

Ufuk Nazım

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.12.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ufuk Nazım

1978 yılında hemşire bir anne ve öğretmen bir babanın kurduğu memur bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya geldi. Üç yıl sonra bir erkek kardeşi oldu. Genelde çekirdek bir ailede değil teyze amca ve halalardan oluşan kalabalık bir aile içinde büyüdü. Yaşamına şekil veren bu yapıyla memur olma yolunda adımlar atacaktı yaşamda. Memleketi olan Ardahan'a ailesinin tayin istemesiyle 1 yaşındayken döndü ve Ardahan'da iki yıl anaokulu, 3 yıl ilkokulu okudu. İnsan yaşamındaki en bakir zamanlar olan çocukluk çağlarının altın yıllarını memleketinde yaşadı. Yazları ve hafta sonlarını annesinin köyünde geçirmekten zevk duyması ile şekillendi, belki ruhundaki şiir şatoları anne annesinin destansı diliyle ördü mısralarını. Kocaeli'ye taşınan ailesiyle umutlarının da tasidi. İlk ve orta öğrenimini Kocaelide tamamladı. Bu yıllarda şekillenen kişiliğinde ağırlığını koyan toplumsal nüvelerle şiiri şekillenmeye başladı. Belki de babasının şiir yazdığını tesadüfen öğrenmeseydi şiire olan tutkusu bu kadar fütursuz olmayacaktı. İlk şiirlerini ortaokul yıllarında yazdı. Umut ve direnç temalarını işledi. Üniversiteye başladığında 1996 yılıydı. 6 yıllık tıp eğitiminin ilk 3 yılını devlet yurdunda son 3 yılınıysa öğrenci evinde geçirdi. Üniversite yaşamı boyunca şiirler yazdı ve çeşitli etkinliklerde şiirlerini okudu.

Mecburi hizmet yükümlüsü olarak Kastamonuda göreve başladı. 1yıl sonra İstanbuluna tayini çıktı. Sevdalı bulut sevdiceğinin yanınında; yeni bir dil öğrenmenin heyecanında.Şiir yabancı bir ülkenin saçağında yabancılaşan yüzlerden sakınıp yaşama tutunmaktır artık. İşlevi insanı yaşatmaktır.

Elbetteki hüzündür her ayrılık ama geride kalan her şey onunla yaşamakta gittiği her yerde onunla var olmakta unutulana yada arkada bırakılan değildir geçmiş.Sevdiklerini her anımsadığında yüzünde daha tatlı bir tebessüm belirmekte ve yaşamda açılan her yeni pencereyle daha derin anlamlar yüklenmekte.

Yaşamında hiç bir zaman eksik olmayan şiirin büyülü sesine kulak veren ve yol alan 2001 yılında okuldan bir arkadaşıyla birlikte şiir kitabı çıkaran şair. Sonraki yıllarda yaşamın yabancılaşan yüzünden şiirleriyle sıyrılmaya çalışmıştır.

Bir üstadının dediği gibi..."Öyküler değişir; Kalmamışsa kalbinin yarısı yosun tutmuş bir kayanın altında veya vurmamışlarsa onu ilk gördükleri yerde asi diye, öyküler değişir elbet! 'öykülerin değişeceğine inanmak', işte en zayıf yanımız ve en güçlü...yazılmış öyküleri yeni baştan yazanların ve yepyeni öykülere hayat verenlerin uğruna değer el basmak yeniden aşkın üzerine"...

Şair sevdalı bir buluta. Bulut uzak ama uzaklar yakın olacak...
Bulut ak ama bulutlar kararır toprağa damla damla umut olacak. Yüzüne
ruhun gökkuşuğunu çizecek toprağın, sevdalı bir bulut.
Yüz yüze değil aynı yöne bakmak gerektiğine inanan şair.
Yaşamdaki diğer yarısına ulaşmanın sevinciyle; Sevdasını dünyaya
bulaştırmak için şiir toprağını sürmeye ve yaşamın en güzel yanlarını şiirin
tınısıyla yakalamaya devam etmektedir.

17Ağustos

Uğulduyor dünya,
Bütün kapılar çalınıyor.
Bu sefer kapıda değil misafir,
Ve bütün kapılar çalınıyor.
Bu sefer dosttan değil misafir,
Ölüm çalıyor kapıları.
Ölümün rengi gözlerimde,
Kapkara bir çılgıktır ölüm,
Kulaklarımda uğuldayan.
Bu sefer ölümü hissediyorum.
Kırk beş saniyeyi,
Kırk beş seneye sığdıramıyorum.
Gökyüzünde ışık,
Karanlığa inat yükseliyor.
Ölüme inat gülüyorum.

Ufuk Nazım

Ac bebeler

Halkim dedin
Icinde yatar sazimin tellerinin
Turkulere susamis
Saf temiz ve yoksul
Ak safaklara hasret
Soluk yuzlu bebelerin
Hic gelmeyen corbasini icerler
Efendileri sehirlerin
Gobeklerinde buyuturler vicdansizliklerini...
Yatar gecenin icinde
Yakar askini acliginin atesi
Ac bebeler bakar bakar...
25.04.2010

Ufuk Nazım

Açacak

Her gizemin
Bir anatomisi vardır.
Her sessizliğin
Bir gizemi.
Ne yücedir
Bilinmeyenin çekimi.
Anlayamadan
Kapıldığı anafurun
Sahteliğini.
Açacak ayrık otları
Açacak:
İnat inat
Yaşam yaşam
Açacak
Sevda sevda
Türkü türkü
Maddenin en sert
Teninde
Tutuşmuş bir yalımın
En sıcak anında ki gibi,
Tutunacağız yaşama.u

Ufuk Nazım

Ağlama

Ağlama sevgilim;
Göm acını göğsüme.
Hadi gel;
Sarayım seni,
Kollarımla.
Acını emeyim;
Dudaklarından.
Ağlayıpda yıkma;
Göğü yüzüme.
Yağmur yağmur yığılma;
Çaresiz uzaklığıma.
Gül hadi gülümse.
Yüzünde gene çiçekler;
Gönlünde sevdamız açsın.
Sesin uzak değil sevgilim.
Ve göz yaşlarının tuzu;
Dudaklarımda.
Dudakların ürkek bir ceylan;
Sesin titrek bir;
Mum ışığı.
Benmiyim sesini titreten;
Deli poyraz.
Bilmezmisin değerini;
Zümrüt gözyaşlarının.
Ağalayıpda kabartma;
Gönlümün nehrlerini.
Başını omuzuma yasla;
Yüreğimde taşıyayım seni.
Seni yüreğinde taşıyan biri var;
Unutma sevgilim.
Umutlarım gözyaşlarında;
Ağlayıpda azaltma umutlarımı.

Ufuk Nazım

Ağrı Dağı

Ŗimdi Ağrıda kar var
Upuzun baŖında bulutlar
Çabanlar evlerinde kaval çalar
İnce bir ses yayılır karın yuzune.

Bir çocuktur Ağrı Dağı
Küçük kardeşinin elinden tutmuş
Bir türlü yol alamamış
Heybetinde donmuş çocukluğu saklı

Ve asidir Ağrı Dağı
Eğmez başını anlamaz dinlemez
Bir çocuk gibi coşkuludur
Her bahar aşar gider

Sanki Nuh un Gemisinden inmiş de
Gözlere hürmet edip
Öğlece kalmış yükseltelerde
Yüreklerin baş tacı olmuş Ağrı.

Ağrı kimin çocuğudur bilinmez
Kimedir bakışlarındaki öfke
Yenilmezliğindeki giz
Ve sakladığı destanlar kimindir bilinmez.

Ufuk Nazım

Ah Istanbul

Nefes nefese omurumuzde
Yolunuyordu gunlerimiz
Ve soluyordu gullerimiz
Acilamadan gonul penceremiz...

Ah Istanbul
Bogazindan gecen vapurda olmak
Ruzgarlarini icine ceken insanlarin
Icinde bir yudum cay icmek...

Golgelerinde evlerinin
Serinlenip bir yokus tirmanmak
Cikmak Catalcaya
Ve bakma sana Istanbul...

Gamin uzerine
Cekmek perdelerini umudun
Ey isporta asklarin sehiri
Ey yalaguz ezgilerin baskenti Istanbul...
07.06.09

Ufuk Nazım

Ah O Sokaklarda

Geçmişin
Büyülü sokaklarındayım
Şimdi günlüğümde
Derin çığlıklar yükseliyor
Gözlerim takılmış
Geçmişin gizemli sokaklarına.
Dostlarla kahkahalarla
Yan yana omuz omuza
Hayatın içine akıyoruz.
Bir kadın
Yoksulluğunu asıyor
Çamaşır iplerine
Balkondan bize bakıyor
Gülen gözleriyle.
Yanımızdan geçiyor
Yaşlı bir işçi
Çürümüş meyveler
Yapışmış gömleğine
Omuzları sanki
Gövdesine çekilmiş
Ceplerimizden yayılan
Taze yemiş kokularını duyup
Bakıyor bize gıptayla.
Mutluluk oraların
Çok uzağında büyüyen
Bir bebek gibi
Çok uzaklarda aranan
Bir cennetti.
Ah o sokaklara
Bir daha çıkmak
Kahkahalarımızla
Çamaşır asan kadınımızla
Yorgun işçimizle
Dargın umutlarımızla.

Ufuk Nazım

Ak Buluta

Göğümde gezinen;
Ak bulut.
Gölgenle hüzünleniyorum,
Şu ışıklı günümde.
Ne mümkün;
Yanına çıkmak.
Pamuk tarlанда,
Bir ırgat olmak,
Ne mümkün.

Ufuk Nazım

Akarken

Şimdi kitaplarınla uzandın;
Yeşilin en güzeline.
Koynunda günün sıcaklığı,
Gönlün de ben varım.
Unutma;
Her gün bir ufuktan doğar.
Sonsuzda ki ufuk;
Sanma ki,
Uzak sana.
Sen akarken bana;
Ben doyarken sana.

Ufuk Nazım

Akbaba

Akbabaların koynundaki haç.
Bu ölen kaçınıcı çocuk aç.
Ey iyilik sever leydi;
Dudağındaki kıpkızıl kan.
Ve sırtındaki deri,
Ölen çocukların derisi.
Tırnaklarında açların et parçaları.
Cesetlerle dolu bankaların,
Ceplerinden yayılan leş kokusunu,
Duymuyor musun?

Ufuk Nazım

Akıyor Düşleri

Dalgalar dalgın
Vapur nazlı nazlı
Köpüğüne katıyor
Yaklaşan ayrılığını
Mavi bir söylencesin şimdi.

Martılara dargın
Kaçırıyor gözlerini.
Bakışları ürkek
Martılar gibi
Çırpınıyor yüzünde.

Yüreğin kabarmış
Denize karışmış düşlerin.
Dalga dalga
Köpük köpük
Akıyorsun denizine.

Gülüşlerin
Dalgın bir mavide
Dalıyor uzaklara.
Dost ufuklara uzanıyor,
Gülümseyen gözlerin.
Dostum uğurlar olsun.

Ufuk Nazım

Akşam Üstleri

Saklidir bakislarin sehirlerde
Seni bir ben gorurum aksam ustleri
Ustunde entarin gecersin
Istanbulun butun sokaklarindan
Kokunu katarsin butun caresizlik ciceklerine
Butun aksam ustleri
Senin kokunla dolanirimda
Bu canim sehirde
Ama seni kimselere anlatamam
Korkarim senide kirletirler
Sonra sende kalirsin Istanbul gibi yarali
Bundan seni siirlerle saklarim
Bakislarini sehirler saklar
Askini aksam ustleri...
26.04.08

Ufuk Nazım

Alan Kurdi'ye

Kiyisinda Ege'nin
Yatarim uykum asirlardan derin,
Ellerinde kaldı ozgurlugum
Huzunlu bir jandarmanın.
Yuregi yanik simdi
Butun multeci cocukların
Annem ve kardesimle
Ozgurluk icin ciktigimiz bu denizde
Olum yolunda kaybolduk.
Simdi Ege'nin kiyisinda
Sessizce uzanan bu cocuklar
Savasin meyveleridir
Barisin degil.
Cocuklarimizi olduren vahset
Umudun kacakcisi vahsi emperyalizm.

16.09.2015

Ufuk Nazım

Aldanan

Gurleyen gogun icinden gectim
Damlalarin selinden siyrilip
Ben seni sectim...

Yalanca destanlari alt edip
Yillara kattim askimi
Aldanan hersey eridi bir sevdam kaldi...

Sonra yurudum ustune olmazin
Hayal dediler yoluma guldum
Asdim Kafdagini kendimi buldum...05.06.2009

Ufuk Nazım

Aldanıp Gidene

Dedimki
Unutulan bir dil kadar uzaktır
Şimdi geçmişti.
Diller ne zaman unutulursa
Aşklarda yiter
Kuytularında sessizlik gözelerinin.
Ben nice yüce aşklar duydumki
Kimselerin gözlerine görünmeden
Yitip gittiler bir masal gibi anlatılsalarda
Gerçeğin akı hep yamandı karanın içinde
Ne anlamı varki tasvirlerin
Önemli olan yürekdir candır muhabbettir.
Bir yalana akıp gitti hayat
Aldananların sarhoşluğunda
Ağulu zamanlara takıldık
Şehvet vitrinlerinde gözlerimiz köle,
Savaş ekranlarına kulaklarımız mahkum
Ve internette hurafelere tapındık.
Ben sadece şunu bildim
Bir kadının uzayan çalkantılı yalnızlığının içinde
Sadece aşk soluklanmaz...
01.06.2011

Ufuk Nazım

Aldanma

Aldanma;
Suskunluğuma.
Sakin unutma;
Umutlarını.
Suskunluğum;
İnancımdır gülüm.
Umutlarımın doğacağı ana.
An ki;
Bir ezginin yükselişi,
Ve senin bana gelişin gibi.

Ufuk Nazım

Aldanmayın

Sonraydi yıllardan sonra
Unutulmuş bir kelimeydi ask bizim lugatımızda
Yalanlardan geriye sadece berrak bir kufur kalmışdı
Kulaklarımda yankılanan her şey yalandı
Gerçek olan tek şey vardı o da sendin
Gecen kaybolan zamandı
Sevgi paylaşılmaz ve bölünmezdi
Bir butundu ve sadece bazı insanlara bahsedilmiş
Bir nimetti bitmeyen tükenmeyen
Varlığıyla büyüyen bir lütf gibi.
Göğün mavisini saklasada bulutlar
Mavi hep içindedir göğün yüreğinin en dibindedir
Gözlerinize aldanmayın ey gafiller
Bu bulutların yalanları bir nefesle dağılacakken
Sizler acılara tapmakla bir ömür geçirdiniz
Acılarınız sizi bağlayan zincirlerinizdir
Bu canım hayat nehirinin içine
Akmanızı engelleyen zincirlerinizden arınıniz.
21.04.2012

Ufuk Nazım

Amansız Kuş

Bakışında bir dünya.
Sevecen bir kuş;
Çırpınırken camdan.
Çandan bir yürek;
Çarpıyor göğsünde.
Şevgi denilen;
O büyük o amansız kuş.
Yürek ve yeniden yeniden;
Çırpınışları.

Ufuk Nazım

An Gelir

Bir hircin hasattir
Kirar dallarimizi
Alir en guzelini
Ask meyvelerimizin...

Kanli bir nadasa surerler
Umut tarlalarini
Yoksullugun golgesinde
Siner boynu bukuk filizler...

Ve sirilsiklam bir saganakta
Baharin umuda su yuruyen
Nazli kirilgan gunlerinde
Budarlar genc fidanlari...

Yakarlar canim
Kardeslik ormanlarini
Ugruna bir parca kagidin
Ve tapulara gomerler omurlerimizi...

An gelir
Kirilir bulut
Gun yagar
Umutlarin ustune...

Nakaratlar cozulur
Ozgurlugun turkusu cosar
Irmaklarla akar
Gonlune insanlik ormaninin...

Ve kurulur kardeslikten yana
Esit bir dunya
Golgesiz,silahsiz,somurusuz
Sirince ve mutlu cocuklarin gozlerinde...
17.03.2010

Ufuk Nazım

Ana

Umutta
Kusun kanadinda
Gulun yapraginda
Gunun isiginda sen varsin
En guzel sabahlarin esintisinde
En sirin ezgilerin tinisinde
Denizlerin pariltisinde sen varsin
Ana yurekte carpan
Kurulan binalarin en saglam diregi
Ana yeniden yeniden dogrulup
Yikabildiysem sinirlari
V e icinden gecebildiysem
Diller mengenesinin
Sebebi senin sevgindir
Ve gozlerindeki yasam azmidir...
10.05.2009

Ufuk Nazım

Anadoluya

Yazgısını arayan ¼lke
Ey g¼zel ¼lke! !
Denizlerin;
Soluğunu alıp uzakların
Sana ufuklardan
G¼neşler taşırlar.
Y¼reęinde ezilip
Uğruna destanlar yazar
Tarihin içinden
Haykıran yiğitler.
Ve sen;
El bağlamışsın ön¼nde
O en b¼y¼k d¼şmanın.
Kederin yalan.
Y¼reęin gibi
Olmasın ayaklarında yalın.
Umudun değil uzaklarda
Taa içinde
Ey g¼zel ¼lke! !

04.09.05

Ufuk Nazım

Andinmi

Bilesinki egilmez bir onurdur
Icimizde didinip duran
Iyilige dogrudur yonumuz
Sanirlarki budur koturumlugumuz;

Andinmi o guzel sabahi
Icinde ciglenmis yapraklarin
Ve serin bir pencereden izledigimiz
O genc guluslerle dolu sokagin senligini...
21.07.2011

Ufuk Nazım

Anlamsızlar

Bir insanın;
Ömrü kadardır zaman.
Ey anlamsızlar!
Ölüm ve yaşam arasında;
Çırpınışınız boşuna.
Ölümü anlayın,
Zamanın boşunaliğine aldanmayın.

Ufuk Nazım

Anlaşılmak

Anlaşılmak sevilmektir.
Sevmek gizin sessizliğini.
Bilmeden olacıkları
Derin uykulara dalmaktır
Sevmek.

Sevmek doyumsuzluktur.
Bir orman doyarmı
Yapraklarına
Ya gece
Yıldızlarına doyarmı.

Ufuk Nazım

Anne

Bir gün lrsem;
Sevgi olup,
Dolarım gözlerine,
Ağlama anne.

Umut olup,
Dnersem yüreğine;
Her Őeyde kendi parçanı,
Beni görürsün anne

Umudumu ararken ldm;
Aydınlık yollardaydım,
Pusularla kestiler yolumu,
Umudum Şimdi sende anne.

Beni nasıl yarattıysan,
Umutlarımı da yarat anne.
Çk umutsuz bizler.
l bedenlerimiz.

Bulursan umutlarımı,
Bulut olup yağarım,
Kurak topraklara.
Güneş olup doğarım,
Gülkurusu ufuklara.

İŞte o zaman,
Her Őeyimle dönerim sana.
Ben sen,
Biz siz oluruz,
Kurtuluruz bu ayrılıktan.

Ufuk Nazım

Anneme

Anne
Biz ayni safagin icine dogmus
Iki gunesiz
Isinlarimizla kavusuruz
Her gunun sabahinda...
Uzaklarin icinden yukselen sevgini
Ve umutlu sesinin tinisindaki guveni
Yuregimde tasiyip
Oglumun gulusune kattim...
Yasamak degilki sadece derdimiz
Biz dunyayi
Bir kardeslik ormanina cevirmek icin
Senin sevgini butun dunyaya
Tasiyabilmek icin
Seni sevdigim gibi
Senden ogrendigim gibi
Ayakda kalabilmek insanca ve durust
Caliskan ve gulec
Umutlu ve korkusuz
Benim sevgili annem
Eger sair oglun
Uzaklarda diye sana cicek alamazssa uzulme
Ama bir siirdemi yazamaz
Senden gelip beni buyuten
Sevgi damarlarindan beslenip
Senin icin yazacagim
Dunyanin en guzel siirini yani senin sevgini
Dunyanin en guzel gunesli sabahlarinda
Dusun iskinlarimizin kavustugu
Kizil safaklari izleyen gozlerimizle
Her gun yeniden yeniden goz goze gelip
Ilk dogdugum gundeki gibi sana sevgiyle bakacagim
Emegine sevgine direncine saglik
Anneler gunun kutlu olsun
Benim sevgili annem.
13.05.12

Ufuk Nazım

ApansızGiderdi

Apansız giderdielbet,
Zamanı gelince giderdi.
Yollar,
Değişik güzelliklerin kaynağı,
Büyük umut sunakları.

Önünde sıralanan dağlar,
Yolların kah üstünde kah yanındaydı.
Beceriksiz bir acemiydi.
Suçlu bir aziz kirden arınmıştı,
Bulut kümeleri gibi bembeyaz uçtu.

Ufuk Nazım

Aradığım

Süzülen bir damlaydım
Dalgın ömründen
Namelerin şakırken ruhumda
Cana yürüyen o büyülü şiirdin sen.

Issız koyaklarında yurdumun
Dalgalarla kardeş dümensiz bir sevda takasıydın
Beklerken emeğimizin hakkını meydanlarda
Sıralara saklanmış bir gençliktin sen.

Engereğin diliydi saatin akrebi
Milyonlarca kez verdi zehirini
Her gün belleğimi donduran
Bir damla zehirdin sen...

Aradığım sendin ey aşk
Dünyanın her köşesinde zamandan sürülendin
Tamda bulmuşken seni şiirlerde
Bir şafak vakti kitap kitap kurşuna dizilendin sen...

Ufuk Nazım

Aradim

Gun oldu karistim grilere
Bulandim kullerin huzunune
Yinede bilendim inatla...

Su oldum okyanuslara aktim
Kirilan butun gemilerin dumenleriyle
Aradim en guzel ulkeyi...

Bir gun bir cam kirildi
Uzarlarda bir can kanadi
Anladimki canmis bir sevilen...

Canima canlari kattim
Dilime dilleri sardim
Ufkuma umudu serip ciktim yola...
05.06.2009

Ufuk Nazım

Aralandi Pencere

Aralandi pencere
Kus uctu
Kanatlarinda uguldadi
Apak gun...
29.11.08

Ufuk Nazım

Arindim

Gunes dustu masama
Yirtilan bulut yiginindan
Suzulen gun merhaba sana
Bu bahar gununde
Isinan bedenimizle
Sogrulan dertlerimize elveda
Ve arindim damarlarimi saran
Gurbet tortusundan
Sagaldi yuregimin carpisi...
Nehirlerin sesinden dirildim
Yalanlarin icinden erdim sana
Ey guzelliklerin kaynagi gunes
Yillarin isiktan asfaltinda
Agmaktayiz gelecege...
10.04.2010

Ufuk Nazım

Asi

Küçük;
Elleri narin.
Ve ellerim,
Kaba kıran.
Gözleri yumuşak,
Sevecen.
Gözlerim asi;
Yaralayan.

Ufuk Nazım

Asildir Emek

Asildir emek
Öyküler ve şiirler kadar asil
Diyetlerini öderken emekçiler
Irak fabrika karanlıklarında
Tarlalarda ve billur denizlerinde
Bu eşsiz yaşam dünyasının içinde
Kendilerine bir yer bulamadılar
Bir öykülere birde şiirlere sığınabildiler
İktidarın cücelerini sırtlarında yükseltirken
Birilerinin öykülerinde
İsyanların başında direneceklerdi
Yahutta bir şiirde emekleri için
Bir şafak vakti kurşuna dizileceklerdi
Habersizdiler satılan geleceklerinden
Ama asla yüreksiz değillerdir
Batıya peşkeş çeklilen herşeylerini
Günü geldiğinde geri alacak kadar
Cessur ve umutludur onlar
Asaletlerini avuçlarında saklarlar
Ve emeklerinin asilliğini
Kalemleriyle sayfalara işlerler
Şiir şiir öykü öykü yayırlar geleceğe...

Ufuk Nazım

Ask bir bazlamadir

Biliyormusun aski
Ask bir bazlamadir
Sicakken yenmesi gereken
Mayasi ayarinda konulmus
Epeyce beklemis bir hamurdan
Koparilip oklavayla acilacak
Ve alevlenmis
Gonul sacinda pisirilecek
Ama kesinlikle sogumadan yenilecek
Sonrasi bayat hikayeler
Ve gereksiz krintilar...
09.01.10

Ufuk Nazım

Aslanlar Vurulsada

Geçmişimiz
Benzer üçgenler gibi.
Vurulan bir aslanın
Ardından
Yüreği burkulan
Ürkek iki maral gibiyiz.
Daha anlamadan
Düşünenlerin gizini
Erken yorumlarda
Düşenlerin ardında
Erken tükenen
Ölümsüzlük ayyaşlarıyız.
Gözlerindeki hüznün
Yüreğinden yansırken
Kelimelere.
İçinde bir şeyler
Hala diriyken
Ve sorgulamaktan uzakken
Yaşamının gizlerini
Belli uyuyorsun
Şimdi cin gözlerin
Derin uykularda.
Çiğdem evriminde
Bir ayçiçeği vardır
Güneşine bakan.
Şimdi ufkun sonsuzunda
Salınan güneşine sadık
Uğur böceklerinin
Cıvılcıvılcı uçtuğu
O sessiz ve sakin kırdaki
Güneşine dönmeyi unutma.
Kendine çekil sende
Günün ardından
İçinde doğur güneşini
Unutma çiğdemlerin
Evriminde
Den den
Çiğdem çiğdem
Günün ışığı vardır.
Sevda bir böceğin kokusu
İssız bir ufkun
Sarı sıcak gülüşü vardır.
Çiğdemler hep açsın
Aslanlar vurulsa da
Maralların hep
Yüreği burkulsun.....

Ufuk Nazım

Aslolan

Bir gul sunabilmek kendimize
Butun olmazliklarına karsin
Kilitli kapilarin.
Aslolan bizim tasasizligimizssa
Karsisinda buyuyen yalanlarin
Ve yeniden sivadigimiz
Bu sakli ve kohnemislik duvarlarimizin
Yikilmasini kim isterki
Karanlik ekranlarin isiltisinde
Kaybolmak varken.
04.06.2011

Ufuk Nazım

Aşamazsın

Ülkeler,sınırlar,
Diller aşılır
Ama;
Kendini aşamazsın.
Kırlangıç fırtınası başlar
Kendi duvarlarında boğulursun.
Emeğinin alnında
Bir damla ter misali
Soğrulursun.
Yorulur;
Bir çepere oturursun
İçinde geçmişin tortusu
Tonlarca hurda misali
Doğrulup yol alamazsın.
Sen muhtaçsın sevgiye.
Şehirler bıraktın ardında
Sevdiğin için bir kadını
Ama sevginin şehrini
Kuramazsın.
Bir gün;
Unutursun rüzgarları
Açıp şiirden yelkenleri
Yol alırsın şairler diyarına.
Vardığın liman
Yedi tepeli bir şehrin
Kıyısında
Ama sen çıkamazsın
Karaya.
Atarsın kendini denize
Sevginin oltasında
Çırpınırsın balık misali
Adını unutursun
Dünyanın;
En güzel şehrinin
İstanbulun.
Sonra;
Sende unutulursun.

Ufuk Nazım

Aşk

Aşk;
Kaygan bir zeminde
İnatla yol alma uğraşı.
Ve düşmenin
Acı çekmenin vereceği
O amansız korkuyu
Hazza dönüştürme sanatı.
Ve olmazların
Önü açıldıkça artan
Tutku,korku
Daha çok üstüne gidilen
Hızla çarpan kalpler
Her sabah düşülen
Bühran kuyuları...
Özgürlüğünü
Benini aldığı sanar
Çekilirsin geri.
Düşlere düşer
Geleceğini düşünür
Atılırsın ileri paradoks
Ve alıcı kuşlar
Mekik dokumaya
Düşün denizini didiklemeye başlar
Gece gündüz...
Zamana asılmış bir sarkaç gibi
Bir geceye bir güne düşersin...
Mavi kalplerin
En kuytusunda
Bir yerlerde saklanır aşk
Bu eşsiz bir dengedir
Artık baktığın gözler
İçtiğin su
Akan nehirler
Sessiz ve sakin
Sonsuza yayılan denizler
Senin değildir.
Beninin içinde
O eşsiz ve bin kollu
Bir çınar gibi yükselmiştir.
Ne kökü kopar
Ne yaprakları solup düşer
Kabul etmelisin.
O senindir artık
Olmasada yanında
Ekilmiştir ayrık otları
Mavi kalplere
Sökemezsin...

Ufuk Nazım

Aşk Sonesi

Sen masmavi denizler kadar güzelsin.
Zor ve güzel sevgilim.
Mutluluk haberi taşıyan;
Mektuplar aldığıında,beni unutma.

Kapını çalan karayel benim;
Aç kapılarını,gönül denizinin.
Sevda fırtınaları,
Çıkarmaya geldim.

Zorluğun kadar güzelsin.
Unutulmaz bir sonesin sen,
Yükselen bir ezgisin.

Sonsuz yalnızlığımı dağıtan,
Tatlı bir busesin sen.
Zor ve güzel sevgilimsin.

Ufuk Nazım

Aşka Dair

Aşka inandı
Ama aşk başkadır
Soluklar yanılıtır,öpüşlerde
Kalbin hızındaki titreklkte.

Sabahın yalağuz saatlerinde
Gözlerinden görüülen acıda
Ayrılıklardır aşkın toprağı
Suyu umuttur direncin kabında.

Aşk savunmasız bir kuş değildir
Sevginin bencil kafesinde tutamazsın.
Kanatları kırık bir kırlangıç değil
Aşk özgür bir kartaldır engince.

Ve sen önce
Kanatlarını açacaksın
Uçmayı öğreneceksin
Sonra düşeceksin aşkın göğüne.

Ufuk Nazım

Ateşin Celladı

Dumana ne yakisir bilemedim
Oyle cirilciplak ciktim sokaga...
Gelecegin agili korlarindan yilip
Gecmisin kullerine kardim omrumu...
Sen gercekmiydin ey ask!
Pesinden omur yollarini astim
Ama seni buldugumda ben karardim...
Misali yillarin eskittigi komur damarlari gibi
Beni kim cikaracak simdi
Yalnizligin bagrindan
Kim verecekde atesi isitacak
Askla kurulu yoksul ocaklari
Sana soylিয়েceklerimi ben degil
Benden dirilecek yalimlar soylিয়েcek
Grinin icine yayilan
Ask alevlerinin elbet bir derdi var
Sonene kadar yeniden dirilecek
Bizim gencligimizin
Olumsuzluk atesleri...

Ufuk Nazım

Atlılar

Gümüş savatlarıyla,
Dört nala koşuyordu zaman.
Ansızın atının savatlarından,
Parladı güneş;
Gözlerime aktı huzme huzme.
Sanki ovaya yayılmış gibiydi;
Binlerce at.
Sürenler hep değişirken.
Nallar izlerini kazıyordu;
Zamana.
Zaman aktı gitti;
Güzellikler dalgalara,
Umutlar bulutlara takıldı;
Ve bir daha dönmedi atlılar.
Gözlerime ağan ışıklar,
Saçlarıma takıldı
Kaldım zamanın gölgesin de.
Ağaran saçlarımla.

Ufuk Nazım

Avare Yollar

Yüreğimin kıyılarında,
Aradım seni boşuna.
Duyuyor musun yüreğimden,
Sana sesleneni.
Yüreğimin kuytusundan;
Beynimin tümseğine yollar açtım.
Seni aramıyorum;
Avare yollarda.
Arada bir seni kusuyorum;
Yeşil ve acı bir şeyi.

Ufuk Nazım

Avrupali bir böcek...

Devlerin aynasında gezen bocek
Kirilgan bir anten kirilganligi kadarken
Senin yalaguz omrun
Isin ne aynalarla
Hayatin kirintilarini toplayip
Salyalarinla yogur ve sakla
Ancak boyle durur zaman
Gri goklerini delen katedrallerinin icinde
Avrupali bir bocek...
13.12.09

Ufuk Nazım

Avunur olmus

Sogutlerin golgesi
Usumus yalnızlıktan.
Yapraklarinin ruzgarlarla hisirdamasiyla
Avunur olmus simdilerde.
Takmis bakislarini uzaklara
Batan gunesin ardindan.
04.06.2011

Ufuk Nazım

Ay Soğukdu

Zaman doldu;
Gecenin içine,
Dopdolu bir ay doğdu.
Sen yoktun gene,
Ve ay soğuktu.
Zaman doldu;
Ay ayrılığa doğdu.
Zaman doldu;
Vakit uzak bir geminin,
Güverte sonsuzluğunda dondu.

Ufuk Nazım

Ayaklandı Umutlar

Ayaklandı umutlar.
Karanlığın ordularını;
Ateşe verip,
Akti sonsuza.
Yayıldı karanlığa umutlar.

Ufuk Nazım

Ayı Ürkütmeden

Çokular sürün;
Öyle gel.
Sessizce;
Ayı ürkütmeden.
Ve kaçırmadan,
Serçeleri.
Parmaklarının ucunda;
Parmaklarını;
İncitmeden gel.

Ufuk Nazım

Aynalar

Aynalardan,
Kaçınıcı yansıyışım.
Kaçınıcı kez,
Sanaldan kaçışım.
Şimdi bin parça suratım;
Şanal da binlerceyim.
Aynam kırıldı.

Ufuk Nazım

Ayniligin Yalniz Sesi

Ayniligin yalniz sesi
Yada sessizligin ayniliginin
Aynalari bugulatan nefesi
Peki hangisi
Uslatan seni.
Benim adim yok
Cok oldu unutali adimi
Adimlarim yok
Uzun zaman oldu yurumeyeli
Soyle zevkle nefes nefese kosmayali
Cok uzun zaman oldu.

Aslinda aslini unutan
Asil bir arsızdi zaman
Asilerin dilinde sakızdi
Cignenmekden usansada
Uzadıkca uzadi lafi
Ve yalanların icinden cikan
Bir uzak hikaye oldu ancak
Adsiz asilsiz ve kimliksiz bir yalan misali.

Ufuk Nazım

Aynilik

Hergun ayni kapiya cikardi
Her kapinin ardinda aynilik bekler
Ve aynilikla
Hep ayni seyler konusulurdu...
Bir gundu aslinda
Hepsi hepsi omrumuzun butunu
Aynilik icinde gecen
Ve dugumlenmis sacmaliklar butunu...
Ne dersen yalandir
Iki kisilik bir yasamda
Karsindaki senin en iyi dusmanin
Sense nankor ve hain bir putsun...
Korkularina sebeptir bu aynilik
Yalan ve kurmaca bir oyunda
Sacmalayan iki kukla
Aptal bir ustanin elinde sallaniyor...
20.08.2011

Ufuk Nazım

Ayrılık

Son kez bak dünyaya,
Gidişin ne kadar acı.
Son kez bak dünyaya,
Ağaçlar, kuşlar nasıl üzgün.
Gidişine dayanamayıp,
Gökyüzünden çekilmiş güneş.
Bir ben gülümsüyorum sana.
Seni tayininin çıktığı yere,
Uğurlar gibi.
Bir ben gülümsüyorum ardından.
Seni, umudumuza kavuşacakmışsın gibi,
Korkmadan gülerek uğurluyorum.
Ölürken dirilenlerin bahçesinde,
Kızıl güllerin hiç solmasın.

Ufuk Nazım

Ayyas Sessizliginde

Ayyas sessizliginde ucurur kuslarini
Sokaklar bosken cikar
Ayazken koridorlari
Sehir evinin sokaklarinda
Sarabina takar guluslerini
Onun iklimi hep bahardir
Yollar ona hep gulumser
Gurbetler onun mezesi
Dunya ona garip bir han
Donerken basi anlar uzaklari
Sarap siseginin icinde cogalan dunya
Eksi bir tadin girdabinda savrulan
Onun unuttugu zaman
Anaforlarin yittigi ulke
Yikik damlar ve siirler ulkesi
Uzumleri daha dalindayken sarap olan
Kapadokyanin uzak bir nahiyesi.
07.05.09

Ufuk Nazım

Azimle Bak

Baktıkça güneşe
Gözlerin kamaşacak ilkin
Sonra ayan beyan
Açılacak gözlerin dünyaya.

Azimle bak güneşe
Dostum
Gittikçe küçülecek gölgeler
Gözlerin erecek umuda.

Ufuk Nazım

Azmin Susadığı Vakit

Açıklanmaz yalnızlar
Ancak susulur ardından
Uzun derin ve amansız
Sonradirki yolların ardından
Başlar çığlıklar
Tutarmı bilmem
Yada yankılanacak
Yüce bir dağ bulurmu.
Geriye yalnız
Acizliğin kalacak
Azmin susadığı vakit
Sen kuruyacaksın
Ortasında denizlerin...

04.12.2007

Ufuk Nazım

Azminde Boğulsun

Azminde;
Boğulsun zaman.
Haydi asıl küreklere.
Ulaşalım zamanların,
En güzeline.

Ufuk Nazım

Baba

Baba saclarinin akindan hayat akar
Bir donumdurki doner yureginden
Bu kalles hayatın artelerine
Delikanli bir sesle titretir sesin korkunun icini...

Sicacik bir gulus tutusur yuzunde
Inadinda erirken gece
Titrer gozlerinde
Kurtce bir bakisin kapkara narinligi...

Tik tak esnerken saatler
Sen uyanirsin baharların en guzelinde
Cayimizdaki tat yine umuttandır
Ve soframizdaki lezzet muhabbetten...

Ve siirlere uyanirsin gene gecelerden
Bilirsinki hayat bir dengedir
Cilede ve umutta her sey yolundadır
Hala kalemimizle yazabiliyorsak umudumuzu...

Ve senin askin
Bir Kurdun Turke olan
En guzel ve en neseli askidir
Birlikte esit ve sevgiyle yasamanin aski...
01.03.2009

Ufuk Nazım

Bahar Geldi

Uykular derin
Gülüşler yeşil
Günler uzun artık.
Bahar geldi
Dağsız ve denizsiz.
Yarımca bir ay
Geceleri dolanıyor
Üstümüzde,
Uzak yakın
Bütün dostlarımızla
Yeniden boy veriyoruz
Çiçek cicek.

Ufuk Nazım

Bahara Hasret

Kar yağdı,
Gene hasretin gölümde.
Büyük şehirlerde yaşadım,
Büyük okullarda okudum.
Büyük aşklar yaşayıp,
Seni tanıdım.
Ve şimdi,
Bir dağ başında,
Yaşamı tanıyorum.
Dünyanın en zor okulunu,
Halkımın okulunu okuyorum.
Kar yağdı,
Yine hasretin gönlümde.
Umutlar sevgiler,
Ve bahara dair her şey,
Nakışlarında,
Emek kokan ellerin.
Ah onların sabrı,
Peygamberlerle eştir.
Onların yüreği konuşur,
Gözleri, elleri konuşur onların.
Yaşamı öğreniyorum,
Bir şeyleri almadan,
Ve satmadan.
Hasreti nakışlara gömdüm.
Öğrendim baharı beklemeyi,
Seni baharmışsın gibi;
Bekliyorum.

Ufuk Nazım

Baharı Beklerken

Kar yağıyor
Baharı bekliyor
Binlerce çocuk.
Kapılarını kapatan
Beyaz bir yorgan gibi
Çiçekleri saklayan
Beyaz düşmandan
Bıktılar.
Harmanların yeşilinde
Koşmak istiyorlar.
Çocukluğumdan beri
Ardahan da
Kar altında benimde
Bir yanımda.
Baharı beklerken
Birden büyümek
Ve unutmak baharları.
Sonra bulmak
Eşelediğin bir yığının altında
Sevgi denilen
O eşsiz yanını.
Ve yeşertmek
Bütün güzelliğiyle
Çocukluğunun baharını.

Ufuk Nazım

Baharım

Yarım yamalak bir aşk
Sıkıştırılmış bir yuz sene
Ucu ucuna eklenmiş
Ömur sayfaları
Yırtık bir yurek
Taze bir tutun kokusu
Patlamış tomurcuklar
Tekerlek seslerini bastıran
Kus civiltıları
Kalemim aklım baharım
Dirilisler saklıdır baharlarda
Eriyen buzdan dev adamlar
Elleri guclu gozleri gulec
Örtulmus butun guzelliklerini hayatın
Acmaya geldiler berrak gulusleriyle
Acilin sahteligin yoz karanliklari...
26.04.08

Ufuk Nazım

Bahçe

Bahce nefes almıyor
Dinleyin ic cekisini
Yoklanan son tohumun
Nasilda sonsuz sogrulusunu.
Bahce yorgundur
Gunahlarından
Bugulu bir sabahın
Yalnız saatlerinde görün siz onu
Nemli tohumlarının telasesini
Güne selam veren
Genc filizlerinin magrur baslarını...

Ufuk Nazım

Bahoz (Firtina)

Yirtiliyordu gok beyninde
Celiskilerden simsekler savkiyordu
Isil isil gozlerinden
Ogrenci yurtlarinda ogrenmisti
Kacak elektirkle yemek yapmayi
Kacak cay demlemeyi
Ve kitaplarla kendine ulasip
Yurdunu sevmeyi...
Firtinalar ekilmistir bir kez
Dusun ufuklarinin enginligine
Girdigi anafor onuda yutacaktır
Lakin hal boyledir Cemal...
Kantinler anfiler yurtlar
Binlerce yillik bir agacin
Dilsiz huznune vurlmustur Cemal...
Bahoz sana zincirler vurulamaz
Dar gelir sehirler sana Bahoz.
Kirilsada boynun gencliginin icinde
Dar gelir duvarlar sana Bahoz.
Senin irkindan degil firtinali gozlerin
Insanligindan gelir.
Yirtilan bu karanlik ufuk
Bu gunesli gun ve cicekler
Senin sevgi dolu kalbin gibidir...
Canavar canavari dogurur
Baski savasi getirir
Savasta hersey ufalir
Ne kadarda ufalacaksin icinde savasin
Gencligin cikmazlarda savasa zorlanmasaydi
Senin dilinden yepyeni dunyalar dogacakti Bahoz...

Ufuk Nazım

Bak Goge

Bir gun daha gecti
Gogun tarlasından dortnala giden gunesin
Turkulerle yayilan sicakligıyla eridim

Bak goge dostum goge bak
Bu siginilasi mavinin ortasında
Kara bir lekesin sen duraklarda takilan.

Aslin uzak bir kafkas hikayesinde saklanirken
Daglara hasrettir bakislarin
Yurdunun gogunde yucelen turnalara takilmissin.
11.03.2012

Ufuk Nazım

Bakamaz ki

Umut molozlarını
Sırtlamış gidiyor.
Habersiz gökteki yıldızdan.
Kaldıramaz ki başını
Mavi göğün yüzüne.
Bakamaz ki
Sirtında
Umut molozları
Yürür eğik başıyla.

Ufuk Nazım

Bakışlarında

Kırları görüyorum
Senin bakışlarında.
Rüzgar olup
Bütün güzel kokuları
Saçlarına taşımak sevgilim.
Yağmur olup
Bereketli koynunda
Boram boram
Toprak kokmak.
Çiğ olup
Teninde buharlaşmak sevgilim.
Sana bulanmak
Zamanı unutmak
Budak budak
Yaprak yaprak
Sana uzanmak sevgilim.

Ufuk Nazım

Baran

Yirtilmisti gogun yuzu
Saganaklardan sagilan sendin
Ey gullerin ozu
Baharin yuzu Baran...
29/11/08

Ufuk Nazım

Barcelona

Yollar denize cikiyor
Ucunda mavinin en guzeli
Bu sehrin sokaklarinin gozleridir
Isil isil baliklari.
Insanlari sari sicak
Dutlari kanaryalara birakilmis
Bu ulkenin en guzel agaclarinda.

La rambladan akiyor insanlar
Genc ruzgarlarin serinligiyle denize
Sanki zaman tutuluyor zihnimde
Izmirde Alsancaga iniyorum
Yanibasimda dost gulusler
Kibris sehitleri caddesinden
Izmir Korfezine akiyoruz

28.04.2014

Ufuk Nazım

Barış

Barış için;
Dalgalanıyor deniz.
Deniz barış için,
Taşıyor hammaddeleri.
Tüm silah taşıyan,
Tabutlukları batırıyor.
Dalgalar barışa yöneliyor.
Barışa hasret;
Sevgilidir Anadolu.
Zeytin ağaçlarını büyütüyor.
Barış için;
Çınarları yalvarıyor,
Yaprak yaprak gökyüzüne.
Anadolu diz çöküyor;
Önünüzde.
Ey insanlar!
Barıştan yana,
Çalışın diye.
Barış yüklü;
Bu sefer bulutlar.
Kurşun değil;
Yağan.
Bakın göğe;
Kurşunların deseni,
Değil bu.
İnsan bedenindeki;
Ölümün,
Ressamı değil bu.
Bu renklerin kardeşliği;
Güneşin,
Bütün damlalarla çizdiği;
Gök kuşağı bu.

Ufuk Nazım

Barışı Yaşatmak

Bir zaman değişimdir
Yazmak
Biraz kaçmak
Aklın huzursuz labirentlerinden.
Kimler düşecek
Kurgularının zayıf ağlarına.
Bir gün kaçıp
Gerçeğin sillelerinden
Zenginliklerini yazarsın varsılların.
Bir gün
Parçalanmış bir çocuk cesedidir
Kurgularından haykıran.
Olüm gerçektir yaşam da
Ama zenginlik yalan.
Kurgular ağır
Şimdi iki minare arasına
Ramazan yazıldı.
Ramazana varamadan
Cocuklar öldü bir park içinde
Parçaları bile bulunamadı.
Cellatlar kanlı elleriyle
İntikam tohumlarını ekmekte
Ve yeni çocuklar seçmekte
Cellat yüzlerini
Kanla saklamak için.
Ramazanlar geçecek ülkemde
Yarınları örecekler
Zayıf ağlarıyla medyahanelerinde
Rasathanelerden izletecekler
İmrendikleri büyük birlik ülkelerinin
Sahte yıldızlarını.
Ve ülkemde çocuklar ölecek
Adı konulmamış bir savaşta.
Anadolunun en güzel yıldızlarının
Işıkları söndüğü vakit
Televizyonlardan geçecek adları
Ağır ve acılı birer bayrak gibi
Yüreklere nefret ekecekler
Kasaları için
İki kelimedede
Patron için söyleyecekler
Bir amerikan filmi gibi
İzleyeceğiz umarsız ve zevkle
Mizgin bahara ulaşamayacak
Barış sakat kalacak
Ve dağlarda kurşunlar sıkılacak
Gecenin en ürkek yerine
Kafa tascılar kazanacak gene
Eğer zayıf kurguların
Ağlarına kapılırsak
Kaybedeceğiz Mizginleri
Ve Barış asla ayağa kalkamayacak...

Ufuk Nazım

Başkalaşım

Ey şeytanı yaratanlar;
Sizinle dost olmak değil mi?
Şeytanla dost olmak.
Pusun ey sefiller.
Zamanı gelince;
Bir volkan gibi,
Bütün sefilleri yakacak,
Lavlar yayacağım.
Ve çürümüş bedenlerinizi,
Başkalaştırıp;
Kıpırtısız,
Daha zararsız kayalara,
Dönüştüreceğim.

Ufuk Nazım

Başrol

Akıyordu zaman
Ve değişiyordu zamanda.
Evirilip erişiyordu zirveye.
Sonuydu söylencelerin
Anlamsız laçkalaşan
Muhabbetlerin.
Ve söz yenildi
İradeye
Yıktı bedenini
Yeniden yarattı kendini.
Yıktı imajların dünyasını
Sıyrılıp yitik rolünden
Yazdı senaryosunu
Oynadı başrolü.

Ufuk Nazım

BatıEksresi

Acı dolu bir;
Çiğlık gibi,
Geçiyor Batı Eksresi.
Anadolu kayıyor,
Ayaklarımın altında.
Dört yandan;
Uğultular geliyor.
Soluklar kesiliyor.
Sarsılıyor dünya.
Yıkılıyor Anadolu'm.
Gökten ateş yağıyor.
Ah uyanmasaydım hiç;
Hiç inmeseydim,
Batı Ekspresinden.
Ölüm kokuyor;
Dört yan.
Gökyüzü;
Dolu yıldız,
Gökyüzü uzatmış elini;
İndirmiş,
Işıktan merdivenini,
Çağırıyor beni.
Dört yanda;
Ölümün rengi.
Kapkara bir canavar,
Şallıyor beni.
İradem, sabrım;
Dayanamıyor kırk beş saniyeye.
Koşuyorum gökyüzüne,
Şimdi sizi izliyorum.
Anadolu'mu geri istiyorum.

Ufuk Nazım

Batıyor Gemi

Batıyor gemi
Yarıp karanlığını diplerin
Yelkenden kanatlarıyla
Uçuyor gemi
Bembeyaz yelkenlerinde
Hasret rüzgarları.
Uzak artık ona
Yorgun iskele babalarına sürtünen
Yaralı halatların hisırtısı
Tozu dumana katmış gemi.
Ağzına vermişler gemi
Koparmış dizginlerini
Zamanı alıp güvertesine
Uzamış okyanus sonsuzluğuna.
Dalgalar üstünde
Dört nala gemi
Damlalar iniyor yüzüne
Damlalar çıkıyor göğe
Gemi ilerliyor kendi içine
Uzuyor boyunca maviliklerin
Adı belirsiz kıyılarda
Arıyor onu yaratan ustasını.

Ufuk Nazım

Bekle

Bekle beni;
Yarın şafaklar kadar,
Güzel gözlerine doğacağım.
Sessiz bir buseyle,
Konacağım yüzüne.
Emek kokan ellerinde;
Buket buket çiçek olacağım.
Sonra akacağım,
Kanınla yüreğine.
Taşıp taşıp,
Gönlünün nehirlerinden.
Sulayacağım bütün,
Sevda bahçelerini.

Ufuk Nazım

Bekle Bizi

Ölüm bekle bizi
Senin yüzünden kayan
Kaçınıcı yaştır bu.
Susuşların derin
Gülüşlerin hayın
Kaçışların sonsuz.
Ölüm bekle bizi
Gözlerimizde hüznü
Boşuna arayacaklar
Ellerimizle yapışıp
Ümidun kaftanına
Öylesine inatçı
Öylesine savaşçı
Tutunacağız yaşama
Ölüm kork bizden
Sonra sağrındaki sancı
Ya yüzündeki
Yara izi
Kimden kalma düşün
Ki onlardır
Bize olan kinine sebep
Sağ ayağındaki kurşunla
Ağır aksak sekerken,
Yaşam senden hızlıdır
Ümut senden diri
Ölüm bekle bizi.

Ufuk Nazım

Bekledim

Aslında tamda şimdi bu yerde bekledim seni
İçinde hayatın bin yüzüyle telasdan uğraşlarıyla
Seni beklemekten belkide yılarak ve korkarak
Gecmişimin gurultulu koskune sığınarak
Doldurdum den den yaşam takviminin yıllarını.
Hiç nokta koymak istemeden
Upuzun cümlelerle karışmak istedim tenine
Kurgularım yarım olsada
Ayakta durmasını bildim...
Ben bir cocuktum hiç büyüyememiş
Yada büyümek istememiş
Hayatın içinde sıkışmış bir çocuk...
25.07.2011

Ufuk Nazım

Bekleyiş

Bekleyiştir yaşam
Sinanırken ırmaklarda
Taşların sağlamliğı.
Uğuldarken zamanın
Göğe ırayan kayaları
Susmak
Sessiz ve sakin
Bakmak lazım
Bütün ıssızlığa....

Ufuk Nazım

Bekliyorum

Bir bahçede;
Ulu çınar ağaçlarıyla
Gürgenlerle dolu
Bir bahçeydi.
Okumaya başladığımda
Kelimelerinin
Hüzünlü destanını.
Sınırların ardında
Tatlı bir güneşin altında
Şimdi o bahçe.
Bir dostu bekliyordum
Okumaya başladığımda.
Şimdi sevgilimi
Karımı bekliyorum
Güneşli bir parkta.

Ufuk Nazım

Belki de her zaman açılmaz kapılar şiirlerle

Belki de her zaman açılmaz kapılar şiirlerle...
Fırtınanın bile çözemediği bir kaos vardır
Elbet üstünden yılların geçtiği
Ve dindiremediği.
Saganakların içinde
Meşhur bir damla vardır
Elbet kendini saklayan
Ve hatalarıyla tanınan...
Düzülen ovğülerden sonra
Her son gibi
Yer altına oykünen
Oyküler yazmak bize düşmesede
Oradada bir hayat var
Bekleyen orselenen ve bilenen bir hayat...
Ofkesinde bir deniz saklıdır
Dalgaları yumrukları.
Belki de bir agustos hüzünüdür
Onu ateşleyecek kıvılcım,,,
Buhranlardan sonra unutulmuş
Her hak gibi unuttuklarımızdan sonra
En keskin hafızasızlık anında
Yeniden dirilecek berrak hafızalardan gerçek...
Iste o zaman namlulardan değil
Dillerden beyinlere isleyecek
Kurşunları bilginin
Ellerden toprağa yonelecek emek
Topraktan serpilecek sogütlerle
Zamanın tarlasında
Ve akacak su özgürce
Bütün dünya topraklarında...
Sogütlerin yapraklarında rüzgarın hısırtışı
Bayraksız bir insanlık ormanında
Baltasız bir eşitlik
Hasrete erecek gonullerde ki karanlık bitecek
Yer altındakiler yer yüzüne çıkınca.

Ufuk Nazım

Beni Ufuk Bekliyor

Yuruyen bir buluttu o
Yuzunden eksik olmadı yaslar
Neminde hayatini saklardı gozleri
Yollar ona bir agitti
Zamanin bozkirlarında uzanan
Ama nedendi bu huzunler
Kargılanmis onca umuttan sonra
Yeniden sakiyan bu martilar
Dairelerle gogu donduren turnalar
Ah basim dedi agrili basim
Nedenki bu genc telasim
Gecmi kaldim
Ayyaslarin dengesiz sorularıyla
Kanattigi sinav sabahlarına
Mizragim degil kalemim
Kimseyi mizralamak keyfinde degilim
Sevgili yoldasim
Yasamim senin gozlerinden gecmiyor
Benim ufukum coktan iriyor
Sen yaralanmissin
Acilarin kursini duldasında
Sonsuzca oyalanmissin
Beni umut bekliyor
Gogu gordum cunku
Beni ufuk bekliyor...
01.01.2008

Ufuk Nazım

Benlik Kaçağı

Ben bir benlik kaçağıyım
Küccük işlere bakan
Ve yanan dilsiz bir kaçak
Gemilerle uzaklara her gece
Daha uzaklara açılan bir kaçak.
Bir realistin yaşamla geçtiği dalgadır bu
Gemisiyle dalgaları geçerken
Ütopyalarının çarparisine takılmasını bekliyor
Kaygısız uzak sırtı dönük bizlere
Geçmişini unutanlara
O kendini avlıyor denizinde.
Karışan bir zaman değil
Etkin ne varsa o dur
Yaşayan ne varsa odur.
Olgusal uzamlara açılan bütün uzuvlar gibi
O da gerilimin acısını duydu içinde
Düşlerinden kaçarken
Kendi uçurumuna düşen insanın çıkmazı
Ve o hazin çığlıkları.

19.12.05

Ufuk Nazım

Bereketlidir

Düşlerinde yaşar umut
Sanrılı bir ay doğar
Belki yarınların göğünde.
Yada erer doruğuna yaşamın
Mutlak bir doğrudan
Uzak!
Sade ve yalın ırar güne
Bereket düşer toprağa
Sağılır ince ince
Narin bir
Bahar sızısı gibi
Kanar sessizce.
Aydınlığın ustası
Tuğlası güneş
Harcı umuttur
Sonlarını şafağın
Kanlı gözlerinden izlesekte
Yurdumun en namuslularını
Doğuran karında
Bereketlidir hala...

Ufuk Nazım

Bir Dost Aranıyor

Bir dost aranıyor
Ağıran başını taşıyacak
Yağmurlar altında
Birlikte ıslanacak.

Bir dost aranıyor
Uzaklara daldığında
Senide taşıyacak
Bakışlarıyla okşayacak.

Bir dost aranıyor
İşçi bulma kurumunda
Devlete kadrolu memur
Garanti emeklilik yanında.

Bir dost aranıyor
Yaralı bir geyiğe
Su verecek,gerekirse
Böğrüne boynuz geçirecek.

Bir dost aranıyor
Başaklarla arkadaş
Bir sonsuzda
Sarı sıcak bir dost.

Bir dost aranıyor
Unutmayacak.
Bir ırmak misali
Yüreğe akacak.

Bir dost ki
Çamurdan çamur
Ölsada batakdá
Batırsada batağa aranıyor.

Bir dost aranıyor
Şiir kardeşliğinde
Mısranın berrak ayarında
Şaşmaz bir kurşun gibi.

Bir dost ki
Dünden gelen
Haykırışında
Zamanı eriten.

Ufuk Nazım

Bırak

Bırak;
Parçalasın yüreğini.
Ağlasın gene.
Kendini zincirlere bağlasın.
Usansın da yeniden,
Karartsın masmavi,
Mayıs göğünü.
Biz yaratmaktayız,
Şiirlerle umutların,
Kararmaz göğünü.

Ufuk Nazım

Bırak Rüzgarlar Anlatsın

Beni rüzgarlar anlatsın
Günün yürüyen kızılığında
Büyüyen gölgemin
Kazdağlarından bulutlara karşı
Nasıl uzandığını
Sen anlatma
Bırak ruzgarlar anlatsın.

Ağrıdan süzülen ellerimin
Sıcacık dokunuşuyla
Damlaya eren
Kar suyundaki yüzümü
Ve karda kalan hüznümü
Sen anlatma
Bırak rüzgarlar anlatsın.

Gecenin içinde
Yalnızlığımı asıp
Gecenin saçlarına
Yıldız yıldız ağladığımı
Işık ışık yureklere ağdığımı
Sen anlatma
Bırak rüzgarlar anlatsın.

Beni rüzgarlar anlatsın
Nasıl savurdularsa beni
Zamandan toz misali.
İşte o rüzgarlar anlar
Benim bu halimi.
Sen anlatma şair beni
Bırak rüzgarlar anlatsın.

Ufuk Nazım

Bilemedim

Bilemedim dillerini bu dunyanin
Icinden gectigim bu zaman
Bu gok bu ufuk ne guzel diyemedim
Icimde eksikligi uzaklarin
Icimde buruklugu yabanciligin.
Dunya bir kucuk koymus
Sulanan bu yalan tarlasinda yetisen
Genc nesillerin tohumlari alinmis
Ancak klonlari satiliyor ekranlarda
Dunya en kucuk zerresine kadar farklidir
Ve diller en kucugunden en buyugune
Paha bicilemez hazineleridir insanoglundun...
15.01.2011

Ufuk Nazım

BileyTaşı

Acının biley taşında;
Keskin bıçak ağızıdır,
Öfkem.
Karanlık bir noktayım;
Yeni sahtekarlıklara başlayan,
Bütün cümlelerin başında.
Öfkemin ateşiyle yanıyorum.
Gururumun kafesine düştü;
Sevgimiz son zerresi.
Gidiyorum;
Var mı bundan ötesi?

Ufuk Nazım

Bilmem ki

Sana tutundum;
Ellerim beceriksiz.
Ben bilmem ki;
Koca ellerimle,
Sana küçücük,
Dallarına tutunmayı.
Tutunup da;
İncitemem,
O canım gövdeni.

Ufuk Nazım

Bilmemki

Gözlerinde güneş gibi bir gülüş
Yatıyorsun şimdi bilmemki nerede.
Uzak iklimlerin serinliğini taşıyorsun
Serin gürbüz bedeninde
Bilmemki serinliğinde şimdi
Hangi kavgaları büyütüyorsun.
Dağlar ülkesinin en yücesindedir
Senin o eşsiz yatağın bilirim
Şana eğdiremezler baş
Ölüme karşı okuduğun şiirleri
Kurşuna dizemezler.
Şimdi bahar geldi memleketimize
Uzadı umudun sürgünleri
Ve dallarda senin hasretin çiçeklendi
Ama sen öyle bir uzaklıktasınki...

Ufuk Nazım

Bilmezdimki

Gece yalın
Soğuk ve aysız
Heleki denizsiz
Gece kapkaraymış.

Sanki bu ömürdür
Benim yarılanma ömrüm
Pil misali
İnsanda tükenirmiş.

Nöbetlerde dalardım gecelere
Bilmezdimki
Gecelerin derininde
Kapkara deryalar varmış.

Aşk
Alevleri üstünde
Gittikçe küllenen
Yaşayan bir ormanmış.

Ve sen, benim umudum
Kavgamın en asil yanı
Sevdam;
Tatlı bir baharmış.

Ufuk Nazım

Bir Agustos Günü

Bir agustos gunu bugun
Tatli bir tebessumun kirildigi
Yagmur damlaları
Dusuyor zihnimize.

Bulutlar yogun
Gok yuzunde gri durgun
Akiyor bulutlar ruzgarlarla
Dogdugum topraklara.

Simdi tatilden sonra yani
Bir huzunki suruyor atini
Bir Ören kiyisi sakinligi
Ve sonrasi Örenin ozlemi

Buyuyor yasim
Adimla ayni bakisim
Yoruldu sanmayin sakin
Gunes ulkesini arayistayim.

Pasaportta kacinci muhur
Ulkesini sevenlerin
Kacinci ayrilisi
Sebepsiz hasretlere acilisi..

Bir giz mi bu
Pasaportta sade bir izmi
Sari sicak ulkenin
Kara cocuklari nereye simdi.

Tuttu dizginleri zaman
Cekti geriye
Agimizda bir metal tadi
Bu bas bizim kisrak basi.

Uzadi gunler altinda grinin
Yaman oldu isler
Felekten kacamadi gurbet
Yollara dustu gene hasret...

Ufuk Nazım

Bir Balkondayız

Bir balkondayız
Evimizin balkonu
Önümüzde bir yol
Çiçekli;
Bahar dallarının içinden
Uzaniyor.
İnsanlar neşeli
Kuş sesleriyle şenlenmiş
Bir baharın içinden
Geçiyor arabalar.
Tarih öncesinden kalma
Manolya ağaçları
Cokdan çiçeklerini
Bıraktılar yollara.
Bembeyaz bir halı gibi
Kaldırımlar.
Kıpladı çin kirazları
Pembe pembe sokakları.
Çiçeklerin kimi
Düştü kaldırımlara
Kimi hala
Dallarda salınmakta.
Ve iki sevgili
Baharın içinde
Evlerinin balkonunda
Cay içmekte.
Yabancı gözleriyle
İzlemekteler
Tanıdık renkleriyle
Dünyayı süsleyen çiçekleri.

Ufuk Nazım

Bir Dosta Mektup

Uzunca bir zamandan sonra
Dostca bir gulusle kaplandi gonlum
Ne guzeldi dostlugun
O essiz guvenini duymak yeniden
Unutulan bir bahar yelini
Yeniden teninde duyumsamak gibi...
Ve dostca oturulan bir masadan
Turkulerle kalkmak
Gecenin icine uzanmak tinilarla
Cagrisimlarin umuttan sofrasinda
Paylasmak yeniden ekmeği
Bolusmek dertleri
Ve yeni yollarin seyirini konusmak
Dostum dunya bizim beynimizde doner
Merkemizde dostluklarimizdir
Gunes misali bizi isiga bogan
Kopan uzunca bir yasam kesidini
Kisacik bir karsilasma sonsuzca onardi
Sen geldinya dostum
Kendimi Eskihisar aciklarinda
Sessiz ve sakin denizin ustunde
Uc kilo istavrit tutmus kadar
Bahtiyar hissettim
Simdi yeniden
Kayiklari surmenin vakti
Baska okyanislarda umudu seyretmenin
Ve oltalarimize en guzel
Siirlerin takilmasinin beklemenin vakti..
(Dostum Ercan'a) 14.04.08

Ufuk Nazım

Bir Dunya

Sinirlari olmayan ulke
Icinden gecilip sonsuza varilan
Gecmissiz ve geleceksiz
Yikik duvarlari ve kuleleri olmayan ulke
Mavi bir dunyadir
Kiyilarina surmeler cekilmis
Guzelim mavi gozlerine
Zamansiz yasanmis
Notlar dusulmeden
Ve hirs nobetleriyle
Yikilmadan ormanlarin govdesi
Hic bir canlinin digerinden
Ustun olmadigi bir dunya
Kafeslerin olmadigi
Ve ustun yeteneklere tapinilmayan
Dogmalarin savasmadigi bir dunya...
12.06.2010

Ufuk Nazım

Bir Duraktır Senin Aşkın

Bir duraktır senin aşkın
Soluklarda ciğerlerin şenlensin
Aklında şimşekler çakarken
Birden ayağın kayacak
Derin bir uçuruma sürükleneceksin...

Yahut bir mabettir senin aşkın
Dergahların huzurunda ulaşırken
Aşkların en yücesine
İnsanların maskelerini farkedip
Sonsuzca susacaksın...

En sonunda anlayacaksınki
Bir mavi göktür senin aşkın
Umutlarının tükendiği vakit
Gözlerinle saklandığın mavilikler
Birden karardığında sende gideceksin...

28.11.2007

Ufuk Nazım

Bir Düştü Yaşam

Eğri büğrü bir düştü yaşam
Uyanıpda uykulardan hatırlayamadığın
Bir günde bütünlerin yok olduğu
Yada yokların birden bütün olduğu...

Ufuk Nazım

Bir Eş Ararsın

Sikinti tuglaları yigildi
Ve sikintidan labirentler olustu
Ucu olmayan kisir dongulere kardi bizi
Sistemin kisirligini anlamak icin
Duvarlari yikmak gerekmezdi tabi...
Karalanacak bir seyler
Her zaman mevcutken belllegimizde...
Kimliksizligin aci sonuclariyla
Sillerin sizisini hissettik kizarik yanagimizda...
Senin olmayan bir yasaminmanasizliginda
Kendini bulamazssin...
Baskalarinin gozunden aldigin
Sinyallerle evrilir
Ve karsindakinin aynisi olursun..
Yapayalniz bir bulut gibi dolanirsin
Gri goklerde bir es ararsin
Carpisip icin bosaltmak icin
Lakin gri koca bir kitledir
Icinde bir butundur
Sen ayri degilsin
Ve bulamazssin bri esini daha
Bu bulut tarlasinda
Goz yaslarin kar olacak
Seninde yuregin donacak
Bosuna suruklenmen ruzgarlarla...
16.04.08

Ufuk Nazım

Bir Gül Gibi

Yaşamak
Ağır aksak.
Sessiz sedasız
Yok olmak.
Sessizliğin içinde
Unutmak
Unutulmak.
Anlamsızların arasında
Hiç bir şeye
Tutunamamak
Öylesine solmak:
Bir gül gibi.

Ufuk Nazım

Bir Güldü

Bir güldü
Uzatılan güle.
Uzak bir iklimin
Ayaz kokusuydun şimdi.
Sert rüzgarlarla sınıanmış
Hincında yüzen
Berrak gözlerinle
İsyanın bulaştığı
Eşsiz güzelliğinle
Yanımdaydın işte
Zoraki mi? gülümsüyordun
Olsun ben sana sarıldım
İnadına kavradım seni
Kollarımla inadına.
Ve bir gül uzattım güle
Dikenleri içinde
Özgürlüğünü arayan
Kıpkızıl bir gül.

Ufuk Nazım

Bir Gölüşte Neler Saklanır

Bir gölüşte
Neler saklanır...
Dünyanın en güzel
şiiirleri...
Dünyanın bütün
dilleri...
Yaşanamamış en büyük
aşklar...
Kurulamamış en huzurlu
ölkeler...
Varılamamış en yüce
ütopyalar...
Ve tabi ki sen saklısın
Ey güzel insan...

Ufuk Nazım

Bir Gün

Bir gün sağalacak dertleri insanlığın
En güzeliyle dermanların
Btun yolların sonunda
Artık aşka varılacak bir gün...

Noktalardan noktalara dosdoğru
IŐıyacaęız yaratmak için yeniden
Yeniden karanlığında savaşların
Ortasında gller bytmek için...

Bir toplama varabilmek için
İnsanlığın kayıp hafızasında
İnsanca bir yer bulabilmek
Bir gün gerçekleŐecek...

Ufuk Nazım

Bir Gün Gelir

Bugun bende usudum
Kayaliklarin kovuklarinda
Ruzgarlara karsi usuyen
Dag cicekleri gibi...

Sonra dusundumki
Bu urpertinin tek sebebidir
Aklima dusen
Ulkemin amansiz daglari...

Halbuki uzakliklari buyurken
Gurbetin bugulu yollarinin
Gecmisin tozlu kollarinda
Akil almaz bir hizla mest olur insan...

Guzellikten otede bir yerde
Belki cennettende otede
Iyiligi yatar insanoglundun
Varolusunun kosulsuz sarti gibi...

Zamanin corakliginda
Kendine bulabilecegin tek seraptir
Kosulsuz yargisiz iyilik
Anlamsizlarin tek anlamlı hareketi yani...

Aslinda usuyen kotuluklerle gecmis
Koca bir zaman ayyasligidir
Yalanlar icinde
Yarina yamanmis mutluluklarla...

Donen duran
Gene basibos bir dunya
Icinde sonsuz kalabaligin
Sahte mavi entarisiyle...

Dagilmis atom bulutlarinin
En hizlandirilmisi olmak
Seni mutlu kiliyorsa
Unutma donusun yine bu sonsuzdadir...

Hal boyleyken
Cigliklari buyur aclarin
Ve yikilir umutlar
Zenginlerin ordularıyla...

Sonra caldiklari umutlari satarlar
Televizyon ekranlarinda
Kitlelerin bilinc altinda
Imaj yuklu umut bombardimanlarıyla...

Bir gun gelir
Dunyada en guzel sey in

Cicek olmak oldugunu anlar insanoglu
Ve koksalar iyilik topraginin icine...

Iste o gun
Rengarenk insanlik bahcesinde
Zamansiz savassiz
Guzel bir dunya kurulur...

Ufuk Nazım

Bir Kayibin Yansisi

Soguk kursun
Gece yildiz
Kan umut
Gozyasi gelecek
Unutulmus bir kayip
Gozleri uzak
Derin kuyularda bekler kimsesiz
Duygusuzlasmis korkaklarin icinden
Gecerler uzaklara
Dort bir yani yalan denizi
Sahte cennetlerinde
Kendi leslerini kokluyarak
Yasarlar hicliklerini
Kafalarinda telasi tuketmenin
Yillarin gecisine uzulerek
Ve korkarak olu bedenlerinden
Yalanlarla sivarlar
Berrak cocuk guluslerini
Kayip susmaz zihinlerinde
Yeniden yeniden dirilir
Kimliksiz sessiz dilsiz
Butun sabahlarinda karsisinda namlularin
Kursuna dizerler umutlarimizi
Kana bulanir sabahlar
Ve yalanlarla kapatilir pencereleri
Kohne evlerin...
11.04.2011

Ufuk Nazım

Bir Sabahtı

Bir sabahtı
Bezginligini yikadi yuzunden
Gulumseyis kokusunu sikti boynuna
Ellerine elsikis kremini surdu
Sallanan hayatlar muzesinin
En antika sokak parcasiydi
Yalanlar ansiklopedisinin
En unlu karakteri...

Ufuk Nazım

Bir Sair Gelecek

Boyle uzanir gider dediler
Ayri kalinan onca yilin icinden
Hic biri geri gelmiyecek biliyorum
Taslar, toprak, gok, deniz
Ve elma agaclari kalacak bize...

Sonra bir sair gelecek
Herseyden sonra
Calinmayan kapilari calmaya
Ve herseyiyle apacik bir yuzle
Gulecek icimizin karartisinda...

Bende biliyorum nehirlerin dilini
Arasinda Firat ve Diclennin
Dinmeyen savas tellallarinnin
Istahli nefeslerinde yok olan
Gencecik gul bakisli ceylanlari...

Ve onca savrulan yaprakdan
Sadece birisiyim anlamsizligin icinde
Halbuki ancak emek veren anlamini
Yasam mucadelesinin
Ve ancak o zaman mutlu olur...
20.08.2011

Ufuk Nazım

Bir Tutam Yalnızlık

Bir tutam yalnızlıktır,
Uzaktan sunulan.
Ve çenkirirken köpekler,
Uzaktan;
Soluk soluğa kalan,
Yorgun bir atlıdır,
Zaman.
Ve sonda,
Belkilerin sonunda ki;
Nokta kadar karadır.
Göz bebeklerinin;
Korkudan küçülen,
Dut karası.

Ufuk Nazım

Bir Yol Uzar

Bir yol uzar
Kara gecenin icinde
Ayazda cinlayan
Kurt ulumalari sarar dagin yamaclarini
Belli belirsiz susarsin
Ellerinde gecmisin guzellesen kulleriyle
Egilir bir soluk alirsin
Yarina bakakalir
Bugulanmis gozluklerin
Ama sen coktan astin yollari
Suratinda gencliginin isiltisiyla
Sarildin yasama
Yalan degildi gercekti
Her insan iyiydi
Sen masumiyetlerin toplamiydin
Hircinligin yalandi
Insanlar masumdu yalandi haberler
Inanmazdin zaten savaslara
Krizlerin izleri duserken borsalara
Guldun agiz dolusu bu komediye
Krizler yalandi isciler calirken
Koyluler hasat yaparken
Patronlar batrmiydi hic yalandi...
31.10.2008

Ufuk Nazım

Bir Yudum Barış

Yol verin uzaklara essin
Dost ruzgarlar
Yankilansin kardesligin sesi
Daglarimizin bagrinda...

Serinletsin ofkeden kizarmis yuzlerinizi
Daglardan gelen karsulari
Daldirin ellerinizi gozelere
Bir yudum baris icin Hasankeyf'e karsi...

Diclede durulsun icinizin bulanikligi
Sular altinda sizin savasiniz kalsin
Degil bin yilin mirasi
Ey korkagin kalkani zulum yeter artik...

Dillerini sakladin susmadilar
Genclerini oldurdun bitmediler
Koylerini yaktin daglara ciktilar
Ofkeni kustun iskencehanelerde konusmadilar...

Celladinda vicdani vardir
Gunu gelir olum doseginde
Dilinden dogrular dokulur
Ama bu guzelim ulkeye yazik olur gec olur...

Licede bugday basaklarini gormeyen icin
Yada Van'da Akdamar Adasina gitmeyen icin
Kurtce bir turku dinleyemeyecek kadar irkici biri icin
Anlami yoktur tabi kardesligin barisin...

Ama yollarimiz aynidir lokmamiz gibi
Adlarimiz aynidir yuzumuzun yanigi gibi
Ellerimizin nasiri aynidir yalin ayaklarimiz gibi
Gun baris gunudur gun yeniden kucaklasma gunudur...
29.07.2009

Ufuk Nazım

Biter Elbet

Biter elbet
Her yaşam sonunda.
Sonun da;
Tatlı bir
Gözyaşına girer
Bütün sevgiler
Umut denilen
Her sevda fırtınası
Diner elbet.

Ufuk Nazım

Bize Düşer

Yaşamda değişen
Ne varsa.
Ardında bir gölge taşır...
Sağır bir ayazda
Sessiz sedasız dolanır ay.
Ve karanlık gecede
Rüzgarlar uğuldar
Saçaklarında evlerin...
Her rüzgar
Bir gölge saklar içinde
Ayda karanlık olursa
Geceyi aydınlatmak
Bize düşer.
Şiir şiir ağarız
Göğün yüzüne...
Ardımızda bir nefes
Ve soluğumuzla
İleriye doğru yol alır
Şiir gemisi,
Ay karanlık olsada
Biz var oldukça...

Ufuk Nazım

Boğuldukça

Gözlerimdeyim,
Ey sevgili.
Masmavi gözlerinden,
Yol alıyorum yüreğine.
Umutlu ve bulutsuz,
Masmavi gözlerinde,
Boğuldukça diriliyorum.
Daldıkça derinlerine.

Ufuk Nazım

Borsalar Yükselirken

Sesleri uzak ve yalın
Bir matlıkla yankılanıyordu
Hepsi evlerine hapsolmuş
Devasa kalabalıklardı...
Kah bürolarında kah arabalarında
Yada internet ve televizyon başında
Ömür törpüleme saatlerini tüketiyorlardı...
Yaşamak daha çok kazanmaktı
Gözler uzak bir ufukta donuklaşmış
Ve eller kelepçelenmişti
Ekonomik endekslerle...
Kuşlar ölmüş, ağaçlar kurumuş
Dünya sapsarı bir çöl sıcaklığında
Eriyen bir kar tanesine dönüşmüştü...
Yok olan koca bir dünyaya tezat
Borsa Hisseleri yükselmekte
Ve insanlar ekranlara taşınmaktaydı...
Her şey sahte
Ve herkes herkese yabancıydı
Bir gün bütün ışıkları söndü
Mavi dünyamızın
Bankerler çoktan
Başka gezegenlere göçmüşlerdi
Ve borsaları hala işliyordu...

16.03.07

Ufuk Nazım

Boş Deniz

Yürüyorum;
Bir yokuştan aşağı.
Boşalıyor bütün kıyıları.
Artık boş bir denizim.
Bana kalan tuzlardır.
Çekildi işte sular,
Şavruldu tuzlar,
Kavruldu içimdeki canlar.
Yürüyorum kendi içimde;
Arıyorum hayatı.

Ufuk Nazım

Boşuna Arayacaklar

Gözlerimde yenilgiyi arayacaklar
Boşuna
Gözlerim ilk doğduğum gündeki gibi
Parıltılı ve güleçtir
Çünkü bu yaşamı onlar bağışlamadı bana
Bu yaşam benimdir...
Ne yaşadığım için hesap sorabilirler
Nede istekte bulunabilirler...
Sistemlerinin içinde eritmeye çalışacaklar
Ezip benliğimi
Yenilmiş gözlerimde
Kendi dünyalarını pazarlayacaklar
Direncin kemikleştiği bedenimde
Ne yalnızlık ne başarısızlık
Nede sessizlik bükebilir bedenimi...
Yalnızlık benim ışığımdır
Gerçeklerin yolunu ışıtan
Sessizlik benimi harlayan soluktur
Başarısızlık benimi kamçılaman rüzgardır
Yeniden yeniden küllerinden dirilen
Onurlu bir halkın çocuğuyum ben
Destanlarıyla dünyayı sarmış
Boyun eğmemiş
Kafkas halkındanım ben...

Ufuk Nazım

Boşunamı

Sonsuz bir okyanusta;
Boşuna mı?
Kürek çektik.
Nuh'un gemisinden;
Hiç inmedik mi?
Belki de:
Hafızalarımızı kaybettik,
Ve hiç uğramadığımız,
Yerlerdeymişiz gibi.
Yarattığımız şeylere;
Tapmaktayız.

Ufuk Nazım

Boşver Kardeşim

Sokaga cikmadim bugunde,
Sakallarim uzamaya devam ederken
Uzun uzun dusundum uzaklarin telasli sessizligini
Yollar birbirine dugumler atip
Cikmaz bir yone dogru akarken
Safaklarin kizil isin selinde durdu zaman
Ne guzeldi yasamak
Nerde olursan ol
Sadece kafani goge kaldirmek kadar yakinsin
Butun dunyanin en guzel manzarasina...
Kederlendinmi yine
Raki azmi geldi efkarina
O zaman denizi koy bardagina
Ve dal icine
Bir soluk al masmavi
Bir soluk al denizin derinlerinden daha derin...
Icini yosunlarmi sardi kuzeyin sessiz yamaclarinda
Gozlerinde kadirgalarmi batti,
Takma bosver kardesim devranda yalan deryada
Sen kendine bak
Kafan rahatsa gerisi yalin bir tesadufdur
Biribirini yasatan aynilik siluetlerinin sahte yansilaridir.
Iki ayna arasi sonsuza uzandikca kuculen
Degersizlesme karmasasidir...
08.08.09

Ufuk Nazım

Bozkırda

Solda deniz gülümsüyor
Sağ yanımda
Alabildiğine bozkır
Ufka uzanıyor.
Kapakara bir yorgan gök
Yığılmış toprağa
Ve gecenin gülleri
Yıldız yıldız açmış
Gönlüme.
Deniz gülümsüyor
Bozkırın mutsuzluğuna
Dalga dalga
Tebessümler saçıyor geceye.
Dengemi sınayarak
Yürüyorum kıyı boyunca
Doğan ayın
Soğuk ışığıyla.

Ufuk Nazım

Brukselde Bahar

Uzun bir kisdan sonra yine baharla acildi pencerelerimiz cicekli sokaklara
Dunden bugune uzayan bu guzel sokaklarda
Surecek pembe ciceklerin saltanati belki iki hafta belki daha az
Yaslarina aldirmadan sevinecek herkes
Kendi dunyalarinin kesmekesini unutarak
Hulyalara dalacaklar uzaklarin cennet mekanlarina imrenmeden
O gunu yasiyacaktir essiz ve emsalsiz bir an gibi kaziyacaklar beyinlerine
Dusmeden karincanin vesvesine bu kriz ortminda
Guneyli agustos bocekleri gibi tingirdatacaklar sazlarini
Sonrasi malum bildiginiz hikaye gibi bitmiyor tabi
Buralarda kisin kimse olmuyor sokaklarda acliktan yada soguktan
Yasam daha uzun diger kitlardan ve daha yavas
Uzarken grilikleri yalnizliklarinin icinden kopekleriyle kacan
Bu insanlar coktan gocmus gibiler baska dunyalara
Ama yasamislar dolu bir omuru tatillerle taclandirarak...
17.04.2009

Ufuk Nazım

Brükseli Tanıyorum

Brükseli tanıyorum
Kaldırımlarında gezmişliğim var
Metrosuna binmişliğimde
Yağmurlarında ıslanmış gülüşlerimde.
Peki Brüksel de beni tanıyor mu?

Sanıyorum o da tanır.
Kurslarında vakit öldürdüğümden
Tramvaylarında kitap okuduğumdan
Ve inadına kararın göğünün
Sokaklarını arşınlayışımından tanır beni.

Ufuk Nazım

Bu Kenti Kanatmışlar

Bu kent yalnız kalmış dostlar,
Adlar kazınmış duvarlarına,
Umarsız aşk sözcüklerini
İşlemişler suratına çakılarıyla.

Giderken bu kenti yakmışlar.
His ve toz içinde suratı.
Duvarlara asılmış umut,
Sloganları kara çığlıklar gibi kalmış.

karanlık duvarlarında sonlanmış,
En güzeli yaşamların.
Bu kent mahpus olmuş insanlarına.
Seveni kalmamış dostlar.

Damla damla ağlamışlar duvarlarına,
Dertler tasalar duvarlarda.
Bu kent yalnız kalmış.
Sevdalıları çoktan uzaklar taşınmış.

Ufuk Nazım

Bu Yara

Çınladı kurşun namludan
Uzak bir kinken
Yüregini bulan dava
Ölüme uğurlar seni bu yara...

Ufuk Nazım

Bugday Tanesine

Uzanirsin bir gun topraga
Avuclarinda bir omurden kalan
Sevgi tohumlariyla...
Senin icin dolan
Bir omur vaktinden
Yeni hasatlara acilirken zaman
Ruzgarlarla savrulur tohumlar gelecege...
Cicekler sensiz acacak
Uzakliklar sessizce cekilecek
Gokten ortunun altindan...
Ve sen hiclik duygularıyla
Yoklugun yalaguz ambarlarinda
Sessizlige burunen bugday tanesi...
Sevineceksin
Bekliyerek basinin topraktan cikacagi
Bir bahar gununun sicakligini...
Sonra hep birlikte
Ruzgarlarla salinarak fisildiyacaksiniz
Gunesin kulagina sap sari mutlulugu...
Bu donen zamanda
Dolan ve bosalan ambarlarda
Ogutulen bugdaylar olacaksiniz...
20.06.2010

Ufuk Nazım

Bugüne Bakmak

Yaşamak hayat duraklarının
Yıllanmış peronlarında.
İnmek inadına akan zamanın
Yok olan umut sunaklarında.
Bakmak göğe gri mavi yeşil
Bakmak bugüne pırıl pırıl
İnadına bizi bizden çalan zamanın...

Ufuk Nazım

Buğulu

Bilmiyorum oraları,
Nasıl yaşadığını,
Neleri sevdiğini.
Sokaklarını bilmiyorum.
Saçlarını savuran;
O rüzgarın adını bilmiyorum.
Büro yalnızlığın da;
Çalışkan ellerinin,
Kırmızı dudaklarının,
Buğulu gözlerinin,
Halini bilmiyorum.

Ufuk Nazım

Bulamadığım Bir An

Yurudugum yollarda kaybedip
Binlerce kez geri dondugum
Aradigim ve bulamadigim bir an icindi hersey...

Hayretler icinde kalan bir zamanda
Her saat tinisinda
Zamani hissettiren kurmalı saatlerin sarkacındaydı mutluluk...

Ufuk Nazım

Bulutlar

Apak bulutlar,
Hep kaldılar orada.
Beklerken,
Kurak topraklar.
Ne yağıdılar.
Nede,
Güneşi kapatmaktan,
Yıldılar.

Ufuk Nazım

BunalımdanKaçarken

Bakıyorduk,
Kaldırım taşlarının düzenine.
Gözlerimiz batan iki güneş gibi,
Batıyordu.
Kaldırımın altındaki karanlığa,
Akıyordu gözlerimiz.

Çiğlikler atan doğanın önünden,
Şessiz sedasız geçiyorduk.
Sonra su susuyordu,
Güneş susuyordu.
Hep beraber kanımızı içip,
Susuyorduk.

Uzak ufuklarla birlikte giden,
Güneş uyuyordu.
Biz ak döşeklerde,
Kara düşlerle,
Orman kapkara kömür kesilmiş,
Yanık fidanlarıyla uyuyordu.

Bunalımlarda boğuluyorduk,
Tek tek bunalımın bombardımanında,
Öldürülüyorduk.
Susuyorduk, uyuyorduk,
Uyanıp aval aval bakıyorduk.

Kulaklarımızı kapatıp,
Çiğlikler atıyorduk.
Şu çağlı yarak katılıyordu,
Fabrikalarda makinalar,
Trak truklarıyla.
Arabalar klaksonlarıyla katılıyordu bize.

Gökten sicim yağıyordu,
Kör düğümlerle,
Sırılsıklam hayata bağlanıyorduk.
Gene de susuyorduk,
Şu yerine yağmuru içip,
İçimizi sicimle kaplıyorduk.

Gönlümüzün damarlarını,
Kördüğümlele bağlıyordu sicim.
Ve bizde binlerce biçim.
Savruluyorduk.
Şahte sahte seviyor,
Öylesine zevksiz sevişiyorduk.

Ufuk Nazım

Bürünmüş

Bürünmüş;
Yüce düşüncelere.
Issızlığında bir kıyının;
Kendinden bile uzakta.
Sulardan geliyor;
Kayık misali.
Mecalsiz süzülüyor;
Maviye.
Artık ıssız dalgaların;
Vurduğu kıyıda,
Çaresiz yatıyor.

Ufuk Nazım

Büyüyen Yürekdi

Sulanan neydi
Susayan zamanda
Susan neydi
Eskirken çığlıklar.
Çığlar büyürken
Çağıldayan neydi.
Gölgesinde günün
Büyüyen yürekdi.

Ufuk Nazım

Camekan

Camekanlarından izledim seni
Ey yarım İstanbul...
Sehrinde yoksullar cogalmis
Korkuların icinden sığınmıslar
Masmavi kanatlarının altına...
Yasamak için didinmekteiler
Butun sevgileriyle sana tutunmaktalar...
Yikik hayat manzaralarının içinde
Oturduk bir gariban sofrasına
Martilarda ortak balıklarımıza
Minnet eylemedik diyorlar
Tutunamama sebeplerine
Ve kadehlerimiz cinliyor içinde gecenin...

Ufuk Nazım

Camların İçinde

.....
O vakit döküldü
Ceplerinden misketleri
Şaklamıştı onları yıllarca
Ömrünün en gizli köşelerinde
Renk renk aylar
Yarım aylar şeklinde.
Sanki camların içinde
Koskoca bir bahar
Çamların içinde memleket
Özlem duyulan mutlu bir çocukluk
Bilyelerin içinde
Cocukluğum hala ceplerimde...

Ufuk Nazım

Cana Can Dustu

Cana can dustu
Icinde kivilcimleri sakir umudun
Yalin bir dirilistir bu
Sakin ve sessiz buyur icinde can bir canin...

Aylara asilmistir bekleyis
Adini aramaktayken zaman
O kendini saklamaktadır
En guzel yerinde dunyanin...

Dusler gorur
Su dolu bir yuvanin icinde
Sesler duyar sevgi tinili
Ve kavgalar hasin tirmalayici...

Adi yasam olmalı
Bin bir direkli masal koprulerinin esini
Destanların beslediği o essiz deniz
Buyuyecek yalnızlığın icinde...
18.11.08

Ufuk Nazım

Canım Oğlum

Mavi gozlerinde gunes
Yavrum beyaz teninde sevgi
Sen buyuyorsun dolu dizgin
Her gun yuzun degisirken
Sasirtiyorsun bizi
Bana benzetiyorlar seni
Ama ben istiyorumki
Herseyinle kendine benze
Insanlar icine korku duvarlari oremesin
Igrenc kohnemisliklerini
Sana yikip yucelemesinler...
Yeni yollar acmalisin
Sevgi iklimlerinde
Kendini ve etrafini kucaklamalisin
Her dogan gunun sicakligıyla
Okumalisin kitaplarin yuzunden hayati
Kapilmadan okullarin basmakalipligina
Kendi hayat universiteni takip etmelisin
Ve yasamin boyunca
Hep ogrenmelisin yavrum
Ve tabiki ogretmelisin...
Guzelligini kardesligin esitligin
Paylasmanin o essiz zevkini
Tatmalisin dostlarinin arasinda...
Mavi gozlerine en guzel gunler dogsun
O kucuk ellerinle
Ne karalarsan karala
Ama birseyler yaz
Canim oglum...
Kucuksun
Daha cok kucuk
Gulucuklerin
Birer servettir
Bu gri ulkede bize
Birer gunestir
O iki mavi gozun
Hosgeldin adilos bebe...
07.06.09

Ufuk Nazım

Canınız

Canınız ne tatlıdır.
Ey yenikler!
Suskun sızılarınızı
Nasıl da abartırsınız.
Unutmayın
Yaşayan acı da çeker.

Ufuk Nazım

Canimiz İçin

Simdi gunese karsi oturmusum
Yukseklenden izliyorum seni
Ufkumda celikten kuslarin dansi
Aklimda engin dag baslari
Ve ugrasindayim hala
Bir seyleri anlayanbilmenin
Amansiz ve yaman bir saganagin altinda
Sirilsiklamken bile susamisim...
Ve cigliklarin tirmalayan yankilari
Titretiyor gonul topragini
Insan olabilmenin dayanilmaz acisiyla
Ilerleyebilme telasinin celsikisi
Karisani herseye inat
Biz olabilmek sokaklarinda sehirlerin
Silahlarina karsi kalles cetelerin
Kaybolan kirilan kursunlanan genclik icin
Yeniden surmek umut topragina
Sevda kotanlarini
Kardesligin tarlasinda
Sari bir basak olabilmek icin
Acliga verilecek sozumuz icin
Yunanistanda daha onbesinde kursunlanan
Canimiz icin
Yeniden yuruyelim gencligin yollarinda
Isik cok yakinda
Kacamaz artik gogumuzden
Kurtulusun ufku...

Ufuk Nazım

Cekirge

Serzenisin kime cekirge
Kacisinda karisan zamanlarda
Arkandan suruklenirken sehirler
Oltanin ucunda saga sola sicrayisin niye...

Kes su igrenc sesini
Ve bekle seni yutacak baligin nefesini
Bu su bu mavi bu cengel senin icin
Ve intikamin alinacak avcinin eliyle rahat ol...

01.03.2009

Ufuk Nazım

Cemile

Karayollarında işçiydi.
kapkara asfalta aşıktı.
Yaşamını
Ellerindeki nasıra işlemiştı.
Gözü karaydı,
Kararan vücudu gibi.
Bir asfaltın kokusunu
Birde cıgara içmesini severdi,
Cemilenin dışında.
Geceleri şantiyede
Küçük bir kulübede,
Sabaha kadar uyurdu hayallerle.
Yüreği daralırdı,
Dayanamazdı gurbete.
Hele her sabah gelen yelle
Gelirdi Cemilenin hasreti de.
Çekilip bir köşede
Ağlardı kaderine.
O hep sevmiştı de
Onu hiç sevmemiştı Cemile.

Ufuk Nazım

Cengeldeki Dil

Cengeldeki dil
Bosuna mi cirpinir dersiniz
Kasabin elinden kurtulamayacaksada
Bir tini cikartamadan susarmi dersiniz...

Bu gun meze niyetine yediginiz
Tabaginizdaki bu dil
Sizin dilinizden farksizdir
Ey tarih kackini cellatlar...

Dilleri susturmak icin
Yetmez dunyanin butun bicaklari
Gunu gelir ses verir dillerimiz
Yerin derinliklerinden...

Ezilen baslar
Yere dokulen aslar
Ve yolunan saclardan otede
Sokemediginiz dillerimiz var...

Izini surun sesimizin
Korkusuz bulutlara yuceleceksiniz
Turkulerimizin berrakliginda
Umudumuzla elenip dagilacaksiniz...

Ufuk Nazım

Cevapsız

Cevapsız bir mektup
Sonsuzda dolanan
Bir ığlıktır oysa
Suskunluk.
En acı işkencedir
Bilene.
Sussun kelimelerin
Olmasın mektubun
Bırak kalemi
Bırakda kanasın yaram.

Ufuk Nazım

Cevizli Durağında

Cevizli durağında
Paslı bir rayım.
Banliyö geçti üzerimden
İçimde derin bir sızı.
Paslı çığlıklarla
Uzanırım zamana

Cevizli durağında
Bir söğüdüm.
Saçlarım emanet rüzgarlara
Ayrılığın sarkacında
Salınırım
Bir sabaha bir geceye

Cevizli durağında
Boyacı bir çocuğum
Gözlerim asi
Rengim yabancı
Ve uzak gülüşlerim
Boyalı ellerimde saklı

Cevizli durağında
Ufka açılmış
Bir bakışım
Aşıkların gözlerinde
Susan yeşil yeşil
Bir ceviz ağacıyım.

Ufuk Nazım

Charleroi

Madenlerden;
Çıgıklar yükseliyor.
Şene bilmem kaç
Bilmemki kaç yüz insan
Sıkışmış hala çıkmaya
Çabalayan ellerle uğrasta
Bacalardan;
Yükselir hala çıgıkları.

Maden daha çok
İnsanlar yer altından
Çıkar kömür.
Yarına bir parça umut
Var mı asansör?
Çıkarmıyızki acep
Günün alınına
Yarına asansör.

Belkide kapandı madenler
Ama bacaları
Yükselir hala göğe.
Anısına ölen dostların
Bir mezar taşıdır
Yükselen bacalar
İçinde kalanlara
Gökyüzünü taşıyan bacalar.

(Belcika da çalışmış olan
Türk maden işçilerinin anısına)

Ufuk Nazım

Cocuklar

Bu nacar kalmis cocuk
Bu sunturlu yerde yasar
Saclarini karayeller oksar
Karadenizin bu hircin kiyisinde...

Bu yanik tenli cocuk
Bu corak topraklarda dogdu
Sicaginda Adana'nin sevgisizlikten
Makilere benzer boyu...

Bu yanaklari al cocuk
Kafkaslarda at surdu
Ayazda yanmis yuzu bu sebepten
Ama hic sevildiginden kizarmamis yuzu...

Bu gozleri ofkeli cocuk
Kursun sesleriyle buyudu
Diyarbakirin varoslarinda
Korkudan bir kere bile gulumsiyemedi ogretmenine...

Bu elleri boyali cocuk Istanbulda
Trenlerde konduktorden kacarken yitirdi
Ekmek teknesi boya sandigini
Bir daha kimselere guvenemedi...

Anadoluda cocuklar yarali
Sevgisiz sokaklara salinmis
Ve gelecekleri cocuk omuzlarına
Daha buyuyemeden cokmus...
30.07.09

Ufuk Nazım

Çabada ki Tat

Çabada garip bir tad saklıdır
Aynası ellerindir uğraşının
Kimisi bebek eli gibi yumuşacık
Kimisi iri nasırlı
Ve gözlerindir
Umudunun aynası
Kimi sevecen ışıltılı
Yalıma kesmiş
Kimi durgun
Sönmeye ramak kalmış
Yakamoz misali...

Ufuk Nazım

Çakırcalı Efe

Çakırcalıydım
Nazilli dağlarında vurdular anam...
Fakirinin fukaranın efesi vurulurmu
Hiç hakkın kurşunu
Efeyi bulurmu buldu...

Otları yoldu efe
Yarası ağır kanı gidiyor
Zalimin kurşunu aman vermiyor
Hainin kara dinlinin
Hesabını soramıyor efem.

Yollar gene kesildi
İmansız ağalar beyler
Düzüldüler ovaya
Fukaranın boğazını sıkmaya
Başladılar efem ses ver...

Yatakların yaltaklandı
Ağaya beye
Kabirinin yanından geçmek
Zulüm oldu
Çakırcalı Efe yol ver bize...

30.01.2007

Ufuk Nazım

Çayım...

Kışım da baharım da
Çayım...
Elimin altındaki
En şefkatli sıcak çayım...
En yumuşak teninde
En kahverengi demin buharı...
Unutulmaz bir efkar sofrasının
En ayıltan bakışı çayım...
Bir çınaraltı masasının
En zengin içeceği denize karşı...
Kahvecilerin serveti
Kazanlardan ince belli bardaklara dolan...
Kış gecelerinin karlı
Soğuk köy yoksulluklarını ısıtan çayım...
Kıtlama Erzurum şekerini eritip
Zamanı tatlandıran çayım...

Ufuk Nazım

Çayımız...

Kışımnda baharımnda Çayım...
Uyuşmuş parmaklarımın arasındaki
En şefkatli sıcak çayım...
En yumuşak teninde dalgın bir eski zaman adamının
En kahverengi demin buharı...
Unutulmaz bir efkar sofrasının
En ayıltan bakışı çayım...
Bir çınaraltı masasının
En tilsimli iksiri tasasız bir mayıs denizine karşı...
Tek kollu kahvecilerin çilekeş serveti,
Hoyrat bir kazandan ince belli bardaklara süzülen...
Telkari süzgeçlerde ince ince kıyılan
Erbain gecelerinin karlı soğuk köy yoksulluklarını ısıtan çayım...
Dilaltında görünmez bir harami sandığı
Zamanı tatlandıran çayım...

Ufuk Nazım

Çelişkilerin Rahmi

Çelişkilerin rahminden;
Doğurdu kendini.
Kanlı elleriyle kesti,
Yaşamın ve tutsaklığın;
Hazin bağını.
Yol aldı yalnızlığa;
Ulaştı sonuna.

Ufuk Nazım

Çengelköy

Sinanla oturduk kıyısında;
Çengel köyün.
Konuştuk dalgalardan.,
Kulağımızda uğuldarken,
Dalgaların çirpinişları.,
Bulduk kaçışın yolunu.
Sinan ve ben Çınar altında;
Oturmuşuz;
Kulaklarımızda dalgalar.
Gözlerimizde bilinmeyen;
Bir sevdayı bekleyen,
Özlem.
Dalgalar kulaklarımızda,
Kıvılcımlar çakıyor yüreğimizde,
Kıvılcımlar dalgalara,
Biz uzaklara
Yol almaktayken,
Özlemler gerçeğe;
Ve umutlar uzaklara,
Göçmekteydi.
Birden dalgalar sustu.
Çengelköy artık;
Uzak bir özlemdi.
Ve dalgalar;
Yankılanırken,
Uzak biryerlerde;
Çengelköyün çengelinde,
Asılı kalmıştı umutlar.
Özlem dalgaya karıştı;
Dalgaları özlediler.
Mülteci yalnızlıklarında.
Sevda bahçelerinden,
Bir gül koparıp;
Savurdular,
Uzak bir denizin kıyısından,
Dalgalara.

Ufuk Nazım

ÇığlıkÇığlığa

Taptaze bir çığlıktın,
Gözlerinde kıpkızıl iki güneşle,
Çığlık çığlığa doğardın göğüme.
Sonra yağmurlar yağdırdın;
Umutsuzluğunun hüznüyle.
Oysa ben senden;
Umutlu gülümseyişler,
Bitmeyen öpüşler isterdim.
Sen gene çığlık çığlığa;
İki kızıl gözle,
Yapıştırdın göğüme.
Ben berrak gönlümde;
Işıl ışıl olsun isterdim,
Mas mavi gözlerin.
Sen ağlarken,
Benim umutlarımı boğarken;
Ben çökerdim.
Karanlığından pılımı pırtımı toplayıp;
Güzel gülüslere göçerdim.
Ama sen;
Hüzünden koparılamaz,
Ağlarla örmüştün hayatımı.
Ve ben kopamazdım;
Sinsi ağlarından.

Ufuk Nazım

Çınarlar

Sığınmıştıık gölgesine
O ulu çınarın.
Zaman kurcalayadursun gövdesini
Kökleri tarihi kavramıştı çoktan.
Şehirler düştü gözlerinde
Yeniden şehirler kuruldu gölgesinde.
Ama insanlar değişmedi
Her gün bir parçasını kopardılar.
Bir gün devrildi oyuk gövdesi
Baltalarla parçalanıp taşındı sobalara.
Gölgeler ıradı kaldı insanlar sıcakta.
Kökleri kavrulurken geldiler
Karıncalar kadar çoktular
Devcesine avuçlarıyla su taşıdılar
Anadoluluydular yürekleri hürmetle
Bilekleri emekle dolu sel gibi geldiler
Bir sabah kuşluk vakti
Çınar fideleri sürdü başlarını topraktan göğe
Öylesine umutla büyüdülerki
Başları bulutlara degecek sanıp eğildiler
Anadolu halkının önünde
Hürmete hürmet ettiler
Anadoluyu baştan başa çınar çınar
Emek emek kapladılar
Gölgeleriyle çeşmelere serinliği taşıdılar
Cami avlularında huzura el açtılar
Elleriyle kaldırdılar göğün gönlünü
Bir Nazim'a yoldaş olamadılar
O yüzden oyuktur yürekleri.

Ufuk Nazım

Çiçeğe Duracaklar

Bir gün geleceki
Sevdamızla tutuşacak
Baştan başa bütün dünya...

Çiçeğe duracaklar
Beyin bozkırlarında
Düşün ufuklarından ırayacaklar...

Sevgilim sevda amansızdır
Sevda inattır
Ve her zaman içimizdeki murattır...

Ufuk Nazım

Çiçekten Halılar

Başka bir yol var elbet
Yağmurun toprağa
Dokunduğu.
Başka iklimler var elbet.
Mesela;
Güneşli bir sonbaharında
İstanbul un
Br de kar yağar
Uşümüş yüreklere.
Ahşap evlerinin çatısında
Alnı parlarken
Yalnız İstanbul evlerinin.
Sen br de
Bir apartmanın
Üst katlarından birinde
Beklersin
Çiçekten örülü
Halıların serilmesini.
Ve kanaryaların
Şen kahkahalarıyla
Balkonuna dönmesini.

Ufuk Nazım

Çiğ Damlaları

Yaprakların hisirtisinde;
Ormanın soluğu.
Uzak bir yamacın;
Son ağaran dalıyım Şimdi.
Bu baharda;
Kar yağdı dallarıma.
Yollar iradı.
Ya olmasaydı;
Çiğ damlaları;
Ne kadarda;
Yalnız kalırdı,
Yapraklarım.

Ufuk Nazım

Çiğ Gibi

Çiğ gibi
Düştün yüreğime
Her sabah senin serinliğine
Uyandım sevgili.

Unutkanlığın soğukluğunda
İnat ettin
Serinleteceğin bir dalı kaybettin.

Hikayeler şiirler yazdım sana
Kesinlikten arınmış
Mükemmellikten uzak.

Seni çok sevdim sevgili
Anlatamadım sana yüreğimi
Eridim zamanda.

Ufuk Nazım

Çocuk Elleri

Yırtılırken;
İki nehir arası,
Mezopotamya'nın suratı.
Tarihin yarasıdır,
Kara kara kanayan.

Çocuk elleri ki;
Parça parça.
Çocuk gözleri ki;
Ayaklar altında,
Bir bir dökülür.

Fısıltılarını duyuyor musun;
Gürül gürül akan nehirlerin.
Amansız hüznünü,
Kızıla dönen yüzünü;
Görüyor musun?

Bir çocuk takmış barışı;
Dudağının köşesine,
Gülümsüyor ölüme.
Göğü yırtan akbabaların gölgesinde;
Paramparça gülümseyişi.

Ap ansız bombaların sağanağı,
Uzatma boşuna elini;
Ellerini tutamazsın.
Param parçadır artık;
Çocuk elleri.

Senin olmayan bir savaşta;
Geçersin,
Ölüler tarlasından.
Koşarcasına akarcasına;
Utançla geçsin.

Ufuk Nazım

ÇocukGibi

Çocuk gibi olmalı.
Mesela;
Yaptığın resimde,
İki güneş.
Yahut şiirinde;
Yersiz gülümsemeler,
Olabilmeli.
Yada eskiyen,
Kumbaranda;
Umutların saklana bilmeli.

Ufuk Nazım

Çocukluğum

Sarılı bir buluta
Çocukluğum.
Domur domur
Bir ter damlası
Güne karşı.
Sessiz sedasız geçen
Ağır aksak
Bir leylek kanadı
Çocukluğum.
Uzak bir coğrafyanın
Heybetli yükseltisinde
Soluklanan
Sonsuzca mutluluk
Çocukluğum.
Her yalana kanan
Hiç bir oyunda yanmayan
Bir düş sağanağında
Sırılsıklam,yapış yapış
Tatlı sıvırcık karası
Çocukluğum.
Dallarda erik erik
Ekşi.
Yapraklarda
Hüzün hüzün çiğli
Çocukluğum.

Ufuk Nazım

Çöpçü

Çöpçüyüm,
Kaybolmuş umutları toplarım.
Çöpçüyüm ben,
Hani güzel çöplerinizi,
Parasız toplayıp mutlu olan.
Siz görünce beni,
Neden buruşursunuz kağıt gibi.
Kendinizi de çöpe atacaksınız,
Bir gün.
Ve ben toplamayacağım sizi.

Ufuk Nazım

Dağılmak Bir Erdemdir

Dağılmak bir erdemdir
Surların düştüğü vakit
Ne takaat nede yürek
Sadece sessizce beklemek...

Ufuk Nazım

Dağsın Dağ

Yatmakta upuzun,
Dört mevsim altında.
Ve beklemekte,
Bütün heybetiyle,
Doruğuna konacak kartalı.

O bir salkım üzüm gibi,
Öyle taze öyle tatlı ki.
İnsan o heybetine rağmen,
Onu avuç avuç,
Yemek ister.

O saklı umutları,
Öyle güzel saçar ki.
İnsan onun teninde,
Umutların doruğunda,
Ölmek ister.

Onun heybetinden,
Öyle korkar ki, alıcı kuşlar.
Konamazlar alaca doruğuna.
Öyle umutsuz çirpınırlar,
Bulutların arasında.

O bir dağdır dostlar,
Bundandır onu vuramazlar.
Balyozlarıyla yıkamazlar.
Çalıp,
Parça parça satamazlar.

Dört mevsim altında,
Bir onun rengi değişmez.
Bir ona geçmez,
Zamanın sözü,
Sen dağsın dağ.

Ufuk Nazım

Dalga Kıran

Dalgaların katiliyim,
Suçum karalarla işbirliğimdir.
Anadolu'dan nehirlerle gelen kumdum,
Denizin kıyısında delta oldum.
Dalgalarla özgürleşecektim,
Engin deniz diplerinde.
Deltadan taşıldılar bizi;
Artık dalgaları kıran beton yığınının içindeyim.
Umarsızdım, dalgaları böldüm,
Martıları ağlarken gördüm.
Güneşi doğuran kızıl anayı gördüm,
Ayın gidişine ağıt yakan
Dalgaların sesini dinledim,
Kahroldum kahroldum.
Yıkılmak için yalvardım tanrılara,
Engeldim umudun savaşçılarına.
Dalgalar soğuruluyordu.
Deniz celladına doğruluyordu.
Martılarsa denize ağılıyordu.
Bense dar ağacıydım, denizin dalgalarına.
Halaya durdu dalgalar.
Kol kolaydı deniz bir uçtan bir uca,
Dertleri yoktu umutları vardı.
Suyu toprağı ve güneşi birleştirip,
Sevgiyi ve emeğı üleştireceklerdi.
Şarkı söyleyerek çarptılar bedenime,
Sesleri gömüldü derinlere.
Suçum umudu bölmektir.
Saltanatım ihanetimdir.

Ufuk Nazım

DalgasınaVurulduğum

Kıyısında durduğum,
Dalgasına vurduğum deniz.
Bir yosunum kıyında.
Mavine büründüm;
Ey deniz!
Berrak ve temiz,
Masmavi entarinde,
Yeşil bir noktayım.
Sana aşık bir nokta;
Ne rengine nede sesine,
Berraklığına,
Cömertliğine aşığım,
Ey deniz.

Ufuk Nazım

Damla

Süzüldü bir damla,
Dudağın da takıldı.
Al al yanaklarından,
Akıyor damlanın kardeşleri,
Çekimindeler yerin.
Yarışıyorlar belli.
Soña varmadan,
Soğuruluyor damlalar.
Ve iki kıpkızıl güneşten,
Süzülüyor iki kor,
Yüreğimin ta içine.

Ufuk Nazım

Damlalarında

Damlalarında bir değirmenin
Una eren serinliği.
Damlalarında unu
Hamura deviren bereket.
Damlalarında tarihi doyuran
Emeğin eseri ekmek.
Damlalarında iki hüzünlü nehir
Yüzünün bereketli deltasında uzanan.
Damlalarında nehirlerin belleği
Zamana mendereslerle uzanan.
Damlalarında birleşen bir deniz
Devinimlerin direngen dalgalarıyla örülü.
Damlalarında bir hayat
Umut dolu ana Anadolu.

Ufuk Nazım

Dar Ağacı

İlk ve son filtreli sigarasını içti
Yüreğinde halkının dertleri acıdı
Avukatına halkından özür dilediğini söyledi
Yakıştırmıydı onlara
Filtreli sigara içmek.
Kalın tunçtan bir prangaydı
Ayaklarında ağırın
O bile açılmıyordu inadına zulmün
Anahtarlar eylemdeydi...
Ve dar ağacında
Devasa boyunu sığdıramadılar
Tavanla masa arasına
Ayaklarıyla halkının bağına basıp
Ayakta kalıyordu Deniz
Cellatlar masayıda kaldırdı
Onu boğamamaktan korkuyorlardı
Urgana çift ilmek attılar
Elli dakika boyunca direndi darağacında
Zulmün ağacında ölü bir devrimci
Gençliğinin baharında can veriyordu
Türk ve Kürt Halkının kardeşliğini
Ve Türkiye Cumhuriyetinin
Tam bağımsızlığını istediği için.

Ufuk Nazım

Darıcada Bir Ev

Darıcada bir ev
Yolu taştan
Sokağı yiğit
Numarası on dokuz.

Kat üç
Kapısı kapalı
Bahçesi dargın
Sesleri kayıp.

Ufuk
Bir çizgide saklı
Yıldızlar
Çekilmiş göğe.

Nusret
Bir mayın gemisi
Ulaştırıyor mayınları
Düşmanın yüreğine.

Yıldız
Göğün tarlasında
Sevgi dolu sarısıyla
Bakmakta penceremizden.

Ulaş bir uğraşta
Kendince derin.
Ve ulaşmakta
Umutların en güzeline.

Semiramis mezopotamyalı
Bir kraliçe
Gözlerinde kızıl;
Bir ufuk saklı.

Sakin bir gece
Ulaşıyor yıldızlar
Ufkun kollarına
Nusret dönüyor mayından.

Yıl 1915
Mayınlar patladı
Sessizlik dağıldı
Yıldızlar ufka ulaştı.

Yıl 2006
Brükselde güneş;
Semiramisin gözlerinde
Kızıl bir ufka tırmandı

Yıl 2006
Ankarada;

Ulaştı Nusretin sesi
Yıldızların en güzeline.

Yıl 2006
Darıcada bir ev;
Bakmayın sessizliğine
Bahçesinde güleç gülleri saklı.

Ufuk Nazım

Degismek Unutmaktır

Merhaba gun
Ardından isiyan bu gun
Ve iriyan dolu dizgin atlilar misali
Gunler gunlerimiz

Çagirdim o guzel gunesli gunu
Icimden kopartarak
Imgelerden topladimda oyle cizdim
Senin yuzunu.

Anladim bu kent bu sokaklar
Senin ardında saklanir
Sensiz acilmaz bu yalnızlikla kapli
Gizem li kapilar.

Degismek unutmakdir
Unutmak gecmisiin guzel golgesini
Ve kanmak aynaların
Yalan yuzlerine.

Ve gecen senenler yaslanan yuzler
Engelmiki sorulara umutların hazzına
Muhabbetin dibine
Selam olsun sana guzel gunlerimiz.

19.10.2013

Ufuk Nazım

Değişir Her Yaşam

Değişir her yaşam
Kırarsan elindeki korku tasını
Bağlanmak ve yalnız kalmak
Zıt iki ikirciktir
Seni sürükleyen...

Ufuk Nazım

Değişmezsin

Simdi ustumde dolanan bu kisir huzun
Kargaların kara sesleriyle ortusurmu
Kullenmiş bir cıgaranın sonuna erme hizini hesaplamada
O kesinlik katsayisiyla carpmaya gerek varmi
Icine cektigin katrani...

Dumanlanınca bu gök
Sende gizlenirsin
Belki sessizce sularında çekilir
Kendi içine kacirirsin balıklarını
Baska denizlerde...

Ay hep bildigimiz ay
Bazen hilal bazen dolunay
Kafayı çekmişse
Güneşide oper
Yılda bir kere...

Lakin sen hep melankolikssin degismezsın
Duragin hep aynı duraktır
Otobuse bineceginden değil
Tembelliginden beklersin
İs olsun diye oyalanasın diye...
30.07.09

Ufuk Nazım

Denge

Dengeli ol.
Söz dinlesin kalbin.
Susmayı da bilsin.
Sessizliğim;
Sevgim olsun.
Ne kadar susarsan;
O kadar içersin,
Aşk pınarının damlalarını.
Ne kadar susarsan;
O kadar iyi.

Ufuk Nazım

Deniz

Bir gemi kalkar
Halatların hisirtisinde
Bir ömür of çeker
Ama umuttur
Dalgaların ışıltısı.
Bir martı sesidir
Uzayan zaman
Denizin örtüsü boyunca
Yığınla hüzdür.
Artık ayrılığı
Yalnız iskele babası
Yalnız hüznü.

Yorgun deniz
Pervanelere dolanmaktan
İnsanların tenine
Dokunamamaktan.
Uzak artık
Geceyi aydınlatan
Aysız yakamozları.
Hele o balık bekleyen
Lüks lambaları;
Nasıl da dargın şimdi
Köhnemiş
Kahvehane köşelerinde.

Dalgakıran boyunca
Dizilmiş karabataklar
Yosunlu kayaların yüzü
Dönük Haydarpaşa İskelesine
Boylu boyunca
Uzun bir;
Sedire uzanır gibi
Uzanmışlar ufkun sonsuzluğuna.
Ardlarında
İki tarih çığı
Sultanahmet ve Ayasofya.

Ufuk Nazım

Denizler bilirim

Denizler bilirim
Kurşunlanmış yunusları birer birer
Sağılmış ellerinden cellatların
Kanlı denizler.

Denizler bilirim
Kendi balıklarına kurban gitmiş
Dayanamamışta içine çökmüş
Düşün fosillerinde boğulmuş denizler.

Denizler bilirim
Eşsiz enginlerde mavileşip donan
Kardeşliğin, eşitliğin limanlarına
Umudun sürgünlerini taşıyan denizler...

18.02.2007

Ufuk Nazım

Denizlere

Bir dūş gördü gecenin içinde
Rodrigoyu dinliyordu
İdamından önceki günün akşamıydı
Kalleş bir urgandı boynuna takılan
Hangi gençlik böylesine yakışırdı
Hangi çığlık böylesine güçlü yankılanırdı
Ezgiler yayılıyordu yüksele alçala
Bir sel gibi yıkararak engelleri
Yayılıyordu yüreklerin en derinine
Sonra ezgiler yaşam oluyordu
Göğe ırayan dallardan bahara uzuyordu.
Göğün içine sığmayan bakışlar
Düşünün ey insanlar
O bakışlarda gençlik ve dürüstlük
O gözlerde inanç ve yenilmezlik
O sözlerde bükölmez bir bilek saklıdır.
Sadece adına türküler yakılmış
Büyük devrimciler değildir onlar
Tarlasında aydın ve eşit geleceğın
Başını topraktan çıkarmış
Sade umut tohumlarıdır onlar
Güneşini göremeden ezilmiş tohumlar
Hasadını verememiş bir tarlada
Postallarla ezilmiş olsada umut
Denizler hala dalga dalga sarmıştır
Yurdumuzun dört bir yanını.

02.04.07

Ufuk Nazım

Derdim

Seni düşünüyorum gene
Seni
Yaşamın bütün güzelliklerini
Taşıyan o eşsiz gövdeni.

Seni düşünüyorum gene
Gönlümün fırtınalı sularında
Seni sözlerimle yaralamam
Değil boşuna.

Seni düşünüyorum gene
Gönlümün sevda denzinde
Batırıp yüreğimde saklamak
Seni sevgilim.

Seni düşünüyorum gene
Sevgilim düşün ışıklarını
Boy verdikçe kafamda
Battıkça batan bir gemisin yüreğimde.

Ufuk Nazım

Derince

Bir apartmanın
En üst katından
Dalıyorum giri bir denize.
Derince bir zamanda
Ada ekspresi
Geçiyor düşlerimden
Oturmuş rayına
Kendinden emin
İlerliyor
Gebze ufuklarına.
Takılıyor gözlerim
Park eden gemilerin
Körfezdeki sessizliğine.
Bir martı çığlığında
Tam bir kanat dairesinde
Tükenirken sessizlik
Ben tükenmekteyim
Uzak bir denizin
Hiç görmediğim
Yosun sessizliğinde
Ermekteyim
Kuzeyin en yeşiline.
Yalnızlığım
Sessizliğin şerbetini içmiş

Ufuk Nazım

Dertlere Düşme

Dertlere düşme güzel
Yüzünde ışı ışı gözler
Dudaklarında
Sınırsız gülüşler olsun

Dertlere düşme güzel.
Susunluğun kadar
Umutun
Ve bedenin diri olsun.

Ufuk Nazım

Devrim

Seni yenildi sandilar
Kuytuluklarında karanlikların
Boguldu sandilar seni
Adin yasiyor iklimlerin deviniminde
En canli gecelerin yuzunde
Tanda atan alaca safak
Yarilmis bir gogusun kanli
Kizil gullere evrilmis gulusunde
Ciceklenecek ozgur baharlar sakli
Sen yasiyorsun
Adin Yasiyor
Devrim...

Ufuk Nazım

Dilberim

Mittani tepsilerde;
Hayatı sunuyorum sana.
Ey güzel dilberim.

Ayın donuk halesinden,
Güneşe taşıyorum seni.
Ey güzel dilberim.

Maraş mintanı giyerim,
Seninle ölüme giderim;
Ey güzel dilberim.

Yalındır ayaklarımda sevgim gibi.
Sevgimiz kadar mahkum olsak da yoksulluğa;
Biz ölümüne severiz ey güzel dilberim.

Ufuk Nazım

Dilden Guzel

Satin aldi kelimeleri
Yazmakti derdi
Kendi dilinden bir siir
Anlamadigi bu dil
Beyninin icinde her seyi yutan
Genetik bir kara delikti.
Kelimleri birlestirdi
Siir siir kendi yuzunu cizdi
Gecmisinde cizmeyi unuttugu bu cizgiler
Onun yarimligina sebepti
Halbuki insan olmak ogrenmeyle baslar
Once dilin tinisiyla dolar sevgi ambarlari
Dilden guzel ne olaki
Konusmaktan anlasmaktan
Anlamaktan guzel ne varki..
07.06.09

Ufuk Nazım

Dileğe Durdu

Dilege durdu zaman
Bir dag basında
Umudun dallarina baglanip caput caput
Ruzgarlarla savruldu zaman...
29.05.09

Ufuk Nazım

Dilek kuyusuna

Icinde bilinmez bir olmaz dolanir
Bu dipsiz dilek kuyusunun
Atilan her bozukparayla
Dahada kararir ici
Daha belirsiz olur istenilen
Ve zamanin icinde kuyulara
Hapsolur insanlar
Ulasilamayana ulasabilmek icin.

12.12.2013

Ufuk Nazım

Dilin icinde kirilan

Hava guzel bugun
Dusunmek duslemek
Aslinda
Amacini kaybetmekdir olmak
Kucukluk degildir degersiz olan
Anlamsizlikdir icinde yasadigin anin.
Bir dilin icinde kirilan bir omurdur.

20.11.21014

Ufuk Nazım

Dillerimiz Kaldı Lal

Uzumun cekirdeklerindeydi mutluluk
Sen cekirdekleri ayirdin
Sirlarin icinde uzgundu gercek
Sen sakliyamadın icinde gizleri...
Yirtamadın kabugunu belki bu gecenin
Ama alistin gecelere
Bir sarki kadar yakindaydik kendimize
Sarkilar dinledik uzaklardan
Dillerimiz kaldı lal...

Ufuk Nazım

Dingin

Benim gönlümde
Yeri yok
Ölü denizlerde
Dingin kalanların.
Benim gönlümde
Dalgalara düşenler
Fırtınalarla boğuşanlar
Depremlerle savaşıyanlar
Ve kavgayı
Yaşamla bir tutanlar var.

Ufuk Nazım

Dinle

Düştüğün yerden
Görünüyor
Uçsuz bucaksız deniz.
Sarmaş dolaş dolanmış
Kelimelerin,
Ulu sedir ağacından
Göğün mavisine bulanmış.
Renkler bambaşka,
Diller başka;
Şimdilik sadece
Gören gözleri olsada,
Şakıyacak bülbül gibi
Gebedir cümlelere,
Göğün yüzünde uçuşan
Renkten kelimeler.
Belki düştüğün yer
Bir gecenin içiydi.
Suskun tarlasında
Sonsuz gibi geldiyse
Beklemen günü.
Rüzgarın okşadığı
Başakların sesini dinle.
Değilsin yalnız!
Yüreğindeki sevginin
Sesini dinle.

Ufuk Nazım

Dipdiri

Gül kurusu, çimen;
Taş, ıslak toprak,
Hangisi senin adın.
Sen adısın ıpslak toprakta;
Dipdiri yatan çimenin.
Ve gül kurusu ufuklardan;
Şafağı söktüren;
En güzel sözcüksün sen.

Ufuk Nazım

Diploma

Yarım bir dairede
Notlara karışmış
Anılar yumağıydı
Zaman.
Yarı çapı yedi yıl.
Karşıda
Heybetli bir oda.
Kare kare
Işık ışık
Bir pencere.
Ve sen dostum
İnatla istiyorsun
Yedi yılını.
Sekizinci yılında
Çapa ermeye
Altı kala
Diploman hala uzakta.
Zamanın kırsalında
Mecburi hizmettesin.
Kafeste bir diploma.
Rektörlükte
Heyetlik bir hasta.

Ufuk Nazım

Doğrumuydu

Dogrumuydu yalnismi
Sorulmalimi sorulmamalimi
Yoksa bu is hic yapilmamalimi
Celiskiler icinde yatar umut
Aradigin yol
Karmasanin icinden gecer
Secilecek yol yok
Varilacak yer var
Sorulacak soru yok
Soylenecek soz var
Yarini beklemek yok
Bugunu yaratmak var...
10.01.10

Ufuk Nazım

Doğurdum Sabahımı

Zaman doldu;
Kalk gidelim.
Attım gecenin içine;
Geçmişten kalanları.
Ve başladım,
Yol almaya.
Zaman doldu;
Ulaşmak için sana.
Gecedен doğurdum;
Kendi sabahımı,
Kan ter içinde.
Açtım gözlerimi;
Kanlı şafaklarda.

Ufuk Nazım

Doksanda

Çalışıyordu;
Bir buçuk metrekaresi,
Bütün dünyası.
Duruşunda;
Bir kentin yıkık,
Duvarları saklı.
Doksanda;
Dik sanılan,
O yalnız açıda.
Ağıyordu düşleri.
Akustik metalin ritminde;
Uzuyordu sanki boyu.
Elleri uzuyordu...

Ufuk Nazım

Dolun ay

Gecdim icinden bir dolu ayin
Ay beyazdi icinde gecenin
Dolu dolu bir dolun aydi
Atlilar toza buluyordu kafkas ufuklarini
Iriyan nallarinin pariltilarindan savkiyordu
Uzaklasan dostlarin telasli gulusleri
Bu kervan ayla dost gecenin gozlerinde
Akar bilinmez gecelere
Sessiz...

Ufuk Nazım

Dost

Yıldızlı bir gecede,
Şiir çekerken;
Denizin derinliklerinden.
Sen düştün serime.
Selam var sana dost,
Yedi tepeli şehirden.
Kız kulesine konan,
Apak martılardan.
Selam var sana dost,
Ufukların masmavi;
Yüreğinden.

Ufuk Nazım

Dost Olmalıyız

Yaşanması gereken bir hayat,
Ellerimizde dostum.
Biz bütünün parçalarıyız,
Dost olmalıyız.

Yalnızlığın çeperlerine,
Takılmak değil senin istediğin.
Öznelliğin türevleri,
Gene sensin.

Yüreğinin kuytusundan,
Beyninin tümseğine,
Yollar açmak,
Senin ellerinde.

Umutların rüzgarına,
Açıp bembeyez yelkenleri,
Özgür limanlara yol almak,
Bizim elimizde.

Yolculukların sonu yok güzelliklerinde.
Çakılmak bir kalbe,
Acıtıp yürekleri çekip gitmek,
Değilki sevmek.

Dostum yoğrulduğumuz umut hamurundan,
İnsanlığın ekmeğini yapmanın zamanıdır.
Karışıp sokakların akışına,
Umudun ekmeğini dağıtmanın zamanıdır.

An eskiyeni kılıçtan geçirip,
Şimdiyi yaratmanın zamanıdır.
Haydi kuşan umudunu,
Umudu köhnelerden kurtarmanın zamanıdır.

Ufuk Nazım

Dönemezsin

Deniz Baykalı duysan bile
Dönemezsin evinin yoluna.
Evin olsa olsa
Yorulduğun yer olur çıkar karşına.
Arebesk mi bu sorarsın alaromantikmi?
İşte çıkarsın yoluna karşındaki senin.
Bu adamdır o yüzüne gülen o adam.
Ulas Apacı

Ufuk Nazım

Dönme Geriye

Gurur ışıldarken
Teninde bir şamatadır
Ne varsa ala kayan.
Gözlerindeki
Hırçın karada
Dolanır durur
İşıltılı bir umut.
Dönmekten daha iyi
Dilenmek sevgiyi.
Sokaklarda
Son ışılıtların altında
Herkesten
Sevgi sadakası dilen.
Ama dönme.
Umudun ışık olsun
Sevgine.
Kalsan da karada
Dönme geriye.

Ufuk Nazım

Dörtlükler

Yırtılan yüzünü,
Hangi rüzgar dikecek.
Şu bulutu kim gönderip,
Mavini geri verecek.

2

Yalım sarmış,
Yarım kalan romanları.
Yanlarında külleriyle,
Yalnız kalmış umutlar.

3

Uzun bir yokuş,
Bitmez bir düş.
Tam dört notalık ezgi,
Dört dişli bir gülüş.

4

Kırılgan bir kiraz dalımısın,
Temmuz da güne karşı.
Meyvalarından boyun bükmüş,
Yorgunmu düşmüşsün?

Ufuk Nazım

Dudaklarınla Sar

Bir bilsen;
Kaç yol geçtim,
Ulaşmak için adına.
Göğün karanlık dehlizlerinde;
Kaç umut tükettim.
Şimdi sarıl bana.
Uzarlarda yalımlar sarmış;
Dudaklarınla sar beni.
Ve istersen karanlığın içinden;
Ay gözlerinle süz beni,
Sonsuzca.

Ufuk Nazım

Durak

Bir yol
Uzun.
Üstünde serili
Bir ömür.
İçinde;
Ne ararsan bulacağın
Bir düş denizi.
Kenarında
Uzak sağanaklar
Umutla bekleyiş durakları.
Trenler
Otobüsler
Uçaklar
Ve sen varsın.

Ufuk Nazım

Duruldu

Öykündüm rüzgarlara;
Estim fütursuzca.
Seni gördüm,
Duruldu.

Ufuk Nazım

Dus gel

Dus gel
Kalbime gel
Yalnizliga degil kalbe gel
Muzik gibi akarak
Kurunlardan kurnalardan gel
Yikildi surlar
Yalin ayaklarinla kac
Uzakligima bulanda gel
Devrimlerle gel
Gogsunde bir gulle
Yenilige acilmis govdende
Bereketle gel
Saf sade temiz umutla gel
Dedimya yeterki kir zincirlerinide gel
Gerisi bosalacaktır dizginlerinden
Basibos kalmis her duygu gibi
Kusanacaktır silahlarini
Umutunu atip atinin terkisine
Cikacaktır barislaralara.....

Ufuk Nazım

Düşler Sokagi

Sonsuz düşler sokağı
Gözlerimiz ilk
Ne zaman düştü
O sokağa;
Yolumuzda
Şatolar yükseldi
Umuttan yüce
İş işten geçmeden
Dirildik yeniden
Düşler sokağında.
Yürüdük sevişmelerimizle
Yeşerdi dünya
Şehirler
Kahkahalarımızla şenlendi
Ve daldı
Aydınlığın orduları
Zorbalığın içine.
Düştü
Kapakları gözlerimizin
İçimizde kuruyan sevgi
Yürüdü
Bahar dallarınca.

Ufuk Nazım

Dusum

Gecen gece dustun dusume
Derinlerde bir yerlerde kalmissin muskul
Tadi yok gecmis gunlerin hatirinda
Zayiflamis kalbinin zirhi karsisinda namerdin...

Bir dusdur gecer dedim kendime
Aradim bir yerlerde izini kayip yuzunun
Ancak uykuda buldum berrak sesini
Icinde darmadagin bir eylemin...

Kalkdim kan ter icinde
Yuregimde bir kavga bilmemki niye
Hatirliyamadim dusumu
Yalniz pencereden icime yagan yagmurlu bir huzun...

Ufuk Nazım

Dut

Bir dut ağacı gibi,
Dutların düşerken;
Sen büyüme telaşında,
Yükselensin.

Ufuk Nazım

Duvardaki Resim

Bir resme vuruldum.
Bakışlarında hüzün,
Umut aşk tutku.
Bakışlarında ben varım.
Güzelliğiyle dünyayı kiskandıran;
Benim dünyamı,
Dört köşeli,
Bir çerçeveye sığdıran.
Güzelliğiyle hapsetti beni;
Bu küçük evrene.
Dar geliyor artık dünya,
Resim gerçek mi bilmem?
Var mı resimdeki gibi biri?
Yoksa benden çok önceleri mi?
Geçmiş buralardan.

Ufuk Nazım

Duymuyorsun

Duyuyor musun sesini?
Sesin;
Bir salıncağın,
Paslı gıcirtısından,
Daha eski ve cılız.
Ve duymuyorsun,
Lanet gıcirtını.
Göz yaşların;
Binlerce hançer,
Acıtmıyor tenini
Kanın bitmiyor.
Susmuyorsan susma.

Ufuk Nazım

Düğüm

Dolanası bir düğüm.
Sevgi dolu bir nehir.
Kör düğümleri çöze çöze
Akıyor nehir.
Damar damar
Katıyor canını cana
Öylesine duru
Öylesine mavi mavi
Akıyor altında günün.
Akıyor sevda sevda.

Ufuk Nazım

Dünyadan İnsana

Kar yağıyor bağrıma iyice soğudu bedenim
Yaşamak sokakları ev bilenler için
İyiden iyiye zorlaştı.
Yaraların kanıyor mu başın yine ağırıyor mu?
İnsanoğlu yaşamak sıkıyor artık seni
Sıkılmak yaşamak acılarının ucunda
Tüten bu duman sosyal bir olgu gibi tırmanıyor
İçinde isyan dört bir yanından
Şekilsiz görüntülerle uzaklaşıyor
Hasretin kıyılarında kaldın.
Uzak kıyılarımda boğulanlardan anlıyorumki
Ben bir denizim acılarıyla
İnsanları boğan bir deniz
Umutlar uzak bana içimden geçen gemiler uzak
İnsanlar uzak sıcaklığımı kaybettim
Kıyılarımla leş kokan bir bataktır artık
Yaşamda ağır yanlarımla taşıyan gemiler yorgun.
Anlaşılmamak uzaklıkları sonsuzcasına katlarken
Kültürlerin çatıştığı yada uyuşmadığı
Bu göç fanuslarında
Sonsuzca bir tasa kapladı yüreğimizi
Göçlerde kalmak sonsuzda asılı kalan benim gibi
Bir gezegen misali
Salınmak ve uzaklaşmak
Evrende dünya gibi
Dünyada insan gibi
Aynı hasreti aynı yürekte taşımak
İşte yaşamak.

Ufuk Nazım

Dünyanın Dilleri

Yaşam en büyük öğretmendir
Yaşamın içinde
Bir öğrenci gibi yaşamak
Ve öğrenmek elimizde.
Başka dillerle
Yamayan umutlar
Belki kolay bir mutluluk sunabilir.
Her zaman eksilten yaşamın
Bu hırçın döngüsünde
Biraz olsun
Yeni doğan bir çocuğun
Diliyle ve keşifleriyle
Kendimizi bulabilmek.
Birer duraktır
Dünyanın bütün dilleri
Uğramadan sonsuzluğun ormanına
Yangınları söndürebilmek için
Sessiz bir savaş belki
İnsanlık ormanının
Bu yok oluşunu durdurmak için
Dünyanın bütün dilleriyle yaşamak.
İşte geldik ağır ama emin
Ve başımız dik
Olsakta tek başımıza
Yüreğimizde iyi insanların sesleri
İşte gidiyoruz yüreğine insanlığın
Bütün kapıları açacak
Bir şiir yazana kadar
Zulmün ordularını
Durduruncaya kadar
Kalemin ucuyla
Dillendireceğiz umudu.

Ufuk Nazım

Dünyanın En Güzel Şiirine

Ekmeğin kokusu
Sana sınırlar aşırır
Kollarında delikanlı bir gençlik
Yüreğinde umutlu işçiler
Ve gözlerinde sabahın çiğleri
Parıldar namuslu ışıklarla
Kamaştırır yabancılaşan
Keskinleşen beninin kör gözlerini.

Bir sokak ezgisi
Akardiyondan kulaklarına ulaşır
Trenin raylarla dansı başlar
Ulaşmanın sevinçli gıcirtlarıyla
Bilincinde parıldar ışıl ışıl raylar
Camdan görünen geçmişindir
Ellerinde valizler göçen
Ve göçüren ezgilerle uzayan geçmisin...

Yolun sonunda kavgadır başıda
Ekmek her yerde ekmektir
Emek her yerde emek
Ve insan eğer insansa
Her yerde insandır
Dünyanın en güzel şiiridir insan
Kendinden uzaklaşsada
Sahte sistemlerin aynalarında yanılısada...
26.07.07

Ufuk Nazım

Dünyanın Yitik Çocuklarına

Yasanmışlar dokulurdu dilinden sadece olmuşlar
Hic bir zaman duyamadık olabilecekleri...
Vurulmuş bir kosedede belki çocukluğu
Koturum kalmış erken ayrılmış sevdiklerinden
Daha çocukken çok küçükken
O gün bu gündür kaybetmiş uykuları
Gecelerde ona gündüz olmuş
Ve hic kimseler ona sarılmamış
Yalandanda olsa oksamamışlar ipeksi saçlarını
Ve elini tutmamış kimse gecenin en karanlığında
Hep tek yurummuş içinde karanlık gecmisinin...
Duvarlarında siyah beyaz resimler
Pencerelerini kapatan siyah kalın perdeler
Bilememiş hayat bir lutufdur diyememiş
Bir gecip giden saatleri sevmiş ve dilsizliklerinin tik takını
Hayatta tikle tak arasında asili kalmış
Ne tam tiki nede taki duyabilmiş...
Bir gün bir fırtına çıkmış duvarlar üzerine yıkılmış
Uyandığında gözlerini kamastıran
Yıllar sonra ilk gördüğü gün isigiymiş
Günlerce susmuş ve isigin içinde yeniden kendini bulmuş...
Sarı sıcak bir aynaymış aslında gün isigi
Mutlu yüzünü donebileceği
Ve sessizce sonsuza kadar mutlu olabileceği...
Dünyanın bütün yitik çocukları için güneş dilemiş
Sadece pırl pırl ipil ipil sipsicak bir güneş.
Ve güneşin kollarında serpinsinler istemiş
Hayatın tarlalarında bilmis doğanın neseli dilini dinlemeyi
Ve hic bir cabaya gerek kalmadan
Bir bitki gibide olsa mutlu kalabilmeyi
Güneşine donuk dallarında ilk meyvelerinin ağırlığı
Ve kopacak ilk yavrularının huznuyle
Yasamin içinde kendini bilerek
Koklerinin üzerinde
Ve sadece herkesin olan güneşin izinde
Yasamak
Halkların tarlasında sevgiyle...

Ufuk Nazım

Dürtüler

Yalnız başına,
Kaçınıcı kalışı.
İçindeki arzuyu,
Kaçınıcı bastırışı.
Karanlığın içinde,
Yalnızlığın kollarında;
Kendiyle sevişiyor gene.
Gene kendini seviyor.
Dışarıda bastırılmış,
Yalnızlık ayyaşı,
Milyonlar.
Acılarla sevişiyorlar,
Bastırıp dürtülerini,
Sapıtıyorlar.

Ufuk Nazım

Düş

Şokuldu bir düş
Üşüşüp kokusuna
En güzel günlerin
Taşındı en iğrenç böceklerle
Dünyanın yüzüne
Tüketin ne bulursanız
Diyordu düş
Böcekler yiyordu
Düş büyüyordu
Bir gün tükendi yiyecekleri
Ama bitmedi düş
Lakin yaşam çoktan bitmişti.

Ufuk Nazım

Düſerken

Ŗatolar düſerken
Yalnızlığının içinde kendisi yok
Uzak kalmıŖ yıldızlar goğe
Uzak sevgi
Bir tutam inci gibi
Kayıp deniz diplerinde.
Tanınmayan milyonlar
Kimsesizlik gibi yalın
Boğazına dolanan düğüm.
Ŗimdi gecenin içinde
Ne iŖi var?
Sonsuzluğun ortasından
Cekilmesi gerek.
Yoksa susmak ve unutmak
Ve sonra unutulmak mı?
Yalnız ve yalın ikilemlerde
Bilinmezlık kadar derin
Uçurumlar büyüyor içinde.

Ufuk Nazım

DüŖlere DüŖme

DüŖlere düŖme;
DüŖüp de üŖüme.
Her Ŗeyin;
Bir hikayesi
Ve sonu vardır.
DüŖlere düŖme;
DüŖüp de üŖüme.
Hayallere kapılıp;
Unutma yüzümü.
Kırlangıçların;
Kapkara yüreklerindeki
Hüznünü bilir misin?
Göç edip ıraklara,
Uzaklardan sever;
Kırlangıçlar.

Ufuk Nazım

Düşmek Düşlemek Düşünmemek

Today at 6:39am
Düşmek düşlemek düşünmemek
Bu sabah yağmur var yuregimde
Nasıki kaybolan benlerle yüzümde bensiz oluyorsam
Eski ben leri de bir gün buluyor bir ben oluyorum
İcilen bir sigaranın çekilen bir nefesine hic dökülmeden külüyle
Ayakta kültablasında bir ızmarıt sanki tek nefeste çekmişcesine
Hayatı satan insana nedeniırkı
Sarrafı olur da hayatın satanı nedir bilemem
Şoguk donuk ve karlı şehirler olmalı yanında
İnsan o zaman anlamalı
Dört mevsim ne bahar nede sonbahar
Güneşe acan cicekler nede elma şekeri agacları
Hepsi bir tarla korkulugunun hayallerı
Bir tek resim var sanki kafka nın dönüşüm kahramanı ı gibi
Bir adam var ve böcek bir adam
İşte o adam göreceli bir hayal gibi
Ben bir bocegim insanlarda insan
Geriyeye kalanlarda antenimden çıkan ve carpan ve geri yansıyan
Nesneler
Dememişmiydi marx
Felsefe degisimle baslar
Descartes varmı yokmu o yıllar bilen varmı
Ama matamatik vardı
Dememişmiydi pır sultan
Dönenler döner dünya döner
Ama ben dönmek istemiyorum
Fatih sultan italyana yaptırmadı mı resmini
Anamda rum ıdı barı constantına polis olsun
Lazisantanapol
Tavariş stalin çekmedimi kılıcı hodrı dünya hodrı ben
Demedimi
Ne oldu sonra aksam oldu herkes ben oynamıyorum
Annem kızar demedimi
Kim kaldı geriye
Ayyaşlar birde bekci buşto
Birde anasını unutanlar var dogruya
Nazımda tutturdu kendini seferi garibesı ilan etti
Ulan ne derdin var otur karının dibinde
Sonra vaybu kadın vay şukadın
Çeceksin şarabı seveceksin arabı
Ne derdin varda leninin cocukluk hastalığına yakalanırsın be garıp
Anan demedimi corabı yırtılanı
Mısafırlıge degil
Kodese bile almazlar direk komoros a
Kurek cezasına atarlar
Sonra bizim muazzez teyzelerimiz vardı
Köpeğı kontes
Bir de uvey kocası bekci
Eski hayat sarrafı muazzez teyze
Jiletci balınanın annesi
Kedilerin hizmetcisi

Birde rizenin sivesiyle yulduz yulduz
Sanki laz degil pakistan agzı ile konışıy
Hint ezgilerini seslenidiriş
Deprem kadın
Deprem oldu bı o kadın duymadı
Nerdeydi ha komoros
Ha komoros
Ha turkiyehangısı yaşanır
Tabiki komoros
Komoros gezelim gorem
U.Apaci

Ufuk Nazım

Düşmüş Denize

Akıyor su
Ayın kavsinde;
Kim oturur.
Oltasını salmış,
Denize;
Çekiyor şiir.
Düşmüş denize;
Sonsuz bir tebessüm.
Yansır durur,
Yakamoz yakamoz.

Ufuk Nazım

Düşmüşün

Bir dus gordum
İcinde gecenin
Sen dussmussun icine
Dalgin bir hecenin...

Ufuk Nazım

Düşten Gerçeğe

Bir orman düşünüyorum,
Büyük küçük,
Binlerce yüz binlerce ağaç,
Binlerce ayrı cins,
Binlerce ayrı renk ayrı yaprak.
Biri yaprak döker,
Biri dökmez.
Biri göklere çıkar,
Biri çıkmaz.
Ama hiç biri;
Diğerini yıkmaz.

Ufuk Nazım

DüŖtenGerçeęe

Bir orman düŖlüyorum;
Büyük küçük,
Binlerce yüz binlerce ağaç.
Binlerce ayrı cins,
Binlerce ayrı renk,
Ayrı yaprak.
Biri yaprak döker,
Biri dökmez.
Biri göklere çıkar,
Biri çıkmaz,
Ama hiçbirini,
Diğerini yıkmaz.

Ufuk Nazım

Düştü Göğe

Düştü göğe gün
Hırçın kızıl
İnadına alev alev
Gözlerinde kan damlaları;
Ağlıyor gün.

Denize düştü gün
Ağır ağır yayıldı
Dalgaların köpüğünde
Kızıl bir vals başladı
Maviye daldı gün

Ufuk Nazım

Düştü Gün

İradı uzak bir sarıya
Sarıda balkıdı gün
Denizin üstünden indi
Geceye düştü gün...

Ufuk Nazım

Düşünmek

Düşünmek
Neleri değiştirmez ki.
şimdi gecenin bir yarısı.
Martı sesleri arasın da
Sabahı beklemekteyim.
Dışarıda serin bir yaz.
Gecenin florasından
Ritmik ve ahenkli
Sesler yükseliyor.
şimdi
On metre karelik
Bir gökyüzüne sığamıyor
Düşlerim.
Olgun bir mahpus gibi
Gün ağardığında
Usulca süzüleceğim
İnsanların arasına.
Renklerden kamaşan gözlerimi
Ova ova yürüyeceğim
Işığın büyülü dünyasında.
Ağustos böcekleri
Gecenin içinden
Sesleniyorlar
Bildik şarkılarını.
Düşüncelerim
Düşlerimden uzakda.
Derinlere dalmakda
Devire devire
Uzaklara ağmakda
Yırtılan ne varsa geçmişde
Umuda dair
Onları yamamak da.

Ufuk Nazım

Düşüyor aklıma

Yollar yollar
Düşüyor aklıma.
Seni unuttum diye mi?
Dostum
Her gün böyle yağmurlar
Düşüyor aklıma.
Nerede nerede sesin
O hırçın nefesin.
Toprağa niye bakıyorsun
Böyle sessiz nedensiz.
Yarın doğacak
Soylu güneşimiz
Yıkayacak ışık ışık
Senin toprağını
Dostum nereye
Nereye gidiyorsun.
Süphan dağında
Kürtçe bir türkü söylüyorsun
Siphan siphane....
Sen ağır ağır
Irayıp göğe
Ufka hüznünü
Niye takıyorsun
Dostum nereye
Nereye bakıyorsun...

Ufuk Nazım

Ege

Vurdum goge yuzumu
Bilmemki yuzum kac parca
Egede bir sahilde
Arasindan daglarin yesildim maviydim
Bilmemki ben neydim
Mutlu bir agac yada serin bir dalga
Yok yok ben bir meltemdim
Yonum denizlere esrim daglardan
Bildim burasi benim yerim
Ben bir denizim hayran egenin koylarına
Ben maviyim cevrili daglarin yesiliyle
Benim adim sevgi icmelerde ictim
Hayatin en guzel hayat serbetinden
Cennetdi bence bu kiyiciginda sevginin
Tasidim hayatimi devirdim kiyicigina egenin
Ne guzeldir yasamak seninle sevgiyle
Sevgili Ege...
21.07.2011

Ufuk Nazım

Ekimin İçinden

Bir gun geçti icimizden
Telassiz bir trenin ugultusuyla
Sonra dusunduk ne yiyecegiz diye
Yarinin aksaminda...

Gunler geçti ekimin icinden
Biri degil ekimin dordu
Aksam saat dokuzda ilk nefesimle
Kendi cigligimi duydum...

Sonralara dushman
Bir derenin nazli akimina
Misali kucucuk bir agac dali
Her zerresinde usudugum uzaklarda...

Yalandi yillarin icinde yaslanmak
Gercek olan var olmakti
Sesinle dusuncenle
Ve yurumekti hayat bahcesinde...
04.10.2009

Ufuk Nazım

Ekimler Gridir Artık

Müzikler dinliyorum
Ortasında bir masanın
Aylardan ekimdir
Yoksulların kızıl devrimine inat
Gri yavaş ve asil
İnmektedir pencerelerden.
Yakın bir okyanus etkisidir
Yüreğimi kabartan
Sana sözlerin en yücesini
Dağlar gibi sarsılmaz
Ve devcesini yazardım
Lakin bir bellek ihanetidir
Sözcükleri unutturan
Büyük patronlara çalışan
Kalemler saltanatında
Yoksullar sadece
Ramazan ayında anılır.
Ekimler gridir artık
Patronların manşetlerinde
Kızıllığı uzakta kalsada ekimlerin
İşçileri hala ayakta devrimlerin...

Ufuk Nazım

Elbet

Şimdi ağır ağır
Ağarıyor gün.
Ağır aksak dirilen
Bu doğada
Sessizce yükselen
Günün ardında
Elbet gece bakir
Gece asil ve yorgundur.
Bozkırlar ortasında
Yapayalnız bir yankıdır
Sesi artık.

Uzaklardan süzülen
Bir çığlık gibi
Işıyor inadına.
Yaşamak inadına diyor
Genede dalgalar ortasında
Mutludur.
Çünkü dalgasız bir sefillik
Yapayalnız bir umarsızlık
Ona göre değil.

Ufuk Nazım

Elveda

Son damlasıda düşdü
Son yalanla
Yerle bir oldu
Işığın orduları
Elveda!
Sana gün.
Yarım kalan bugün
Elveda!
Aşk.
Son sağakdan düşen
Sevdalı çocuk
Elveda!
Rüzgarlarla taşınan
Soluk ay
Gezginlerin soluğu
Elveda!
Deniz.

Ufuk Nazım

Emanet Dalgalara

Sefil bir omurgasızlık
Dik yürüyen yok sayılır.
Güneşin onurlu çocukları
Sürüngen organizmalara
Nasıl dönüştü.
Ellerinde çelikden ikonalar
Düşlerinde
Korkak ikircikli rüzgarların
En ufak esintisinde
Savrulan çelişkiler.
Susmak lazım
Onları görünce sessizce
Kaçmak lazım
En uzak köşelere.
Dünyadan habersiz
Yalan yanlış oyunlarda
Sessizce yaşamak.
Gözlerden uzak bir
Sıradanlık içinde
Kendine varmak.
Geçmek en ötelere
Denizlerde fersah fersah
Yol kat etmek
Sınırsız bir düzlük de
Eylemsiz
Ve emanet dalgalara
Gidişin..

Ufuk Nazım

Eridim

Sevdim
Kızıl şafaklarından
Ağın ışığını
Bal eyledim de
Damla damla emdim.
Bereketli pınarlarında
Zamanı eritip
Kana kana içtim.
Soylu güneşinin altında
Emek emek
Damla damla
Eridim.
Buhar oldum
Göge erdim.
Rüzgarlarının soğuk nefesiyle
Kar oldum
İnce ince sağıldım
Gök ananın
Buluttan memelerinden
Yarin teninde eridim.
Mavi mavi
Aktım
Kattım acımı
İyotlu bağrına
Denizlerinin
Duruldum.
Gözlerimi kapattım
İçimde seni buldum.
Bunca yıl
Boşuna yoruldum.

Ufuk Nazım

Eritip Derdini

Sesin kalemimin ucunda
Sesin benim siirim
Sesin bellegim...
Yani sinirlenmek cok kolayya
Oyle kisacik kirmek kirilmek
Ofkenin kirmizi teninde
Eritip derdini
Uzamak yarina kirik belleklerle...

Ufuk Nazım

Eriyen Zamana

İpleri kalın ve sıkı sıkıya bağlı.
Beynindeki damarlar kılçallara ayrıldıkça,
Büyüyordu sorun yumağı.
Sorunlar yumağını koyuyor yastığa,
Ve başlıyor örmeye hayellerle kazağını.

Onu umutsuz gecelerde,
Karanlıktan koruyacak,
Onu yaşatacak.
Ona sarınıp umutla tutunacak,
Yaşamın en sekter dalınada olsa.

Kaldırımlar ah ayaklarımızın altından,
Geçip giden zamanın eridiği kaldırımlar.
Yürürken kaldırımların düzenine bakarken
Ve kaldırımların altına akarken zaman,
Boşunamıydı adımların çabası.

Seni seviyorum,
Ey hayat.
Tırnaklarım sarardıkça
Ve ufkun kızılığı tenimden yansırken,
Gözlerimin altındaki morluklar kadar seviyorum.

Yaşamak,
Hiç bir zaman tamamlanmamış bir ilişkiye,
Eksik bir sevişmeye benzeyen yaşamak.
Hangi ressam bitirebilmişki tablosunu,
Hangi şair bitirmiştirki şiirini.

İşte ne zamanki kara nefesiyle,
Simsiyah bir yansı gibi kaplansa,
Ozaman biter tablolar şiirler.
Ve şimdi siyah beyaz bir resmin önündeyim,
Dolaşık bir sorun gibi renklerin oyunu.

Ufuk Nazım

Ersem Sana

Bu akşam;
Kan kırmızı,
Şarap istiyor canım.

Bu akşam;
Dünyanın bütün nehirleriyle,
Akmak istiyor canım.

Uzak dağ başlarında;
Bembeyaz bir,
Kar tanesi olsam ah...

Suskunluğunu dağıtan;
Yüreğinin dalgalarını kabartan,
Tufan olsam.

Sonra ersem bir çınara;
Dayayıp sırtımı,
Sessizce ölsem.

Ufuk Nazım

Esin Perim

Soruyorlar bana;
Ne yapmaktasın.
Hızıma hız katmaktayım;
Diyorum soranlara.
Göğün yüzünde;
Yol almaktayım,
Duyun beni.
Bir yelken;
Özlemlerle beklerken,
Ulaşacağı limanı;
Ben nasıl dururum dostlar.
Esmekteyim;
Katarak tozu dumana.
Geçmekteyim sınırları.
Sorsanıza hızımın sebebinin.
Çünkü sınır tanımaz;
Rüzgar.
Zincir vurulamaz;
Kartalın kalbine.
Ben böyleyim işte.
İçimden geldiği gibi;
Eserim deli deli.
Kayıp giderim;
Uzak ufuklara.
Seçerim.
Kuzey denizinin kıyısında;
Esin perimi.

Ufuk Nazım

Eskici

Eskiciyim;
Kaybolmuş umutları toplarım.
Donmuş yüreğimi çözecek;
Büyük korlar ararım.
Sabahları;
Eskimiş bir gün ışığını soğurur,
Akşamları;
Savururum karanlığa.
Eskiciyim;
Kaybolmuş umutları,
Ben toplarım.
Umutlarını kaybedenlere;
Umut dağıtırım.
Satılık umutlarım var;
Gülümsemedir paramın birimi.
Gülümseyin yeter bana.
Çünkü ben;
Yani eskici:
Bir gülümseyişleri toplayamam.
Çünkü:
Eskimez gülümseyişler.

Ufuk Nazım

Eskihisar

Eskihisar Kalesinin kenarında
Sessizce oturmuş
Güneşden saklanıyor
Gölgede sıyrılmış düşlerden
Hesaplıyor gelecek günlerin
Neler götüreceğini.
Umutları ışıyor gene
Çekirdek kabuklarını
Telaşla toparlıyor karıncalar
Amaç gelecek.
Gemiler sessiz yüklü ağır
Demirlemişler yalnızlığa.
Tek kıpırtı yok güvertelerinde
Ve gölgelerinde
Balık tutuyor kayıkçılar.
İşte bu kıyıda
Serin bir günde
Demir atmak yalnızlığa
Uzak herşeye
Yalın sade ve devingen deniz
Ilık ılık esen rüzgarda
Hoş bir koku.
Karıncaların telaşında
Bir sevinç ve yüzünde
İnadına bir tebessüm...
Şimdi burada sonsuz olmak
Göğün sonundan
Bu güzel vahaya düşen
Damla olmak.
İşte bu hisarın kenarında
Bu kıyının
Eşsiz manzarasına karşı kalmak
Zamanın sarkacında
İnatla giden gelen dalgalara karşı
Uzak olmalardan kendince yaşamak.
Eskihisar yorgun mavide
Eşsiz bir tını
İnsanların kargaşasından uzak
Gözlerindeki kibirden riyadan
Yabanlıktan uzak kendince oturmuş.
O hayatını ne mesajlara bağladı
Nede uzaklardan yankılanan
Anlamsız titrek sözcüklere.
O kendine sığınacak
Taşa toprağa
Sonsuz mavide buluta sığınacak
Ama sığınmayacak insana....
Kıyıda klarnet çalıyor
Ve keyiflerine içiyor birileri
Solukları hızlı
Gözlerinde gömülü arzu.
Sessizliği tırmalayan

Gürültülü eğlencelerinde
Derin bir hüzün
Uzaklara yamanmış umutlar saklı.
Karıncalar yavaşladı
Gün düştü yüzüne denizin
Eskihisar;
Kıyıları kıpkızıl
Günün son ışıkları
Rengarenk boyuyor denizi
Siyah fularını
Ağır ağır örtüyor üstüne deniz.
Gözleri ağır ağır kapanıyor güne
Hoşgeldin gece
Aşkım akşam hoşgeldin.
Varoldum senin çelişkili gecenden
Günü bekledim
Işığın gözlerime üşüşmesini bekledim.
Yeniden doğdum senin kıyında
Eskihisar
Senin akşamlarından
Gecelerinden hayata doydum.
Kıyıların dalgaların
İstavritlerle taşınan lezzetin
Ne güzel
Eskihisar.

Ufuk Nazım

Esriklik

Fırtınalar çıkacak.
Yıkılacak,
Esriğin duvarları.
Çıkılacak güvenin doruklarına.
Varılacak,
En yüce zirvelere.

Ufuk Nazım

Essin Ruhunca

Ruhun resmini çizen
Esin perini kırma
Essin ruhunca sonsuz.
Rüzgarlar ortasında
Sus derin derin.
Rengini bilmediğin
O güzel gözlere
Eğil
Çölün ortasında ki
Gözeye eğilir gibi.
İç kana kana aşkı
Gene yaz mısraları
Çiz yüzünü mutluluğun.

Ufuk Nazım

Evrenin Sığıdığı

Anlamak
Yada anlamaya çalışmak
İzmirin yaşlı bir yurt odasında
Uğultusunu dinlerken
Gece poyrazının.
Brükselde
Kapalıyken penceren
Tüllerinin nazlı salınışına
Takılır gözlerin.
Yaşam bir bütündür
Bütün kütleyle
Dönüyor dünya
Ve gidişin bir ömür sürer
O kadar kısaki derken
Birden biter.
Yamalı bir ömür kaftanıyla
Sarılar seni
Bembeyaz uzanırsın toprağa
Güneşin her gün
Uzanişi gibi.
Gözlerinde açar iki gül
Dilindeki kırılan sözcüklerle
Uzanırsın göğe
Erisilmez bir sedir ağacına
Döner çığlıkların.
Evrenin sığıdığı
Tek yer
Bir canlının beynidir.
Beynin sığıdığı tek yer
Evrenin kalbi
Uzak bir sessede
Sana gelen
Dinle ve düşünki
Yarın senin sesinde
Uzaklaşabilir.
Zayıflığın kadar
Gebesin güce.
Kinin kadar
Olmazssa sevgin
Ayrılığın kadar
Düşersin dibe.
Yalnızız;
Kendi içimizde
Bekliyoruz bir şafak
Erken öten bir horozun
Büyülü sesini.
Şafakla kalkıp
Süreceğiz atları;
Dörtnala varacağız
O mutlu ülkeye.
Sonraki günler
Düşünün bugünü.

Artık düşünmek yok yarını.

Ufuk Nazım

Evril

Yavaş yavaş büyür insan.
Ve evrilir yaşam gözlerinde.
Evirilirken sende dünyayla,
Evirilen dünyaya,
Küsmen niye.

Ellerinle tutabileceğin bir dünya,
Ve paylaşabileceğin bir ömrün var.
Küskünlüğün kime.
Haydi türküler söyle,
Derin okyanuslarda boğulman niye.

Bak karalarda gerçek hayat.
Haydi gel aramıza.
Hayata küsülmez dostum,
Umutsuz yaşanmaz.
Kavgasız umutlar yaşamaz dostum

Ufuk Nazım

Ey Doktor

Ziller suskun
Bir köpek çenkirir amansız.
Bir korna böler
Genç bir kızın uykusunu.
Düşlerinden kalkar yarım.
Yarisına dalma derdinde
Uykunun.
Ve sen
Ey doktor
Uygun hafif buluttan
Pamukdan yumuşak düşlerin.
Sen ey doktor
Derdine dertler ekip
Geldin yaralar sarmaya.
Sevdalın yalnız yatar şimdi
Senden uzakda.
Ey doktor
Yarım uykuların
Yaşamın yarım
Yazdığın şiir yarım.
Hadi çekil geceden.
Tedirgin etme geceyi
Yayılsın korkusuz karanlık.
Gene inatsın ölüme
Işıl ışıl gene.
İnat ölüme
Korkusuzca
Meydan okurcasına
Dikilme öyle.
Uyu ki unutasın sevdalını
Sevdalı bir bulut
Dolanıyor gökde
Yüreğinde ılık bir lodos
Doktor gülümse hadi
Gülümse ki
Sevdalın dalsın hayellere
Hadi uyu doktor
Bulutlar sevgini taşıyacak
Sevdalına uyu hadi uyu.

Ufuk Nazım

Ey Gün

Gölgeler düşer saçlarına ey gün!
Senlemi batar benimde bu tahtım?
Göğün yüzünden bana düşen bugün;
Saçlarımda ağaran yalağuz bahtım.

Ufuk Nazım

Ey İstanbul

Düşlerde kaldı
Uykunun derin yanı.
Ve şehirler sakladı
O amansız düşler sağanağını
Ölümlle işin ne
Sen yaşamı düşle
Ey mavi kuşaklı gelin
Ey İstanbul.
Ürkütmesin seni
Bu bombalar.
Bükülmesin boynun
Hep Galata gibi
Kız kulesi gibi
Dimdik dur.
Ey umutların kalesi
Ey İstanbul.

Ufuk Nazım

Ey Nehir

Ey nehir!
Sen uzandıkça uzaklara.
Tatlı tatlı mavini taşıdıkça;
Biz griye boğulduk.
Tatsız sevişmelerde,
Aynılığın çölünde kavrulduk.
Sen mavini kaçırdıkça,
Biz gride yetim kaldık.

Ufuk Nazım

Ey Şehir

Yıktım duvarlarını;
Ey şehir.
Suratındaki derin yaraları,
Ben açtım.

Ben astım;
En güzelini umutlarının.
Sessizliğini sokakların;
Umarsızlarını ben boğdum.

Düş deki duvarlarını;
Sokaklarının sonundaki,
Suskun duraklarını ben yıktım.
Ey şehir.

Açlarının gözlerine;
Ben baktım utanarak.
Ve onlara açtım duvarlarını,
Ey beton yürekli.

Karanlık bahçelerine;
Ben ekтім umudu.
Sıcak bir rüzgarın gölgesinde;
Büyüdü umutlar.

Dünyam değil ki;
Dört duvarın.
Dünyam doğadır;
Ey şehir.

Ufuk Nazım

Ey Yolcu

Bir gun icinden kac kere gecersin ey yolcu,
Bugunun yansilarinda sallanan
Bu sirri dusmus aynadan
Senin akislerin salinirken uzaklara
Sen kac kere daha icine duseceksin
yalnizliginin kendine has sessiz golgelerinin
Sonsuz yozluguna...
Anlasilmaz kelimelerle oynamak
Ve kendince anlamlar cikarmak niye
Neden bu hirs
Ve neden bu kaygilarin toplamindan cikan ofke
Elbet butun bunlari anlatmanin
Cok sade ve direk bir yolu vardir...
Cingenesin sen kendine gocersin
Icinde cadirlar kurup
Yeniden devirirsin kadehlerini yurtsuzlugunun,
Koridorlarinda kalir adin bu vahsi dunyanin.
Ikilemlerin carpimindan sen cikarsin
Soluksuzlugun icinden nefesini calarlar
Yeniden insan gibi dusunmek icin...
Guyenip sahipsizligine
Peskes cekerek genc fidanlarini emperyalizme
Gererler tarihinin yalaguz postunu hedef tahtalarina
Ve serbesdir atislari kimsesizligine...
05.11.2010

Ufuk Nazım

Ezgi

Yükseliyordu ezgi.
Bulutlara sarılıp,
Yağıyordu ezgi.
Akıp akıp,
Yayılıyordu ezgi.
Yeşile karışıp,
Eriyordu ezgi.
Varıp toprağın karasına,
Ölüyordu ezgi.

Ufuk Nazım

Ezgilerimiz

Göğün harmanında;
Maviye belenip yağacak,
Ezgilerimiz.
Yürekten doğaçlanıp,
Tamamlanacak,
Ezgilerimiz.

Ufuk Nazım

Ezidi Kizi

Sularin sustugu vakit
Kuytularinda ormanin
Tavsan urkekece ararken yavrusunu
Tanklariyla geldiler.
Ezdiler bagrini canim omrumun
Postallariyla ezdiler
Tertemiz yuzumun en narin bakisini
Acilarimizi bile kursuna dizdiler.
Onunde cocuk yureklerimizin
Kabartip ceplerini
Carmiha gerdiler umutlarimizi.
Ben kucuk bir Ezidi kiziydim
Saplanmadan once yuregime
Zulmun siyah bayragi.
Bir adim vardi
Yuzumde gulusum
Sen sakrak sesim
Simdi onunuzden gecen
Bir saniyelik bir film karesiyim
Olu bedenim midenizi bulandirdimi efendiler.

Ufuk Nazım

Felek

Zaman bir arap atiydi
Oturmus terkisine felek kayip giden gunlerin
Cagirmis guzel yillari gerilerden
Huzurlu bir gun dilemis birileri
Felek karisitirmis sakinligin icini
Bornovada bir park icinde kampusun
Elindeki dalla kazimis yere ismini felegin
Melankolik dolanmis icinde yillarin
Anlamsizliginda parildiyan bir boynu bukukluk
Ve doldurmak icin sayfalari siirler karalamis
Sonra bir yagmur baslamis
Serin bir Ardahan sabahinda
Cesmenin basindaki ceperde kalakalmis
Oylesine gulec oylesine heyecanli
Yarin acacak gunesi bekleemis hep
Gun bu gundur
Felek calmadan kapilari
Devrani dondermek gerek
Beklemekdense yarin dogacak gunu
Korkmadan kirilacak dallarin acisindan
Gecmek gerek icinden hayat ormaninin.
Yemedem felegin sillesini.
16.02.2012

Ufuk Nazım

Fısıltı

Orman kuytuluklarında;
Zamana öykünen.
Duyuyormusun fısıltılarını;
Rüzgarın gölgesinin.

Kozalaklarınla umudu taşıyorsan;
Ve onlarla ısınacaksa,
Küçük çocuklar;
Durma yak umutlarını.

Zamanın gölgesinde kalma,
Köklerine tapıp karanlıklara akma.
Haydi sende katıl,
Ormanın fısıldayışlarına.

Şehvetiyle büyümenin,
Apansız sabırdan çürüyeceksende.
Unutma gövdenle ısınacak,
Küçük çocuk elleri.

Duyuyormusun susmuş bir orman,
Bekliyor yangını.
İşte ufuklar tutuşmuş kıpkızıl yanıyor,
Ormanlar geceyi tutuşturmuş kanıyor.

Ufuk Nazım

Gamsız Kaktüs

Sokak lambaları,
Karanlığın en iyi dostlarıdır.
Zamanın koynun da arsız bir sürtüktür,
Taptığınız yelkovan.

Aynalar da birleşen,
Kum taneleri:
Sahteliğin,
Milyarlarca birleşimi.

Kırık bir ayna da,
Mana arayan.
Dikenleri için de,
Çiçeğini arayan kaktüs.

Gamsızdır kaktüs,
Yüzünde ne tasa nede hüzn.
Sempatik bir papatya dikensizdir ama,
Dikensizliği kadar yakındır sona.

Ufuk Nazım

Geceler Derin

Geceler derin
Geceler kara derya.
Korku yüklü gemilerle
Yanaşırım karanlık gecenin
Issız yalağuz kıyılarına.

Geceler derin
Geceler kara derya.
Duygu kareleri geçer
Katar katar
Dolun ayın üzerinden.

Geceler derin
Geceler kara derya.
Artık yaralı bir yüzüm var
Herkesden saklı bir sevgim
Anla beni artık sevme.

Ufuk Nazım

Gecenin İçinde

Gecenin içinde dolanıyorum
Sessizliğin soluğunu
Duyuyormusun?
Bütün halatların
Koptuğu anlar vardır.
Bol demir
Bol elikli raylardan
Hızla geçen trenlerde
Sıkışan canlar vardır.
Şimdi onlar kadar
Şıkılıyor iim.
Yaşamı zorlaştırmak
Çıkmazlara sokulup
Mucizeler beklemek.
Zorlaştırma zanaatı
Ey acı severler
Ya zorluklar biterse
Ya zincirler yiterse
Ne kıymeti kalır yaşamınızın.

Ufuk Nazım

Gectim kendimden

Gectim kendimden ve bu dunyadan
Ideallerin icinden cikamadim
Utopyalar yarattim kendime
Kimselerin bilmedigi
Zamanin saat ayyasliginda
Dakikalari sildim yelkovan akrebe yenildi
Yalandi her sey yalan diyemem
Gercekler var icinde
Sadece ve sadece iyi insanlari icinde
Sevgiyle baslayip mucadeleyle yuruyen
Asil hayatlarin asil duruslariyla guclendim
Her insanin dustugu o bataklıkta
Dibi boylarken insanlik tuketim hezeyanlarinda
Insanim adimla kafamla yuregimle
Cekindigim daglar karsima dikildiginde
Farkettimki gucum inanilmazdir
Yeterki yikilmasin sevginin duvarlari
Ve kalmasin kalbim
Kotulugun kohneligin gogunun altinda
Gunler gecmeden sen gitmeden
Ezgilerimiz tukenmeden
Bizim esit ve mutlu senliklerimizde
Hep beraber halaylarimizi donebilelim11.12.09

Ufuk Nazım

Gececekti

Yuruyordu yalnız gecenin içinde
Soguktu ayaklarında olum
Kulaklarında ruzgarda salınan
Bugday basaklarının bereketi
Siniri asmak uzaklaşmak
Belliydi irayan köpek cenkirmelerinden
Uzaklaşmıştı koyundan
Kendi içinde kaygı uçurumlarının kenarında
Korkusuzca dolanıyordu
Adını koymuştü gidisinin
Kendi içinde kaybettiği o sevgiyi
Ve insanlığı bulacaktı
Uzaklaşacaktı herseyden
Sinirlardan kavgalardan savaşlardan
Biliyorduki kendi içinde bir yerlerde
Hala yaşıyordu sevgi tohumları
Uzaktı ona artık sınırlar uzak
Uzuvlarını uzattı sonsuzca bir acı duydu
Uzayacaktı iriyacaktı
Atının kalcalarında irgalanan zamandan
Bir kus olup dalacaktı
Göğün mavi delhizlerine
Yüreginden gececekti sevgi yolları
Kendi içine düşmeliydi
Düşlerinden geçmeliydi önce
İlk insanın berrak sevgisini duymalıydı içinde.
Sonra uyanmalıydı
Karanlığın içinden geçmeliydi
Ellerinde güc ve emek
Yüreginde sevgi
Varmalıydı barış ülkesine...

Ufuk Nazım

Geçemedim

Boya sandığıma
Kurşun doldu
Boğazımdan geçen
Degil ekmek kurşun.
Bir parktaydım
Adım Abdullah
Diyarbakır içinde
Yüzümde bir gülüş kaldı
Boğazımda kurşun
Ve çocuk kaldı yaşım.
Belki salıncağa
Bir daha binerdim
Paslı gıcirtısında yaşamın.
Belki okurdum
Adam olurdum.
Ama geçemedim
Üçüncü sınıfa.
Ben taş atmamıştım
Panzerlerinize.
Ben kırmadım camını
Karakolun.
Daha geçen gün
Okulun bahçesinde
Ezbere okudum andımızı
Duygularınızı somürüyorum
Haklısınız amcalar.
Ama bende Türktüm
Bende doğruydum
Öğrenmiştim Türkçeyi.
Hayat bilgisi dersinde
Fasülye yetistirmiştim
Pamukların arasından.
Onun gibi yeşermek
Yaşamak istemiştim.
Sadece biraz daha
Sallanmak istemiştim
Salıncağında hayatın.
Beni niye vurdular?
Öğretmenim.
Boya sandığımda
Boyalarım kaldı.
İsteseydiniz
Boyardım yine postallarınızı
Parasız.
Ama haklısınız amcalar
Babam beni bırakmasaydı
O parka.
Böyle olmazdı
O kurşun boğazımı
Bulmazdı.
Ama açlıktan
Yokluktan mı ölürdüm?

Öğretmenim.

Ufuk Nazım

Geçiyordu

Geçiyordu,
Yılların tarlasından.
Uzak doruklarına;
Takıp bulutları.
Bakıyordu ufuklara;
Yalnız yalağız.

Ufuk Nazım

GeçmişteKalan

Geçmişinden kalanı yaktı.
Yırttı attı,
Ona dar geleni.
Adını unuttu
Ve aktı;
Deli bir sel oldu.
Yıktı köhneyeni,
Ulaştı denizine.

Ufuk Nazım

Gel

Ses ver;
Yırt canım geceyi;
Işıl ışıl gel.
Gören olsa da;
Olmasa da.
Usulca değil;
Hızlı hızlı gel.
Zincirlerinle gel.
Sessizce değil,
Şangur şungur gel.
Yüreğ, ndeki;
Odlu gel.
Saklamadan alevini;
Geceyi tutuştur,
Öyle gel.

Ufuk Nazım

Geldiler

Varolusunda sartlar arama insanin
Pislik saydigin yuzune tukurdugun
Cocuklarini kursunlayip
Koylerini yiktigin
Ormanlarini yaktigin
Dillerine kelepce taktigin
Bu insanlar barisin onunden
Pismanlikla gecmez
Kardeslerini bagirlarina basanlara
Tahammulu olmaz elbet
Irkci cete babalarinin
Onlar sicak gunun icinde
Barisa susamis insan sevincilyle
Geldiler Habur sinir kapisina
Sirtlarinda kalasnikof yoktu
Ellerinde beyaz guvercinleri
Ve yuzlerinde sevincleriyle
Akin akin geldiler
Ac mideleriyle
Yalinayak yuzleri yanik ciliz cocuklariyla
Insanca mertce korkusuzca geldiler
Celladin dilinde savas naralarina karsi
Boyunlarini surup giyotinin altina
Oylesine aktilar
Daglarin serinligiyle barisi getirdiler
Bir yerlerde catlarken kahirdan
Vahsetin donemecini alamayan
Cete liderlerinin Ergenokonlari Sususrluklari
Onlar kendilerince sessizce kardesce geldiler...
26.10.2009

Ufuk Nazım

Genclik Guzel Sey

Yirtilan kusaktan Uzanan her utkunun
Kirilacagi gunler daha cok uzaklardayken
Agzından dokulen
Siradan sozcuklerdeki samatanin
Sikilgan cagirtisinde yatar
Senin gencligin.
Uyuyan ormanlarin
Karanlik nefeslerindeki
Tertemiz hava gibi
Hayat doludur
O kadarki basin agirir oksijenden
Ve cokersin bazen icine karanligin.
Gencligin eskimez yillarla
Nasil yasadiginda degil
Onemli olan yasamis olmandir
Herseyden otede
Oldukten sonra
Yasadi bu adam desinler
Oldu demeden.
Basibos vurmak kendinin asiligini
Boslugun sessiz duvarlarina
Otelere yankisinde buyumek
Ve kendince durulmak icinde
Karalama yasamlarin
Siyirilip gelmek derinlerdeki kargasadan
Saf ve lirik sekmek misralardan
Asmak yillari
Unutmadan gencliginin hazlarini
Yureginin taa icinde
Segirtmek altmisinda
Hala omuz omuza karsisinde
Zaman keslerinin
Ayiltmak yiginlari genc guluslerinle
Inadina kara ekranlarin...
07.10.2010

Ufuk Nazım

Gençliğini Soluyorsun

Zamanın atlıları doldurmuş günlerini göçüyorlar
Dallanan bir ağaç misali büyüyorken
Köklerin karanlığın yollarını aşıyor
Ve sen sayfalarda gençliğini soluyorsun...

Ufuk Nazım

Gerçek

Uçuşan düşünceler
Bahar kelebekleri gibi
Kaybolup gittiler
Saf gerçek kaldı
Ellerinde.
Gerçeklerin ayırında
Yalansız sözlerle
Kazıdı sevgisini
Yeşeren ne varsa
Ona.

Ufuk Nazım

Gerçekleri Görmek

Dışarıda gün ve sıcak
İçeride kara ve soğuk
Dışarıda arabalar
Şoseye yakışmış gider
İçeride kelimeler
Sayfalara yapışıp kalır
Gerçekleri görmek
Yada başkalarının gözlerinde
Yaşarken ölmek...

Ufuk Nazım

Gerisi

Gecenin içinde
Sen uzak iklimerde
Yağmurlar altında,
Soluyorsun şimdi
O kara göğün
Nemli buğusunu.
Ben düşmüşüm
Bir denize;
Kulaçlarım sana doğru.
Gerisi yalan
Gerisi yarım kalan.

Ufuk Nazım

Giden Dönüyor

Gidenlerin ardından
Sessiz bir çığlıktır
Doğan gün,
Yağmur yağıyor
Yol uzun
Kaygan zeminde
Sonuna ulaştırmak
Sevgiliyi!
Zamanında ulaşmak
Ayrılığa!
Yan koltukda
Geçmişe dönmüş
Kaygılarda boğulmuş
İki göz ki:
Gözleri
Biribirine yabancı.
Genede sabırla bekliyor
Ulaşmayı
Kurguları ağır
Adımları temkinli.
Bıraktı yükünü göğse
Dönüyor!
Usanmış gelgitlerden,
Kandırmış kendini
İnadına inat etmiş de
Hasrette karar kılmış.
Şimdi biliyor
Giden gelmez geri.
Artık çalan telefonları
Kalkmıyor!
Zaman:
Neşeyle uzanmıyor
Ve giden
Dönüyor!

Ufuk Nazım

Gidenler

Bir adam ki;
Bir yerden bir yere,
Durmadan gidiyor.
Ardında ne çamaşır;
Ne bulaşık bırakıyor.
Dertleri onun;
Umutları da.
Sadece kendinin sahibi;
Birde eskiyen kitaplarının.
Bir adam ki;
Seviyor,
Uzaklaşan zamanı;
Ve mekanda farka varan,
Ne varsa onu.

Ufuk Nazım

Gidişi

Zincirleri ayaklarında mi?
Hala bakıyor
Ayaklari özgür akli hür...
Ve elleri kavramaya hazır yüregini...
Gidisi halaylarda sakli kalacak
Agitlarda belki
Belkide yıldızlardan
Sonsuzluga agacak gidisi....
Tarih elbet onada
Güzel bir sayfa açacak bu dünyada...
En azından bir ugrasta, çabada, dirençte
Yada bir dalgada adi olacak....
Gün agariyor iste
Kaç sefer agardi gün
Yasamında umutsuz susuz bir yaz gibi
Sogruldu zamanlarda
Yaralariyla acilariyla varligi varlikmiydi...
Yürekleri yakmis olsada
Sözü sözdü gidecekti...
Kimin için,
Günü şerefiyle agartmak için mi?
Bu topraklar üzerinde
Kimler söz vermistir kimbilir.
Ne savaşlar olmustur
Kanla kaç kez sulanmistir bu topraklar...
Simdi gece yorgun ve agir gözlerine çöktü
Iste yaklastilar son siginak mi?
Acaba bu son sansi mi?
Geçmesine dönmek için
İndi ayaklari uyusmus yolculuktan
Soguk ayazmi ayaz
Daha simdiden üsüyor
Ya üzerinde yorgan yerine
Gökyüzü oldugunda ne yapacakti.
Dar agacında cirpınan
Bir ciglik mi olacak
Onunda son cigligi
Zenginler viskilerini yudumlarken
Gencligine şerefli bir kursun sikilacak
Resmi bultenlerde adi gececek
Safaga varmadan yuvarlanacak
Kimsesiz bir kuytuya
Halbuki simdi universite siralarında
Fikirleri tartismaliydi
Dunyayı kitaplarla asip
Dusuncelerine saygi duyan bir toplulukta
Yasama saygiyi ogrenmeliydi.

Ufuk Nazım

Gidişin

Gidişin,
Kurusunda günün,
Yoruluşudur.
Karanlığa çöküp,
Kurşun kurşun göğe,
Yıldızların oturuşudur.

Ufuk Nazım

Gidiyoruz

Kalk gidiyoruz,
Sefaletle örülmüş duvarlardan,
Yıkılmış umutlardan,
Sahtelikler sunan tanrılardan,
Bıktım artık.

Gidiyorum;
Avuçlarım da dünyam.
Emeğim ve sevgimle,
Baştan kuracağım hayatımı.
Hayatımız satılık olmayacak.
Siz gelmezseniz de,
Biz gidiyoruz.

Ufuk Nazım

Git

Al başını;
Git uzaklara.
Sana zincirler takan,
Baskılar yapan,
Yoktur uzaklarda.
Ve sen gidince,
Bil ki;
Ardında yıkık bir kent,
Ve yurtsuz şiirlerin kalacak.

Ufuk Nazım

Git Uzaklara

Git uzaklara
Sözlerinide götür
Yüzündeki tebessümü
Sat bir buluta
Git uzaklara
Aklımıda götür
Bırak kalsın gözlerim
Yollar bana kalsın
Git uzaklara.

Ufuk Nazım

Gitme

Elmalı Sağlık Ocağı doktoru
Bu gün gelmedi
Bir daha gelemeyecek.
Hastalar evlerinize.

Bir soba içinde
Geçmiş yanıyor
Dumanında niye?
Benim dostum kalıyor.

Yalnızlık dumanında
Tütüyor hasretim
Can dostum gitmiş
Ben neyleyim?

Yarın Elmalı da
Bir dua okunacak
Hepsi bu kadar mı?
Dostumda mı unutulacak?

Seni kim bilmezki?
Delikanlı dostum
Ekmeğini bölüp
Yüregiyle sunan dostum.

Bir türkü daha söyle;
Bir şiir daha oku
Necip Fazıl'dan
Gitme!

Sigaranda tütsün zaman
Ama dumanlarda
Kaybolma böyle.
Erkenden nereye?

Daha bahar gelecek
Sağlık Ocağının bahçesinde
Ektiğin ağaçlar
Çiçek açacak gitme!

Şiir kitabımı istemiştin
Gönderemedim
Belki şiirlerim
Ayık tutacaktı seni.

Belki postacı
Çalacaktı kapını;
Gecenin bir yarısı.
Uyanacaktın dumanlı uykulardan.

Gitme dostum!
Erciyes Dağı öksüz,

Hasan dağında gŭnler yalağuz.
Niğde bomboŖ gitme!

(Dostum Dr.Oğuzhan YILDIRIM'ın anısına)

Ufuk Nazım

Gitti

Acti kapiyi
Gidisinin ardından yer gok
Bir menevilestiki ipil ipil isiga kesildi gece
Kapiyi kapattida gitti
Gogumuzu tozuttuda gitti
Kendi bedenine suruldude gitti
Gok kubbenin sutunsuz sefilligine
Surdu gunesin arabasini.
Sonraydi cok sonra
Sapsari bir yildiz bulduk bizim bahcede
Sarisinda erimisti
Kimbilir kimlerin dilegiydi
Umutlar gercek olsun diye
Kayivermisti gok vatanından...
31.07.09

Ufuk Nazım

Gittiler

Güneşle gittiler.
Ufuklar kıpkırmızı
Renkler darmadağın
Gittiler sessizce.
O güzel insanlar
Uzaklara taşındılar
Bütün güzellikleriyle
Ve sustu zaman.
Şoyu tükenen
İyi insanların ardından
Sustu dünya.

Ufuk Nazım

Goc

Siralanmis giderler goce
Kavimimin bitmez derdinde
Yeni yollar acilir onunde
Ayak ciplak yen delik
Cepte metelik yok
Aclik desen korkunc bir canavar
Bakar cocuk gozlerinden...

Ufuk Nazım

Gocmen Ciceklere

Bir cicegin yasindaydi
Gozlerinde sarmasiklar
Ellerinde cinar yapraklari

Bir cicegin berrak ozundedeydi
Kopardiklari gun kokunden
Sunuldu soguk kuzey ellerine

Bir cicegin en kokulu tozundaydi
Dayanamayip
Uctugunda uzaklara

Ciceklere kiyani eller
Davalariniz yalan, yuzunuz barbar
Ellerinizi kan icinde.

18.04.2016

Ufuk Nazım

Goge Durmus Duygular

Goge durmus bir pencereden bakıyorum
Uzayıp gidiyor bir yol
Uzadıkca kuculuyor içindeki insanlar;
Yüksekligin hazzıyla ususen bunca duygu
Bilmemki nasıl anlatılır...
Belkide bana bir dag basini animsatti
Bu goge durmus kutuphane penceresi
Belkide gecmisin berrak bir yükseltisini...
Pencerem kare
Oturmusum dikdortgen bir masaya
Ve dusmusum hayat cemberinin ta icine...
Yuregimin tam ustunde tanidik bir haz
Zihnimde yikilan kohne duvarlar
Cesitlilikin icinde kaybolunan bir zaman...
Dur bak bu baktigim yolun sonunda
Aram Tigran yatar Brukselde Ixel mezarliginda
Belki bundandır icimi kapliyan duygu seli...
Diyarbakirda sonsuzca uyumak isterdi Aram
Turkulerinin icinde bitmeyen Amedde
Yanyana klamlariyla, dengbejlerin sesleriyle
Sonsuzluga karisacak yalnızligini avutmak isterdi...
Simdi kulaklarimda Ey Dilbere
Kadere bak Revanli kirvem
Yatarsin Brukselde ne diye?
18.01.11

Ufuk Nazım

Gokte turna guzel

Yol uzun
Misralar kirik
Dostlar irak
Gun dogdu
Bugun guzel.
Yamacta cicek
Yurekde sevda
Gokte turna guzel.
Belki gelir
Bizede ugrar
Beklemek guzel
Tende telas
Yuzde gulus
Derede kopru guzel.
Gulusundeki dislerinin
Beyazligi guzel.
Tenindeki hoyrat koku
Cilgin haydut bakisin
Futursuzlugun guzel...
11.12.09

Ufuk Nazım

Gorduk

Gorduk giden bulutlarin tarlasini
Baba dedim bizde gidelimmi
Uzaklarin sari senligine
Sustun ve dinle dedin
Uzakalsan bulutlarin ruzgarli tinisini
Isde hasadidir bu hayatimizin
Gozlerimizde ozgur bir gok
Yanimizda gurbuz bir evlat
Ve dilimizde halkimiza sevdali turkulerimiz.
09.05.12

Ufuk Nazım

Göçeriz Biz

Sustu
Göllerin gölgeleri gözeler
Kabarcıkları küstü bize
Yalnızçam dağlarının
Ağaçsız tepelerinden geldik
Kafkasyanın rüzgarlarıyla
İzlerimiz şimdi mezar taşları
Göçeriz biz korkusuz
Her an özlem yüklü heybemizle
Ardımıza hasret eker
Ufkumuzda umudu biçeriz
Genede alışmıştır kanatlarımız
Dağ başlarının sert rüzgarlarına
Bundandır tutunamayız toprakta
Ülkeler dar gelir
Taşarız kanat kanat
Gri gurbetellere...
25.12.2007

Ufuk Nazım

Göçmen

Göçmenlerin taşıdığı
O sonsuz kaos...
Dik yürüseler bile
Gözlerinde yıkık kaleler saklarlar.
Adları değişik
Tenleri farklı olsada
Göçmenlerin sırtındadır şehirler
Ve en güzeli dillerin
En özlem duyulanı şarkıların.
Bende bir göçmenim
Anlaşılmaktan çok
Anlamaya çalışan.
Uyum kurslarında törpülenen
Kanatları her gün
Biraz daha yonulan
Göçmen bir kuş.
Avrupa denilen
Bu sömürge krallığında
Aparatif olarak iş anlaşmalarının
Dostluk günlerinin kokteyllerinde
Kırmızı şaraba sokulup yenilen
Cıtır,acı,ekşi
Yahut tatlı bir göçmenim.
Göçmenlik istekli yada isteksiz
Basit bir yolculuk değildir.
Varolmanın dayanılmaz
Sarhoşluğuna kapılıp
Sınırları aşan bir cesaret
Ve sonrası anlaşılamanın sarsıntısı.
Dönme duygusunun amansız çekiminde
Tükenen yıllar
Ve geçmişin özlemiyle devrilen bugünlerde
Fabrikaya kaptırılan
Bir ömürdür göçmenlik.
Göçmenlerin sırtındadır dağlar
Her an aşılması gereken
Ve gittikçe büyüyen heybetleriyle
Sevdiklerini saklayan yollar.
Unutmak unutulmak
Göçmenin en büyük korkusu
Gecmişi küçücük bir köyde olsa
O asla kabul etmeyecek
Bugünün devasa şehirlerini
Bir kere çocukluğunun adımlarıyla
Aşmıştır tozlu köy yollarını.

Ufuk Nazım

Göçmen 1

Yeni bir dünya kelebekler başka
Suyu çiçeği kaldırım taşları başka...
İlk bakış açılarının saklandığı
O ilk an...
Bir kabin sapsarı yüzünde
Yüzlerce çil olan
Ve karşılama sözcüğünün önünde
Uzunca bir geçirti bulunan memurdan...
Şaşkın bakışlarıyla amacımı soruyor
Kimbilir kaçınıcı yabancıyı
Ülkesini kirletmeye gelen...
Sınırların önünde tanıştığım bir dost
İki kelimeyle beni geçiriyor karşı kıyıya
İstanbuldan İstanbula gelmiş gibiydim
Renkler aynıydı başta
Yürüyen merdivenler ışıklar aynı
İşte bagaj bandı
Geçmişden bana kalanları taşıyor
Ona bütün sevdiklerime sarılır gibi
Şımsıkı sarılıyorum
İşte bir çıkış kapısı yabancılar için
Bana yabancılığımı öğretiyor yazılar
Ama ben hala İstanbuldayım...
İşte elinde çiçeklerle benim sevgilim
İki yıldır aklımı sınırlardan uçuran
Güzel sevgilim...
Saçları yine açıldı
Dalgaların arasında
Umutla gülen iki gözden
Yine İstanbulu anlatıyordu
Burasıda bizim kentimiz
İstanbulumuz diyordu...
18.08.2005

Ufuk Nazım

Göçmen 2

Uzun yol otobüslerinin serinliğıydi
Göçlerin ateşini dindiren
Yollar yabancıydı gözlerine
İnsanlar yabancı
Sonsuz sessizlik içinde
Dilsizliğı düştü aklına
Bir kardaş dese cevap gelir mi?
Susmaktı belki en güzeli
Zamanın içinden
Göçmenlerin sessizliğıyle ıramak
Kervanların köçü çözülmeyende
Konuşmamak gerekti...

Ufuk Nazım

Göçmen 3

Yükseklerde kimler yaşadığı
Artık alçak ülkelerin
Alçaklığı kadar derindi
Çaresiz hüznümüz

Göçlerin içinde
Tarifsiz derinliklere çekildik
Bölünmüşlükler ortasında
Kimliksizdik.

Halbuki biz dağlar ülkesinden
Uçarak buralara gelmiştik
Dağlarımızı taşımasaydık hayallerimizde
Kaybolurduk bu düzlüklerde.

Zamanın tenceresini birileri
Silahlarıyla karıştırırken
Kan kokusuyla irkildik
Hümanist Avrupada dağlarımızı kaybettik.

20.04.2007

Ufuk Nazım

Göçüyor

Göçüyor ufuklar
Kanlı gözleriyle
Uyanıyor gün
Sonsuzda bir gül gibi
Kızıl ışınlarıyla
Göçüyor bulutlar.

Ufuk Nazım

Göçüyorum

Yürüyorum
Zaaflarımla yan yana
Ellerim de
Dünden kalma okşayışlar
Dilimde tadın
Öykünüp zamana
Geçiyorum
Çağların gölgesinden.
Kan ter içinde
Bir parça emek
Bir parça sevgi ekliyorum
Elimin ulaştığı
Her yere.
Öyle çıkarsız
Öylesine ak
Bir bulut olup
Göçüyorum ufuklara.

Ufuk Nazım

Göge Bak

Karaysan her şeye.
Ve yıkılmışsa;
İnsandan kuleler.
Göge bak.
Bir yudum mavi çek;
Göz pınarlarına.
Geç karanın tarlasından;
Mavi göz yaşlarınla.

Ufuk Nazım

Göge Sürdü

Soylentiler uzadı
İklimler çoktan camura kardı
Bu güzel kasım toprağını...

Ve hasadı yaklaştı umudun
Uzun nadaslardan sonra
Göge sürdü basını umut...
29.11.08

Ufuk Nazım

Göğün Tortusu

Göğün masmavi tortusu mu;
Birikmiş gözlerine.
Ayın saçakları mı?
Sınmış tenine.
Yüreğinin kızıl deltasında;
Yatan,
Hangi aşkın tohumu?
Haydi sula aşkını,
Masmavi gök gözlerinle.

Ufuk Nazım

Gök Nar

.Bilinmez bir uğraş.
Amaç ki;
Çok uzaklarda,
Yıkılan gök narların,
Soyulan teninden.
Tomruklar ki her biri;
Uzun uzun yatan cesetler.
Otopsilerinde çıkan;
İki kurdun,
Dar ağacı olmaktan öte;
Ne işe yarar tomruklar.

Ufuk Nazım

Gölgelerin Susuşu

Bir oyun başlıyordu sahnede
Işıklar,makyajlar,alkışlar
Ve gölgelerin içinde...

Başlıyan bir yaşamdı yada
Yalın bir umudun
Zahiri yanılsamalarıydı...

Bir ben gördüm uçuşunu
O beyaz kuşun doğudan yükselişini
Ve sahneden kayan ışığını...

Mouroise Béjart
Zerdüştün ateşini üflüyordu
Elleri yalıma kesmişken...

Ve bir Kürt sofiydi
Yolunu kesen
Sanrılarının dindiği vakit...

Ölüme inattı dansı
Yedi yaşında kaybettiği annesini
Yeniden bulmaktı derdi...

Sahnede ışıkların
Söndüğü vakitti
Kes sesinden sonra...

Ölumden korkmadan gidiyordu
Ve dilinden bir cumle alazlanıyordu
Her insan zamanında ölür...

24.11.2007

Ufuk Nazım

Gönlüme

Rüzgarla esiyor;
Gönlüme gönlüme.
Kıvrım kıvrım,
Eritiyor teninde.
Dilsiz, kör, sağır ediyor.
Buram buram kokuyor.
En güzel çiçeklerin;
Tükenmeyen dilinden,
Binlerce name söylüyor.
Bilmiyor bilmeyecek,
Geçip gidecek.
Bir fırtına gibi;
Silip süpürecek.
Anaforlarla büyüüp;
Yıkacak aşktan kaleleri.
Durdurup yürekleri,
Boğulacak anaforunda.

Ufuk Nazım

Gönül Nehirleri

Karanlığın içinde;
Bir nehir akıyor.
Kıyısın da söğüt ağaçları;
Uzaklardan esen yelle,
Bir sağa bir sola bakıyor.
Ve yaşıyor uzaklar da;
Bir yürek.
İnadına akıyor;
Yürek nehirlerinde aşkı.
Kanına kanını katıyor;
Büyüyor kabarıyor,
Gönlünün nehirleri.
Yıkıp aşılıyor sınırları;
Ve boğuyor bütün,
Kararan umutsuz duvarları.

Ufuk Nazım

Gözler

İki tramvay arası
Kısacık anlar vardır
Anlık belleğe takılan
Hani gözlerde hüznünse hüznün
Yada mutlak bir mutluluk.

Tramvaydan inerken
Sağanaktan kaçan
Telaşlı iki göz
Ve sendeki
Sağanak telaşı.

Esaslı bir sağanakta
Ağırlaşan geçmişin tortusudur
Gözlerindeki durağanlık
Ve sonsuzdan
Daha düşmemiş olan yağmur damlası.

Kapısından girerken
Bir dil kursunun
Dilin ağırlığı kadar
Heyecanlı tatlı
Ve tedirgindir gözlerin.

Ve öğretmen farkındadır
Sırılsıklam oluşunun
Yüzünde artan çizgilerin
Gözlerindeki sıfırdan başlayan
Hırçın ivmenin.

Farklı ırklar
Kaynaşmalar tanışmalar
Devingen dalgalar gibi
Kaygılı gözlerin
Boşlukta dolanışı.

Ve gördün gözlerindeki telaşı
Globalleşen dünyada
Dağılmamak için
Saklanıyor globalizm denilen
Bu emperyalist başlık.

Gözlerdeki yalan
Satılmış beyaz adama
Gözlerdeki ışık.
Sistemli bal dağıtırları
Ve ballı parmakların yalanışları.

25.01.2006

Ufuk Nazım

Gözleri Çakır

Şafakalarda ne ararsın,
Ey gözleri çakır dilber.
Gözlerini yatırıp bulutlara,
Ne ağlarsın şafaklara.

Bulut bulut yağarsında,
Her sabah şafakaları,
Kanınla kızıla boyarsında,
Geceleri niye karartırsın saçlarınla.

Sokak sokak dolaşıpda,
Kimi ararsın.
Gözlerini kim çaldı?
Niye uzaklara dalarsın.

Çıkar mendilini
Şil gözlerini.
Çıkar yüreğini,
Şikki gücü artsın.

Ceplerini doldur umutlarla.
Gece gündüz yağ bulutlarla.
Çizemezssen yüzünü toprağa.
Korkuluk olda dikil tarlalara.

Ufuk Nazım

Gözlerinden

Gözlerinizden
Üç çarpı bir
Verebilseydim
Şu hasta dünyaya
Hastalık mı kalırdı.
Ama inanın
Tek hastalık kalırdı.
Gözleriniz
Bağımlılık yaratırdı.

Ufuk Nazım

Grinin Başkentine

Gri...
Yeşildi yüzün
Yoktu dağların
Denizlerin gri soğuk
Adın bataklık...
Betondan köşkler
Uzaklarda içinde
Hırçın bir yeşilin...
İnsanların suskun
Sessizliklerinde
Gri gökleri saklı
Her an yağacak
Güvensiz bir gök
Yada uçarı bir
Bulut gibiler...
şimdilerde
İyi değilsin
Silahlar aldın
Bizlere olan
Sonsuz korkundan
Planlar yaptın
Yaşlıların gittiğinde
Kurtulacaksın bizden...

Ufuk Nazım

Gunes

Yer altında
Sana öykündü nehirler.
Soluğunla savruldu
Bulutlar.
Ve sevgisini taşıdı
Toprağın altındaki
Patetes yumağına.
Ey gölgeleri
Isıtan güneş
Sevgililer seninle mutlu.

Ufuk Nazım

Gurbet Tarlalarında

Bir bulut gecer
Uzerinden sevdali hasretimizin
Gercekler sadece sevdiklerimizdir
Bizi sevenler degil
Ve bulut savrulur uzaklara
Hasretimizdende iraga
Ve yol susar
Toprak sıkılır
Gok mavide deme varir
Bulutsuz bir hasret yagmuru baslar
Gurbet tarlalarında
Yeni uzakliklar filizlenir
Yalanlar yesirir
Sahte bir bahar daha baslar
Gocen bir tohumun
Yalniz bir vatani olur
Koku cok uzaklarda
Topraginin bagirinda derinlesen
Ve bekliyen koku...
10.01.10

Ufuk Nazım

Gurbetin Kahri

Bir gun daha gecti omrumden
Icimde yillarin kirik bardaklari
Icimde acili bir ofke
Sucum neydi bilmeden
Kendime verdigim bu ceza
Bu kahri omrumun icinde
Kargilanmis bir gunesten akan
Altinsarisi isiga karisir.
Tarlalar boyu yalnız bir bildircinin
Essiz otusunde saklanirim
Yinede bulunur mutsuzlugum gizleyemem
Adim gibi apayandır gurbet
Sevdiklerini kargilayip yola cikan
Butun gocmenler gibi yarim yalaguzdur omrum
Ve serinim griyim
Bu ayyas ulkenin grisinden de soguklugundanda
Kacma telasim bosunami
Aslinda asil kacis ve ucurum kendi icimdedir.
Yanilgilarin yansimasi kadar aleni bir akisdir
Kendi yuzumden hayat denizine vurmus.
21.04.2012

Ufuk Nazım

Guvercinadaya

Guluslerin yollara serildi
Kusadasinda bir aksamdi
Guvercinadadan aciklara kardin
O guzel gozlerini
Ah balik olsam dedinya
Bende istedim balik olmak seninle
Engin mavilerde
Yalan degildi o aksam mutluluk
Mutluyduk inadina mutlak dogrularin
Bir deniz bir kiyi ve iki yurek yeterdi
Butun baslangiclara
Hani oturdukya o kiyidaki masaya
Bir kandil yandi denize karsi
Gozlerimizde yeniden dogdu yasam
Eskilerin icinden siyrilip yaktik cigaralarimizi
Bira kesmedi demli cay ictim
Essindi ruzgar bu aksam hic bitmesindi
Yarindan korktuk bir cigara daha yaktik
Hayallerimiz tuttu dairelerinde dumanin
Sonra dumanlar karisti birbirine
Zamanmi ayyasti bizmi bilemedik
Ertesi sabah biz uyanamadik
Ama zaman coktan uyanmisti
Guzelliklerin uzerine aglarini oren
Kalles bir orumcekti zaman
Sonra buruk kaldik biraz icimize kactik
Sonra ilk sen guldun gene
Dedinya olsun kandili yanik biraktik
O aksamin icinde baliklar bizi dinledi
Ve biz dalgalara verdik sozlerimizi
Bir daha bulusacagiz temmuzda
Guvercinadada...

Ufuk Nazım

Guzel Gunlere

Adimiz anilmasin yarali bir kus misali
Suzulerek duselim gogun yuzunden icine karanligin
Kanasin birak kanasin yaramiz
Gulenler yuzlerini saklamasin
Acilsin elleri alkislari yukselsin cokusumuze sevinenlerin
Ve dusunsunler yeniden yeniden carpan bu yurekde
Bir milat yatar degistirmek icin iklimleri, ruzgarlari
Ve sagir kulaklarin icine kadar suzulur sesimiz
Bir an olsun titremeden titretiriz korkunun yuzunu
And olsunki bu kader bize bicilmis kaftan olmayacak
Gerceklerin yuzunden hic bir iz silinemez
Ve bizler bunu bilerek asacagiz gercegin kalelerini
O guzel dunyaya ulasmak icin
Her kes icin is ekmek ve ozgurluk istegecegiz
Yalakalarin olmadigi bir dunyada
Sadece ve sadece gercek insanlarla birlikde
Yan yana omuz omuza
Var olsun muazzam gururuyla sevgili kardesim.
07.12.2012

Ufuk Nazım

Gül

Senmiydin gulum
Gulistanin baskentinde
Kurulan saraylarin en guzel cicegi
Gonlume hosgeldin...

Saatler geceyi gecti
Sen niye takildin seherde
Coktan gitti sivirciklar sicak illere
Sen niye kaldin kafeslerde...

Ufuk Nazım

Gül Kuruyordu

Kuruyordu;
Gül uzaklar da.
Ve kırıyordu rüzgar;
Başak tarlasını.
Ufuklarda güneş;
Gülümserken,
Kuruyan güle.
Gün ırıyordu;
Uzaklara.
Ve rüzgar kırıyordu;
Umudun tarlasını.
Gün soluyordu;
Gülün kuruyan teninde.
Ve rüzgar susuyordu;
Gülün kuruyan,
Sessizliğinde.

Ufuk Nazım

Glkurusu1

Bir halay ki;
Kol kola,
Asırlardır dönüyor insanlar.
Ve sen narin,
rkek bir ceylan gibi;
Birden bire,
Yanımda bitiyorsun.
Glşme sığmayıp;
Yüreğimden taşıyorsun.

Kollarından tutup;
Koşmak,
Uçsuz bucaksız bozkırlarda.
Karışıp bir ırmağın suyuna;
Ulaşmak denizlerin,
En güzeline.
Zamanı bırakıp denizin kıyısına;
Yol almak zamansızlığın,
Kızıl ufkunda.
Ötelerde bir masal ülkesinde;
Kendi ellerimizle kurmak,
Yeni dünyamızı.

Ellerimiz inadına çalışkan;
İnadına sevdalı,
Ve sevgi tuğlalarıyla;
rmek evimizin duvarlarını.
Sonra bir eskiciye satmak;
Eskiyen tüm yanlarımızı.
Sevgimizi bulaştırıp;
Tüm dünyaya,
Yol almak gl kurusu;
Bulutların dünyasına.

Sonra bir kemanın;
O eşsiz tınısında bulmak,
Sevdamızı;
Yahut feribota konan martıların,
Bitmeyen çığlıklarında.
Ağlardan çıkan hamsinin;
Pırıldayan pullarında.
Kızıl ufuklarda;
Eriyen zamanda.
Bulmak seni sevgilim.

Ve taşmadan yüreğimizin ırmakları;
En büyük ayak izlerini bırakmak;
Toprağın bağına.
Yüreğinin kızıl deltasında;
Sevgi tohumlarını bytmek;
İşte sevmek.

Ufuk Nazım

Gülkurusu2

Sen gittin ya,
Dudakların dururmu,
Onlarda gidiyorlar.
Ya gözlerin;
Yüreğimdeki nehirleri,
Taşıran gözlerin.
Onlarda gidiyor.
Ellerin ellerimde;
Deniz gözlerimde,
Uzak bir diyar var,
Sözlerinde.
Gözlerin de ben varım.
Ve amansız sevdamız.
Yaralı bir şahin olmuş yüreğim;
Bir ağustos ayında,
Sana doğru;
Kanat çırpıyor sevgilim.
Uzak sınırları aşmak;
Ürkütmezde;
Sensizlik koyuyor adama.
Atıp iki kıyısına zamanı;
O kuzey denizinin,
Sana yelken açmak.
Gözlerine tutunmak.
Bir kilisenin oturaklarında;
Sana dönüp yüzümü;
Umut çıkarıyorum gözlerinden sevgilim;
İnadına gotik mimarinin,
Ve inadına manasız yüzlerin.
Karanlıklar içinde;
Deniz feneri gibisin.
Sana yol almaktayım.
Selam sana;
Bana yol gösteren ışık,
Kuzey Denizinin dalgaları,
Vız gelir artık.
Yaklaşmaktayım sana.
Aç gönlünün kapılarını bana.

Ufuk Nazım

Glkurusu3

Ey sevgili!
Toprak kadar dinginken,
Koynun.
Ve gözlerin;
akılıp kalmışken,
Mıh gibi yüreğime.
ekip gittin uzaklara.

Ey sevgili!
Tekrarlarında ayın;
Her gece doğdun;
Gönlüme.
Her sabah boyadın;
Ufukları kızıla,
Ve doğdun,
Yeni umutların üstüne.

Ey sevgili!
Vurulmuşken;
Yüzünün kızılığına;
Ve dudaklarında bulmuşken;
En serin ırmakların,
Berrak sevgi damlalarını.
Uzak denizlere aktın;
Yreğimle.

Ey sevgili!
ylesine derinsin ki;
Ve senin enginliklerin de;
ylesine mutluyum ki.
Zamanın anlamsızlığını;
Ve evrenin senin çekiminde,
Sana doğru aktığını,
Senin kıyında keşfettim.

Ey sevgili!
İşte bir kıyı;
Dalgalar ve sen,
Yani kız kulesi.
Atın koynunu;
Ufkun kızıl dalgalarına.
Ve devinimlerle,
Sana ulaştım;
Binlerce kez.

Ey sevgili!
şimdi seninle;
Dalgalara düşmek vardı.
Ufukta batan güneşe doğru;
Akmak.
Dalgalarla kıpkızıl;
Ufka bakmak vardı.

Ey sevgili!
İşte gene başladı;
Kalemim binlerce dokunuşla,
Kağıdın koynuna,
Seni çizmeye.
Sen gecenin kapkara saçlarında;
Pırıl pırıl bir tokasın sevgilim.
Gece saçlarını savurarak geçerken;
Sen hep,
Benim göğümde kalansın.

Ey sevgili!
Ve ben sana aşığım;
Sana yani yıldızıma.
Gülme öyle,
Hiç ulaşır mı insan?
Yıldıza deme.

Ey sevgili!
Uçurum kenarlarında;
Binlerce kez,
Ayak uçlarım da yükseldim.
Ayuçlarımla binlerce kez;
Tırmaladım göğün;
Kararan göğsünü.
İnandım sevgilim;
Sana ulaşacağıma.

Ey sevgili!
Ve kendimi bıraktım;
Kızıl ufukların sonsuzluğuna.
Ulaştım işte sana.
Takıldım ufkun kızılığına.

Ey sevgili!
Acın acımdır;
Göğsünde ki,
Umutlu ve küçük yüreğin;
Benimde yüreğimdir:

Ey sevgili!
Ve her sabah.
Demli bir çayın buğusunda;
Senin kokuna rastlıyorum.
Taze bir biber fidesinin,
Dalında senin tadını buluyorum.

Ey sevgili!
İşte görüyorsun;
Yazdıkça yazıyorum.
Kalemin arsız dokunuşlarıyla;

Seni çiziyorum sayfalara.
Sen o kadar yakınsın ki;
Yüreğimden kalemime akan;
Gül kurusu renkli,
Mürekkepsin sen.

Ufuk Nazım

Gülü Sev

Beni sevme;
Seveceksen,
Gülü sev.
Ben dikenim.

Beni sevme;
Seveceksen,
Günü sev.
Ben bulutum.

Beni sevme
Seveceksen;
Bülbülü sev.
Ben kafesim.

Ufuk Nazım

Gülüm

Kırılan gururumdur gülüm,
Gözlerinin mavisin de boğulan;
Umudum.
Gözlerime doldurdum;
Yıldızları.
Ve ağladım geceye.
Göz yaşlarım yıldızlardır gülüm.
Karanlığa bile saklanamayan,
Yıldızlardır göz yaşlarım.

Ufuk Nazım

Gülümse

Gülümse
Güneş gibi sıcacık.
Üzülme
Güneşi ararken gökte.
Gülümse.
Güneşi saklayıp cebime
Getireceğim sana
Yeter ki
Sen gülümse.

Ufuk Nazım

Gülüşleri

Çıktı eyden
Ağır ağır adımlarla yürüyordu
İssız bir adada gibi
Sanki etrafında kimseler yok
Adımları emin
Boynu eğik
Belli çoktan
Kaldırımlara akmiş düşleri.
Gülüşleri
Taşlar kadar eski
Ve soğuk.

Ufuk Nazım

Gün

Ağlamaya başladı gün
Yoktu düşeceği
Toprak tanesi,
Tutundu güneşin ellerine...

Ufuk Nazım

Gün Gün İçinde

Gün gün içine saklanır.
Ve susar insan,
Gün içinde.
Yaşar insan gün içinde.
Gün gün içine saklanır.
Ve susar insan,
Gün içinde.
Yaşar insan gün içinde.
Gün gün içinde;
Hep aynı karaya çarpan,
Dalgalar gibi,
Devinerek yaşar insan.

Ufuk Nazım

Gün oldu

Gün oldu zaman durdu
Soramadım halini
Yüreğim burkuldu.

Gün oldu oturdum yeşilce
Bir denizin kıyısına
Sustum derince.

Gün oldu yürek durdu
Varamadım evine güneşin
Umutlar toz duman oldu.

Gün oldu göçtü dostlar
Yamacına kara bir dağın
Irak oldu göçler üşüştü düşler.

Gün oldu gündüz geceye sevdalandı
Alaca kaldı dost gülüşler
Seçemedim yüzlerini geçip gittiler.

Gün oldu bir siz kaldınız yanımda
Kalemimin ucunda umut
Birde başımdaki sevdalı gök.

Gün oldu gök değişti gözlerimde
Birde sayfalarda şiirlerle
Can suyuna ışık yürüdü.

Gün oldu vardık güneşe
Umutlar doğdu
Ateş toplarından.

Gün oldu
Bütün düşün buhranlarının sonunda
Işık gülleriyle yayıldık uzaya.

Gün oldu
Işık ışık ağarttı karanlığı
Umutlar ışık oldu...

Ufuk Nazım

Güneş

Işığını öptüm;
Seni avuç avuç içtim bugün.
Sen hayatın anası;
Anamız.
Sen için en sıcakını paylaşan;
Eşsiz kadınsın.
Kutsal anasın.
Sen ne iyisin;
Çünkü sen,
Karşılıksız paylaşıyorsun.

Ufuk Nazım

Güneş Hala Parlıyor

Güneş hala parlıyor
İşçiler fabrika yolunda
Köylüler çoktan tarlalara varmışlar
Kalemlerini çoktan
Mürekkebe daldırmış öğrenciler...

Güneş hala parlıyor
Dünyanın her yerinde
Düşünceleri yüzünden idama gidenlerin
Fikirlerini silerken
Kapitalizmin tüketim çöpçüleri...

Güneş hala parlıyor
Bir masa başından düşmüşüm
Taa içine ışığın
Yüreğimde idamları çağlarken zulmün
Kararan herşeye inat ışığı çığırıyorum...

Güneş hala parlıyor
Kafasındaki artıları ayırdı
Uygun bir sistem çalışanı gibi
Eksilerini sabahtan çöpe attı
Sanal alemin dertli emekçisi...

14.06.07

Ufuk Nazım

Güneşe Gömülenlere

Kaybolup gidiyor gene bir umut,
Tek tek yok olan günler
Ve sönen yıldızlar gibi.
Her nefeste dahada yaklaşıyor ölüm.
Birde sen olmasan ya gülüm,
Her saniye bana zulüm.
Bak bir yıldız daha sönüyor,
Dar ağacının mat rengine bürünüp.
Ayakları daha yeni çıkmış prangadan
Elli hala bağlı.
Gözlerinde hala kavgasının ışığı saklı.
Ve sloganları yankılanıyor,
Korku dağlarından.
Sahte bir matem dökülen suretlerden.
Yıldızlar kayboluyor.
Güneşe gömülecek,
Sönen bir yıldız daha.
Pencerelerinizden girecek evlerinize,
Kapılarınız kapalı kalsada.

Ufuk Nazım

Güneşli Yüzün

Sevgilim
Otomobiller geçiyor
Güneşli bir günden
Seni düşünüyorum gene
Güneşli yüzünün
Kavsindeki ter damlasını
Buram buram
Sen kokan
Bereketli tarlalar gibi
Uçsuz bucaksız uzanan
Başak tenini düşünüyorum
Dışarıda gün düşmüş
Açmış kapkara bir gece
Gecenin içinde
Ayrılık
Zor bir bilmece
Soğukta delikanlı
Bir atlıyım
Dörtnala geçip zamanı
Sana geliyorum
Kapını rüzgarımla çalıyorum
Senin koynunda
Uzak bir esintiyim şimdi
Küçücük göğsündeyim
Ellerini kavramışım
Gözlerine dalmışım
Asi bir rüzgarım
Teninde saçlarındayım
Sevgilim benim
Pencerem sana açılıyor
Otomobiller
Sana doğru akıyor
Ben sana doğru akıyorum
Umuttan ordularıyla
Ezerek sınırları
Feth ediyorum
Gönlünün
Bütün şatolarını

Ufuk Nazım

Günle Gülüp

Yaşamın soluklandığı
Bu mevsimlerde
Ağır adımlarıyla
Bir kaplumbağaya benzeyen
Sonsuz gibi
Geçmeyecekmiş sanılan
Yıllar değil
Aslında günlermiş...
Sessizliğin saçığında
Fırtınalardan korunan;
Yaşam bedenimizi, ruhumuzu
Ne kadar acıtırsa acıtsın
Bir yerlerde
Dirilmeyi bekliyor
Ayrık otları...
Rüzgarlar ve gölgeler
Geçtikten sonra
Doğan günün ardından
Çıkaracağız başlarımızı
Topraktan.
Yeniden yeniden
Günle gülüp
Suyla gülüşeceğiz....

Ufuk Nazım

Günlük

Sevgili günlük
Sayısı unutilan
Nice insan
Güzellikleriyle göçtüler.
Bir sen kaldın bize miras.
Dertlerimi ekip
Boram boram
Bir yaz akşamı
Sarıya evrilen
Sahanda kavrulup
Helva helva yiyilen
Emeğimsin.
Ah uzaklar
Düşmeye görsün aklına
İnsan bir dile gelirken
Değmeyin efkarına.
Bir demli çay olursun
İşte o an
Sen insana.
Yazası gelir insanın
Bütün yaşayan yanlarını
Yorgunluktan düşer kalem.

Ufuk Nazım

Güz Sabahı

Bir güz sabahı;
Şırılsıklamdı yaprakları.
Öylesine yalnızdı;
Ya olmasaydı,
Çiğ taneleri.
Nasılda kurudu;
Yaprakları.

Ufuk Nazım

Güzelliklerin Kaynağı

Bir tohumun;
Düştüğü gibi,
Düştün ömrüme.
Ömrüm ömründür,
Bedenim bedenindir.

Büyü alabildiğine,
Canlı ve diri.
Ve gözlerinle;
Tara gülkurusu ufukları.
Kalbinde sıkıntı olmasın hiç.

Dağlara çıkarsın seni ayakların,
Denizler aşirtsın seni kolların,
Yüreklerden;
Taşırsın seni sevgin.
İnsanca yaşatsın seni emeğin.

Ey sevgilim;
Sevginin bahçesinden,
Eksik olmasın güneşin,
Küs kalmasın;
Dünyaya yüreğin.

Ve bil ki,
Doğan gün,
Yeşeren doğa,
Yaşayan her şey;
Senin gücündür.

Yaşam kardeşin olsun,
Çürüyen bedenim aşın olsun.
En büyük yanın,
Hiçbir zaman eğilmeyen;
Başın olsun.

Ufuk Nazım

Güzün Çiğleri

Sen git
Gülüşlerin kalsın.
Gülüşlerini takdım
Dudaklarıma.
Güzün çiğleri
Üşütmesin yüreğini.
Umutlarını iyice sarmala
Öyle çık
Rüzgarlarla şenlenen
Sokaklara.
Unutma her sonbahar
Düşen yapraklarla
Denkdir
Yüreğimiz,hüznümüz
Doğayla kardeşdir.

Ufuk Nazım

Halbuki

Unutulan
Bir günün ardından
Sabah oldu gene.
Yalnızlığı kanıksamış
Gözleriyle
Kendi içine bakıyor.
Derin bir
Okyanusta kaybettiği
Gülüşlerini arıyor.
Dargın umutlarıyla
Sessiz sedasız
İşine gidiyor.
Düşük omuzlarında taşıyor
Mutsuzluğunu.
Kıpırtısız gözleri
Takılmış yere
Yüreğinden düşen
Değerli bir şeyi
Arar gibi.
Halbuki
Yaşamalıydı inanarak
Umutlu günlere.
Gözlerinde
Mutlak bir ışık taşımalıydı.
Yaşadıkça
Daha dik bakmalıydı
Kararan her şeye.
Gebe bir canlının
Soylu yaratma
Heyecanıyla
Umutla beslemeliydi
Bedenini.
Ve sancılar içinde
Çabalamalıydı.
Bugünden doğurmalıydı
Çelişkilerin rahminden
Kendini.
Gerçeğin
Sınırsız ufuklarında
Nazım'ın
Duygu yüklü bulutlarını
Taşımalıydı sabırla
Umutla
Yarının saklı tohumlarına.

Ufuk Nazım

Halkın Yongaları

Kendini yonttun yıllarca ey halk
Yongalarından harlandı ocaklarımız
Kazanlarımız kaynarken
Arka mahallelerinde şehirlerin
Ayazda titriyordun.

Seni bir Ramazanlarda çadırlar
Birde mitinglerde Sosyalistler anardı
Ama sen neydin ki?
Acep zayıf kuru bir ihtiyar mı?
Yada elleri boyalı kara kuru bir çocuk mu?

Zihnimizde halk eridi
Bireysel düşlerimizde
Kitlesele hülyalardan uzak
Kişisel kurtuluşlara uzayan
Rüyalar kurduk yaşımızdan büyük.

Ve şiirlerimizde halk
Nostaljik çikolata parçacıklarıydı
Kendini zengin sanan yoksullara
Acı sever bir tatla
Vicdanlarını kendileri için sızlattık.

Ufuk Nazım

Hangi Zerresi

Yamaçlarında dolanan;
Gözlerinde boğulan,
Hangi zerresindedir,
Zamanın.

Ufuk Nazım

Hasan

Karaya cephane çıkarıyorlar.
Yük vagonlarına yüklenen;
Kaçınıcı namludur bilmiyorlar.
Hasan;
Başında makinenin.
Hareket yakın.
Anadolu'yu;
Kaçınıcı geçişi?
Kaçınıcı iç çekişi?
Oda bilmiyor.
Hasan;
Şu makin ada yorgun yatan,
Yanı başında,
Kazana kömür atan,
Senin yaşlı baban.
Hasan;
Taşdığıın yük ağırdır.
Gideceği yer,
Uzak değil yakındır.
Kazana kömür atan babanın,
Ve sen makin ayı çalıştıranın,
Kısaca emeğin yüreğidir.
Hasan;
Taşdığıın ölümdür.
Dağlardan aşırıp götüreceğin,
Anadolu'nun bağrına;
Umuduna sıkılacak kurşundur.
Hasan;
Makineyi çalıştırdın,
Basıncı ayarladın,
Suya baktın.
Babanın yüzüne bile bakmadın.
Emektir senin baban.
Seni yaratanda,
Büyütende emektir.
Hasan;
Kurşunlar emeğin hakkı değil.
Zulmedenin hakkı.
Ellerinle kavra zamanı,
İndir kolu,
Durdur şu ölüm taşıyan,
Makinayı,
Hasan;
Makinanın değil,
Yüreğinin sesini dinle,
Bir kez olsun.
Sen insansın,
Makine değil.
Ölümün değil;
Yaşamın hamalı ol.
Hasan;
Altında sessiz,

Ve sakın uzanan,
Seni doğuran Anadolu'n.
Anadolu senin gibi,
Milyonları doğurdu.
Milyonları doyurdu.
Bu kurşunlar;
Ananın bağına sıkılacak,
Ve senin duyduğun,
Sadece makinanın sesi olacak.

Ufuk Nazım

Hasankeyf

Dicle den dirilen
Kökleriyle
Taşların dile geldiği
Medeniyet.
Yeşilinde
Gelincikler dolanan
Kış buğdaylarının diyarı.
Kartal yuvasıyla
Yanyana yuvaları.
Hasankeyf
Unutulmuşluğa isyan
Suya hasret
Doruklarında
Kardeşliğin
Taşdan sunağı
Hasankeyf.
Dicle
Nazlı bir gelindir
Ağır ağır sular
Mezapotamyayı
Medeniyetler kurar
Yeniden yeniden
Can verir aşıklara.
İnadından geçilmez bazen
Yol vermez zalime
Boğar kininde zulmü
Dicle.

Ufuk Nazım

Hasankeyfde Umutlar Bogulmasin

Zaman doldu
Kusanin dillerinizi
Yurumenin tam gunu bugun
Kulturlerin tarlasindan gunese dogru

Bu uygarlik
Gunes uygarligidir
Kusan sicakligini
Cikalim goge Samasin arabasiyla

Firat duymasin
Dicle kizmasin
Hasankeyfde umutlar bogulmasin diye
Kusan kiyilarini sal Dicleye

Balik ol yut
Butun zalimleri
Kucukta olsan
Buyuk olsun hayallerinin agzi

Yik bentleri kulture cekilen
Butun barajlari kir
Sen tarihsin Mezapotamya
Sularin altinda kalamazssin...
25.05.2008

Ufuk Nazım

Hasret

Hasretmi dedin,
Uçan kuşlara nasıl baktın.
Karıncaya yuvasına giderken,
Kıskandın mı onuda.

Aktın işte bir sonbahar akşamında,
Gözlerimden içeri.
Şişede şaraptın seni yıllarca yudumladım.
Rölünü ezberlemiş bir figürandın.

Aynı olmak yada olmamak,
Neyi anlatır ki.
Aşarken aynılık içinde sedir ağaçları,
Binlerce yılı değişimi rüzgardan beklediler.

Biz şu kısacık ömrümüzde,
Değişmek için ateşe dokunduk.
En hızlılarımız yananlarımızdır.
Ve ben ateşe kanatlarını sunanlardanım.

Bir yazar yalnızlığında,
Zamanın yarısında yazmaktayım.
Geçen sağnağı hatırlamaktayım,
Çağrışımlarla çözülüp,
İçselligimi çeperlerime vurmaktayım.

Ufuk Nazım

Hasret Ormanı

Bir gundu icinde gunlerin
Kargaların ac siyahında parlarken güneş
Karlar altında bu büyük ağaçlar
Misali hasret ormanları
Oylesine soğuk ve burukki her şey
Bitermi bir yerde bu hasret deyip
Hasret ormanlarında tükenmekmi gerek
Ellerinle kavrayamadan gerceğini yuasamin.
20.02.2012

Ufuk Nazım

Hasrete

Sevgilim,
Hasretin kemikleşti gönlümde.
Kağıtlara sığmıyor dertlerim.
Sirasını şaşırđı,
Geceyle gündüz.
Senle dolu sanki bir ömür.
Ve sanki sana ulaşmak içinmiş,
Bütün yaşadıklarım.
Sevgilim,
Memleketimin bahtı gibi kara,
Saçların ve gözlerin de.
Sevdiğimiz ozanımızla,
Hasretimizle birlikte hala yanıyor,
Gözlerimizdeki aşkımızın ateşi.
Özgürlüğe tutkunluğumu bilirsin,
Dışarıya çıkmaz oldum.
Seni düşünmek bana yetiyor,
Aramızda kilometreler olsa da.
Sen benim içimdesin artık.
Yıldızımıza bakıyorum,
Geceler boyunca,
Sanki yıldızımızı korumak için,
Sabahlara kadar nöbet tutuyorum.
Yıldızımızı güneşe teslim etmeden
Uyumuyorum sevgilim.

Ufuk Nazım

Hasrete Bahaneler

Yollardı sebep
Sanki bu hasrete
Hasret senin yüreğinde
Yollar saçma birer bahane...

Ufuk Nazım

Hasretimiz Bilensin

Kuşağımda gg sakladım
Hasretin kokusu sinmişken
Tren raylarının soğukluğuna
İlkiydi bu grmelerin
Renklerin en ilki
Sabahsızlığın içinden fırlayan
Gg saran renk kuşağı
Ben gktm
Sen renk kuşağı
Hadi sar benide
Hasretimiz bilensin
Bilinmez gecelerde...

Ufuk Nazım

Hasretin Rüzgarında

Sancıdı yarada gençliği
Uzun bir sedir ağacı misali
Sallandı son kez
Hasretin rüzgarında...

Son soluğuyla
Çektiği besmelesinde bile
Yaşayacağına dair bir umut titriyordu
Ve ölüm geldiğinde gözleri hala gülüyordu...

22.06.07

Ufuk Nazım

Hayaller

Yangın yüreğimde,
Kurlmamış bir ülkede,
Hayallerle yaşarım.
Cesaret edilememiş,
Bir sevgiyle;
Sevememenin kahrıyla yanarım.
Milyonlarcayım ben.
Geceleri ağlarım,
Gündüzleri gururlu,
Ve alabildiğine mağrur,
Bir kavak gibi,
Dimdik dolanırım.

Ufuk Nazım

Hayat

Gozler neler anlatir
Uzak bir yasam derinligi
Her seye ragmen sevecen
Diplerin icinden gelen isik
Ve sakin bir dere siriltisi
Ruzgarda salinan sogut yapraklari
Istekle karsilanan bir olum
Ve bir cinar dibi serinliginde
Sessizce uzanilan sonsuz bir uyku...
Simdi hayatın icinde bir yerlerde
Elbetteki binlerce yaprak solmaktadır
Cekilmez gelen agrilardan kurtulmanın sevinciyle
Koptuklari govdelerine
Hoscakal diyebilme sansina sahip olan bu yapraklar
Onumuzde serilen sapsari halinin huzunlu renkleridir
Diger taraftan onlardan kalacak yerlere
Yeni taze yapraklar gelecektir
Bu dongu yasamin dongusudur
Doganın icinde hersey donuyor donusuyor...
Saskinlik uzaklara dusmus bir bakis
Yalin bir ifade gozlerinde
Avuclarında gucu yureginin buhranlarini yikmaya geldi
Avrupada bir hasta olum hakkini kullaniyor
Gozleri gulec siradan ve yesil
Kendinden emin ve mutlu
Imzaladigi otenazi kagidından koca bir omur yansiyor...
18.02.20011

Ufuk Nazım

Hayat Tekrararda Sürüklenir

Hayat tekrararda sürüklenir
İçinde milyonların yalnızlığı
Unutulan ve tekrar tekrar
Sayfalarda aranan kendi yüzündür...

04.11.2007

Ufuk Nazım

Hayatin incilerini...

Uzayan diplein
Icinde kirilan
Karnliga kayan
Ipipl ipil isik
Soluk bir yasam
Kolonilerinde
Mercan kayalarinin
Isiksizliktan dogan
Isiltili incilerin
O essiz destani gibi
Inadina karanligin
Yaratmak
Hayatin incilerini...

Ufuk Nazım

Hayır

Hayır diyebilmek;
Aynılığa hayır.
Çöldeki;
Kum taneleriyiz.
Bizi dağıtacak,
Büyük fırtınaları,
Beklemekteyiz.

Ufuk Nazım

Hedo

Dışarıda kar yağıyor
İçeride Hedo
Yeşil gözlerinde keder
Elleriyle kor atıyor
Sacın üstüne.
İki eli belinde
Kendine zor yeten nefesiyle
Harlayacak birazdan;
Ussulca üfleyerek kora
Can verecek Hedo.
Avluda;
Mahsun bir çocuk
Nenesinin gülen gözlerinden
Hayatın içine akıyor.
Şosede bir otobüs
Onbaşı elleri dolu dolu
Kasketi terlemiş geliyor.
Ömür gibi tükenen
Bir o kadarda güzelleşen
Zamana küfürler ediyor.
Hedo bir sigara sardı
Dumanında gençliği tütüyor
Bir seni seviyorum torunum
Bir seni diyor.
Pağaç pişti işte
Buram buram tütüyor,
Sarıyağı ekmeğe çalan
Ellerinde eriyor zaman.
Şimdi bir manidir
Eriyen zamanda
Sevdiğinden ayrılamayan:
"Evlerinde
Lambaları yanıyor
Göz göz olmuş
Ciğerlerim kanıyor.
Beni gören
Deli olmuş sanıyor.
Ölürümde;
Ayrılamam yar senden."

(Ninem Hediye Kaya'nın anısına)

Ufuk Nazım

Hepsi Gececek

Hep gececek
Trenler uçaklar ve otobusler
Sevdaların ve emeklerin kalacak geriye
İctigin demli çaylar
Ve kopuklu kahveler
İzledigin gün batımları
Ve denize uzanan ay ışıkları...
Duraklar saklanacak karanlıklara
Sen bir kayığa binip acılacaksın
Kendi içinde saklanan sevda denizlerine
Şimdi yak lüks lambasını
Oltanı at denize
Ve başla beklemeye
Sevda balıklarını...
14.04.08

Ufuk Nazım

Her Şey Sende

Yer,gök
Bulutlar nehirler ve sen
Güneş,dağlar,buzullar
Ormanlar ve gene sen.

Yollar,çöller
Deniz ve sen.
İssızlık,bozkır
İnsanlar ve gene sen.

Devrimler,totemler
Dinler ve sen
Ölümler,yangınlar
Şarap ve gene sen.

Sonlar başslangiçlar
Buluşlar savaşlar ve sen
Yaratişlar,kopuşlar
Sevdalar ve gene sen.

Kadınım;
Yollar hep sana çıkıyor
Toprak ve her Şey sende
Senin kokunda güzeldir.

Ufuk Nazım

Her Yer Sis

Her yer sis;
Göremiyorsun önünü.
Yavaş yavaş;
Acı sızıyor içine.
Ve içinde büyüyen boşluk;
Anlamsız.
Göz yaşlarıyla doldurabilir misin?
Büyüyen bu boşluğu.
Sanma ki eskir;
Yürüdüğümüz sokaklar.
Oturduğumuz sıralar;
Umutlar,
Düşler,
Sanma ki eskir,
Gülüşler.
Verdiğimiz sözler;
Eskimez dostum.
Sende hatırla;
Güzelliğinin,
Yüreklerden yansıyan;
O eşsiz suretini gör ki;
Yüreğinin gücünü kavrayıp,
Yüreğinin ırmaklarından,
Taşıp taşıp,
Daha iyi denizlere ulaşasın..
İnsanların tükenmişliği içinde;
Umut saçan,
Bir vaha olarak,
Sonsuza kadar var olasın.

Ufuk Nazım

Hırçın Ol

Hunhar hırpani hırçın ol,
Yarala yık devir.
Öyle savurki kalkamasın.
Seni arkandan yaralamasın.

Öyle sıkı olsunki çalıların,
Dikenleri öyle çok.
Girmesin içine,
Aşkının celladı.

Baltasını tutamasın.
Kanasın elleri kanasın.
Hunhar hırpani hırçın ol.
Seni yıkamadan,
Sen yıkan ol.

Ufuk Nazım

Hırçınlaştıran Ne?

Zamanı hırçınlaştıran ne?
İnsan insan savuran
Emek emek sömüren
Sevgi sevgi çürüten ne?
Bir sebebi var elbet.
Her savruluşun.
Kök kök kopuşun
Bir sebebi var.
İşte zifiri
Bir sokakda
Düşer
Kendinden derin
Dipsiz kuyulara.
Susar karanlığın ortasında
Kıyı kıyı dolanır
Yalnızlık adasında.

Ufuk Nazım

Hircinsindir herseye

Duserken icine o kirik dallar
Yirtilir yuregin yeniden kanar kanar
Icine yayilan bu zehir
Seni islah etmez
Hircinsindir herseye
Yirtilan bu duzenin kitabinda sana dusen
Yeniden yazmakdir
Insanligin kitabini
Misali bir peygamber...
Gorselde kaybolan butun degerlere inat
Yazmakdir senin gorevin
Yasli gozlerinde bir cocugun
Kucucuk kalbinden sizan
O masum kaniyla yikanan
Fasizmin sinirsiz arzularıyla
Boy olcusterup ciplak cesetleri
Facebook sayfalarında sunan
Yeni nesillerin sinirsiz teshirciliginde
Nefret ekilen bilincaltlariyla
Her an kardesini bogazlayacak gencler
Ne icin kimin icin olup olduruyorsunuz
Bu savas bu kan bu zulum kimin icin
Profillerinizde sizi yuceltecek olanlar icin
Bir cicek yada bir siir paylasin
Nefret sucu islemeyin
Siddetin her turlusu kotudur
Ve bir gun size doner.

10.10.2014

Ufuk Nazım

Hosgeldin Bebek

'Hosgeldin bebek yasama sirasi sende'
Seni bekliyor bahar
Cicekleriyle suslendi agaclar
Umudun en guzel gunlerinde
Gunesle isinacak tenin
Annesinin yureginden cikan en guzel tomurcuk
Babasinin gozlerinden yayilan en sicak gulus
Hosgeldin bebek hosgeldin soframiza...
Yarina yuruyecek ayaklarinin kipirtisiyla
Ve hizli kucucuk kalbinin hisirtisiyla
Hizlica gectin anavatanından
Belkide uzecek seni ilk cikisin dunyaya
Agliyacaksin ama
Sen bizim en guzel "en sirin ve en sevgili yanimizssin
Bizi sen tasiyacaksin yureklere
Sen sevildikce biz sevincegiz
Yarini beklemeden bugunden mutlu olacagiz
Cunku sen bizim mutlulugumuzssun ...
Bir bahar kusunun otusune uyanir gibi
Bir cicegin sessizce acilisina sasar gibi
Senin dogumunla omurumuzun butun gunesli
Sabahlarina uyanacagiz.
Sicacik olacak yuvamiz senin isinla
Hosgeldin gunesimiz
Hosgeldin sevgili oglumuz Berat...
Kardeslik sevgi ve baris dolu bir dunyada
Kendince yasaman dilegiyle...

02.04.2009

Ufuk Nazım

Hüznün

Hüznün,
Titretir yüreğimi;
Hüznünden geçemem,
Yarının umut iklimine.
Takılır kalırım;
Akarsuyun,
Dingin taşlarına.
Ulaşamam denizime.
Hüznün gülüm;
İsyanımdır doğan güne.

Ufuk Nazım

Hüzünbaz

Sen;
Hani o,
Müthiş acının,
Hüzün baz çocuğu.
Büyüdün;
Hüzünlü bir güzel oldun.
Ve yüreğimi çalıp;
Hüznünle boğdun.
Kalbini kırmışım meğer;
Nerden bilirdim ki,
Sen konuşurken;
Susmam,
Ve o güzel gözlerinde,
Batmam yetermiş.
Nerden bilirdim ufukum.

Ufuk Nazım

Hüzünde Eriyen

Hüzünde eriyen neydi?
Mevsimlerin erişemediği,
Zamanın değıştirmedeği.
Büyük aşkların kaşifi;
Kimdi?
Kaybolan bir güneşti;
Kim bilir?
Nerelerde battı.

Ufuk Nazım

Icimizdeki Duvarlar

Bir duvardi
Bolerdi bizi ikiye
Yinede cok guzeldi
Uzerinde sekillenirdi yasamimiz
Resimlerinin icinde yasardik.

Bir duvardi yalnizdi
Hasretti ceperlerin kisaligina
Ulasilmazdi cocuk ellerine
Sakladigi seylerden nefret etsede
Yikilamazdi kendi icine.

Biz duvarlar orduk
Icimizde saklamak icin
Butun guzellikleri
Cocuklugumuzu hapsettik duvarlara
Ve cocuklara hic gulemedik...

Kayiplar gezerdi icinde
Harabe duvarlarin
Adlari yok sadece kara birer his gibi
Sinmislerdi siyah cigliklar gibi
Duyamadik hic duvarlarin seslerini...

Yikmakda gerekmezdi duvarlari
Belki asmakda yeterdi
Bulusmak icin sevgiyle
Yeniden sevebilmek icin icimizdeki cocugu
Ve butun duvar diplerinde sakli kalanlari.
06.09.2010

Ufuk Nazım

İki yasin siiri

Gecenin icinde
Bir uykudasın derince
Ama neseli ciglikların
Kulaklarımızda...
Sabahların en güzeli
Senin civiltiolarınla uyanılan
Dipdiri sabahlardır.
Kumral saclarından salınır
Dünyanın en güzel bahar kokuları...
Ve mavi gözlerindenden savkir
Yasam pariltimiz...
Oglum gurbetin
En güzel cicegisin sen
Misali anadolunun bütün güzel cicekleri...
Yasami yeniden hatirlıyoruz
Senin diri ve gülec gözlerindenden
Duvarların icinden
Gokyuzune uçan bakislarınla
Sokaklara bizi taşıyan
Yasama sevincin
Ozgurluge hevesin
Saf ve duru berrak yuzun
Sen bütün çocuklar gibi güzel ve essizssin
Ve babanın gözünde buyurken adimların
Kardesligin barisin ve sevginin sokaklarında
Mucadele etmelisin
Inatla ve umutla
Istedigin her şeyi elde etmeni dilerim
Dogum günün kutlu olsun oglum...
02.04.2011

Ufuk Nazım

Ikircik Denizi

Bepanten kokusu yayilirdi
Nasirli ellerinden...
Mavi gozleri yorgun
Yarinin sabahini dusunmekde aksamdan...
Bildigi gibi yasamaktaydi
Baskalarinin begendigi gibi degil
Ve bundandir asla dusmezdi icine
Ikircik denizinin...
23.08.2011

Ufuk Nazım

Inadina

Gul satilmis yurek satilmis
Yalan olmus umutlar
Asliya uzak kalmis gonul
Solmus genclik
Sogrulmus ezgiler
Icilen zaman pinarlari yaramamis
Uzak kalmis aska gonul
Kacmis oyle cocuk kalmis
Aklinda hic bir sey kalmamis
Uluyan kopekler misali
Kalmis yalaguz
Una bulanmis bir yal misalidir hayat
Dilinin darbeleriyle erirken
Sen zincirinin acisini unuturdun
Ama baglisin artik
Uzaklara gidemezssin
Kulturun aglarinda takildin
Maymunlarin istahini kabarttin...
Ictin yalnız
Sarkilar dinledin yalnız
Yalanlar soyledin yalnız
Kapiyi kapatitin kaldin gecede yalnız
O kiz uzaklara kaydi gitti
Inanamadin hic birseye aska bile
Unuttun ylanlari icinde kendini
Inadinda erittin umudunu
Izmirin gullerin soldurdun icinde
Sessizlik icinde eridi dostluklar sevgiler
Cicekler acti sen gormedin
Couklar guldu gormedin
Boynu bukuk gecti
Huzurla akan dereler gormedin
Bulutlardan agan nergis yapraklarini gormedin
Kaptirdin bir kere duslerini
Akintisina hayatini
Karisti baharin ayini
Yolun uzadi gurbete
Irgat kaldin iraklarda
Kimseler getrimedi atigini dost
Yalan oldu dunya sana
Bilim akti gitti misali zaman
Durduramadın
Kimse kalamazdiki bu dunyada sonsuzca
Ama pes etmek yakismaz bize
Ne Kurdun kitabina nede Turkun kitabinda yazar
Inatta bir murattir balam
Inadina inadina yasamak
Bedrettince Nazimca Mahirce
Mazlumca yigitce...
09.05.2009

Ufuk Nazım

İnsan

Rüzgarlarla savrulan
Toz misaliydi insan...
Kah karaları kah denizleri aşan
Ezgi misali yayılandı insan...

Ufuk Nazım

İnsanlık

Uzun sokaklar boyu
Halayda çiçekler
Renk renk çiğlikleriyle
Rüzgarın nefesinde
Halayda çiçekler.

Uzun sokaklar boyu
Sessiz bir beklentidir
İçinde dönen zamanın.
Ve farklı olanı anlamak
Bütün perdeleri açmak.

Ön yargılarınız size kalsın
Farklı olan
Her sey anlaşılmalı ki
Yaşasın insanlık
Ve kurulmasın savaş düzeni.

Çocuklar ağlamasın
Ta Afrikadaki
Asyadakide
Çocuklar ölmesin
Renkleri kara diye.

Elinde bir buton
Kuş beyinli bir adamın
Olsada bütün dünyayı
Yıkma ihtimali
Hep halayda olacak çiçekler.

Çünkü değişti devir
Bilgi hızla akıyor
Kıtalar hızla karıştı
Ve insanlık
Dostunu düşmanını biliyor.

Ufuk Nazım

Irgalanan

Irgalanan bir atlı,
Dört nala aşıyor karanlığı.
Terkisinde zaman,
Ardında umudun izleriyle,
Iriyor atlı.

Şimdi uzak ona
Umudun yokuşları.
Bıraktığın izlerde
Ulu sedirler büyürken
Artık ırgalanan düşlerin.

Ufuk Nazım

Islık al

Islık al
Küçük kız
Karanlığında gecenin.

Islık alki
Yüzünden güneşler geçsin
Dağılsın kara bulutlar.

Sokaktan geçerken
Dalmadan düşüncelere
Islık al küçük kız.

Okula giderken
Girmeden o kara sınıfa
Islık al.

Unuttuğunda zamanın
O en güzel isimlerini
Islık al yeter onlara.

Sıkıldığında canın
Islık al
Ben hemen geleceğim.

Baban kızdığına annene
Gözyaşları gelmeden evine
Sen ıslık al.

Seni uykularından
Uyandıracak belki
Bu ıslıklar.

İzlediğin bu hayat
Senin değil bil
Ve ıslık al küçük kız.

Yaşamak lazım
Kulaklara
Islıklar alıp;

Derin uykuları
Islıklarla
Dağıtmak lazım.

Bırak saçlarını
Islıklar tarasın
Buklelerine bir güneş asılsın.

Bir gün rüzgarlarda
Islıklarını alacak
Uyandırmak için insanlığı.

O güne kadar
Sen ısıklar çalacaksın
Karanlığa karşı küçük kız.

Ufuk Nazım

Istanbul

Yerin sesini dinle
Esen yelin sesini
Akan nehirin
Yollar seni beklerken duraklarda
Yillardir bekleyen sensin
Istanbul
Adinda tadinda ruzgarinda
Salinan bizler senin teninde guzeliz
Sevgili Istanbul

Ufuk Nazım

Istemelisin

Belkide bir sonu vardir
Butun bu karmasanin kacisin
Siginamadigin bu canim gonullerden
Otesi yokdur belkide
Sen bilmelisinki bu hezeyanlarin yeri
Senin kafanin ici degildir.
Senin kafan bemberrak masmavi sabahlar gibi
Aydinlik ve rahat olmalidir kardesim
Hayat tazeler bizi bazen unutmak gerekir gecmisi
Yeni taze buram buram tuten bir cay ister gibi
Istemelisin yasamin yenisini dirisini
Ve unutmalisin seni zorlayan butun tortularini yasaminin
Istemelisin
Goreceksinki hayat bizim ellerimizdedir.
Ve yeniden baslamalisin bu yola
Bilincinde her seyin
Dalmadan girdabina bunalimlarin
Kendi icinde kaybolmadan
Yeni yureklere dalmalisin.
07.12.2012

Ufuk Nazım

Işık

Gün tutuşmuş;
Toprağa vurur aksini.
Yanan bir tohumdur,
Güneşin alnı.
Alnında ki teri;
Damlarken ışık ışık.
Tedirgin mavide,
Deniz serinliğinde,
Kayboluyor ışık.

Ufuk Nazım

Işınların İrayan Şenliğinde

Işınların İrayan şenliğinde
Sen kara bir nokta
İnanki değilsin bağlı
Ne yarına nede bugüne
Seni bağliyan uçurumlarki
Onları sen kazıdın
Her gece...
Yazdığın her şiirle
Yarattın hece hece
Korkulardan bir bilmece...

Ufuk Nazım

Işiyana

Bu kaçınıcı boğuşun,
Işığınla lime lime bedenimden,
Kaçınıcı ışiyışın.
Kanımı kurutup;
Kaçınıcı kez soğuruşun.
Belki anlam arayanlara.
Kafasından zincirli,
Bilgi ayyaşlarına anlatırsın.
Yaratırken yeşertirken,
Nasıl yıktığını, kuruttuğunu.
Zıtlıklarla yaşattığını,
Ve karşıtlıkla yaşadığını.

Ufuk Nazım

Izmir'de

Izmirde bir sabah basim agiriyor
Sekiz saat yoldan sonra varinca Bornova'ya
Valizlerimi sirtlayip
Tuttum yurdun yolunu
Karismis her sey icinde
Sabah ayazinin
Bu gok mavisi bu guzel yesil
Bu bakis ya su kurbaga sesleri
Karsida yukselen su daglar
Gulen insanlar
Kosedeki mandalina agaclari
Cevrilmisligimizin icinde
Biribirimize siki siki baglanmis ellerimiz
Heleki o hic bitmeyen sohbetlerimiz
Agiriyen basimiza inat sabahlara akan
Dostluk turkulerimiz...
24.12.2011

Ufuk Nazım

İç

İç Sinan iç
Hayatı koymuşlar
Şişenin içine.
İç Sinan hayatı iç.
Sonra bir güzel
İşe gecenin içine
Bütün olmazların için ede.
Bir güzel devril yatağa
Sızda unut dünü
Bu resimde çizdiğin hüznünü
Yıkacak uykun
Yarın dupduru bir gün
Pencerenden
Yüreğine dalacak.
Sen berraklığında
Sevdalara dalacaksın
Mutlu olacaksın.

Ufuk Nazım

İç Şarapçı

İç iç şarapçı,
Kok pis kok.
Muhabbetin bol olsun yeter.
Şarapçı iç iç.

Koymuşlar hayatı şişeye,
İçer şarapçı içer.
Bir ağaç gölgesinde,
Sızar şarapçı hayat içinde.

Karmış renkleri yüzünde,
Çizgi çizgi kederlensede,
Muhabbetinde sözünde,
Mutlak hayatın izinde.

Ufuk Nazım

İğdir

Tülün rüzgarda
Amaçsız salınışı
Zamanın hiç bitmeyen
O dairedeki çırpınışı
Soğukta karın amansız
Bembeyaz işgali gibi
Benim bekleyişim
Evrende aşılmaz
Bir nokta
Beynimdeki sonsuzun
Hazin paradoksu...
Halbuki
Ellerim
Ne kadarda hünerlidir
Göğsümden
Sonsuza ırayan
Doğrular çizebilirim
Küçük yalın pencerede
Tül salınıyor hala
Şimdi karşıda akan çay
Mavi mavi uzuyor
Denizine
Sağında ve solunda
Yükselen dağlar
Yeşilin dinginliğinde
Sessizce uyuyor
Ve yazın
Penceremi kaplayacak
Dut ağacım yapayalnız
Üşüyor
Uzaklarda yeşil
Belenmiş beyazına karın
Sabırla duruyor kozalaklar
Bağrında o ulu göknarın
Ve ben
Beklemekteyim
Yaklaşan fırtınanın
Sessizliğinde.

Ufuk Nazım

İllada Takılacaktı

Sekiller takildi gozlerine
İllada takilacaktı
Bir ekran bosluguna
Yamiyacaktı gunlerini
Sahte seneryolarda
Uretimsizligina
Sefilligiyle bekliyecekti...

Ufuk Nazım

İnadına

Direnmek;
İnadına inadına,
Şonuna kadar,
Ölene kadar,
Direnmek.

Kırılana kadar,
Mızrağının temreni.
Kanın miğferinde,
Çalkalanana kadar,
Direnmek.

Rüzgarda;
Koskoca bir çınar gibi.
Şon yaprağın düşene kadar,
İnadına inadına,
Direnmek.

Ufuk Nazım

İnadina

Inadina inadina
Varacagiz bu yolun sonuna
Kirilsada dislerimiz
Vurulsada dostlarımız
Yalan olsada asklarımız
Dedigimiz dedik
Acilacak bu gemi
Uzak ufuklara
Durmaz dalga
Yurur deniz
Soru sormaz ufuklar
Kizilligini yaran dost gemilere
Bilinmeyenden bilinmeyene
Akan bu yasamda
Varacagimiz liman
Olumden otede bir yerde...
16.01.10

Ufuk Nazım

İnanıp

Şimdi ve sonrası;
Yalın ve dingin bir denizin,
Serin suların da.
Göçmek gül kurusu ufuklara.
Yalansız bir denizin;
Hırçın dalgalarıyla boğuşarak,
Yol almak.
Bir güzele inanıp;
Düşmek kör kuyulara.
Tamda bölmüşken;
Yüreğini ikiye.
Yüreksiz kalmak.
Karanlığın bağrında;
Sessiz bir hüznle,
Yıldızlara öykünmek;
Öylesine yalnız,
Öylesine uzak.
Birden raslamak;
Yüreğini çalan hırsıza.
Oturup aynı sofraya,
Bölüşmek yalnızlığın,
Kararan kahrını.

Ufuk Nazım

İnanmıyorsun

Yardım istiyorsun
Sana uzak gülüşler
Taşıyamam
Yorulдум!
Bu kent arkamdan kaçıyor
Soluk soluğa sokakları
Ben uzak iklimlerde
Şırılsıklam susuyorum.
İnanmıyorsun!
Güne,yeşile,geceye
Sana umutlarımı
Taşıyamam!
Yetmez yılgın düşlerim
Ve değmez artık sana
Çocuk gülüşlerim!
Çekil ufkumun önünden
Dar açılarda boğulan
Her neyse
Sanalda kesişen
Artık herşeye paralel
İçimden sonsuza
Irayan doğrular
Sana değmez
Ufkun kızıl soluğu
Aynalarda takılır kalır
Yaban iki göz.
Gene de
Dolanırım dünyada
Başım bulutlarda
Şüpürürüm kırıntılarını
İhanetin.
Rüzgarlarla ekerim
Ta Kuzey Denzine
Sevda sözlerinide
Sana dönemem.
Bilirim
Sahtekar teninde
Maya tutmaz söz.

Ufuk Nazım

İnsanlık Uyan

Rahat uyu insanlık;
Açık kalsın
Kapıların.
Gözleri gülen
Çocukların resimleriyle
Şüsle duvarlarını
Ceplerinde katil resimleri.

Elleri boyalı
Kürt çocukları
Unutun boya sandığını
Sizlere silah verecekler;
Dağlara çıkacaksınız
Yüzünüzde kan.
İnsanlık uyan!

Afrikalı çocuklar
Yaşayanlarınıza
Su yerine
Sunacaklar zehirini
Emperyalizmin.
Ugandada iki milyon ölü
İnsanlık uyan!

Filistinli çocuklar
Taşları toplatıp
Duvarlar ördüler üstünüze
Atacak bir şey kalmadı
Gayri yürekten başka
Tükendi umutlar.
İnsanlık uyan!

Bir sabah şafağı
Kanla buladılar
Uyanamadı
Iraklı çocuklar;
Bombaların altında
Çiğlikleri.
İnsanlık uyan!

Ufuk Nazım

İskele

Bir iskeleyim,
Çengelköy de,
Boğaza karşı.
Yosunların hüzünlü,
Yeşiliyle kaplıdır yüzüm.
Bu kaçınıcı tekne,
Yorgun yenik,
Boğazıma asılan.
Kaçınıcı okşayışı dalganın.
Devinimlerde,
Kaçınıcı boğuluşum.
Kayalara tutunup,
Kaçınıcı susuşum.

Ufuk Nazım

İstedim

Sevmek istedim;
İçinizden birini.
Yanınıza gelmek istedim,
Ama yıldızlar kadar uzaktınız.
Üstelik güpegündüz.

Ufuk Nazım

İstersen Dönerim

İstersen dönerim.
Ardım da bırakıp,
Günün kızılığını
Yanağının alın da öleyim.

İstersen dönerim,
Dalgaların hırçınılığını unutup.
Fersah fersah denizleri geçerim.
Rüzgar olup dudağın da sönerim.

Ufuk Nazım

İşçiKadın

Solgun yüzlü kadın,
Zor işin.
Sabahtan düşmek yollara.
Kollarını çekemeyen gövdenle.;
Vardiyalarda güneş beklemek zor.
Bitecek nasılsa ölünce.
Sevdada zulümde.
Kuru bir gövde;
Issız bir bozkır kalacak geriye.
Nasılsa yok edecek güneş;
Yarattığı yaşamı.
V e birileri,
Gene gülümseyecek;
Kansız gözlerinde,
İki damla yaşla.

Ufuk Nazım

İŖçiler

Ard arda dizildiler
Sıralarından dökülen paçavralarıyla
Elleri yüzleri ve açık gönülleriyle
Taşlı yollarda yırtılmış tabanları
Ve inadına işleyen beyinleriyle
Dünyanın asıl efendileri işçiler
Onlardır günü yürüten
Saati işleten mekanizmayı kuran
Onlar durursa dünya durur
Ve böyledir düşlerindeki gelecek
Makinların durup
Hakların alındığı ve geleceğe
Eşitliğin yürüdüğü bir dünya.

Ufuk Nazım

İşine Gidiyor

İşte memur oldu
İşine gidiyor
Düşün ufukları daraldı
Soluğu azaldı İşte memur oldu
İşine gidiyor
Düşün ufukları daraldı
Soluğu azaldı
Ve inancı yaşama
Bir masanın
Soğuk zemini kadar donuk.
Dar bir kalıpta yoğrulan
Ekmeğe erecek
Hamur gibi.
Ama bitecek
Çabucak tükenecek
Düş gibi.

Ufuk Nazım

İşporta Aşklara

Geçenlerde Kadıköyde buldum,
İşporta bir aşk.
Deniz yakın gök mavi,
Ve dalgalar gibi narindi.

Oysa birazdan oda satılacaktı.
İşportada güzel bir aşk,
Sokak sokak aranacaktı.
Bulunup kaybolacak buluttular.

Yakın bir zamanda,
Bulunacak bir mısradır onlar.
Gelip geçen boğazın mavisini,
Pasa bulayan hurdaydı onlar,
Geriye dönmemeyi öğretendi onlar.

Ufuk Nazım

İzmir

Unutulmuş,
Bir İzmir akşamı.
Yanılıp da unutulmuş.
Karanlıkta ışığı arayanlar,
Yan yana yürüyenler.
Soluk bir akşamda,
Aya tutunanlar.
Yaşamın son dönemecinden,
Zulme uçanlar.
İzmir de kaldı bildik çocuklar.
Yamalı umutlarla,
Yaşam urbasına dolananlar.
Umutlarına takılıp,
Tepe taklak düşenler,
İzmir de kaldı.
Bildik dalgaları boğuştuğumuz.
Bir solukluk anlardaydı,
En güzeli yaşamın.
Zaman geçmiyor diyorlar ya,
Yalan.
Bak;
Nasıl da geçti zaman.

Ufuk Nazım

İzmir Ve Ben

İzmir ve ben
Gevrek yedik
Susam susam kokup
Nar çiçeklerine
Takardık gülüşlerimizi.

İzmir ve ben
Bornova dan çıkıp yola
Bayraklıda kapayıp pencerelerimizi
Geçerdik kemer altının
Büyülü sokaklarından.

İzmir ve ben
İncir altında
Denize karşı
Aşklarımızı meze yapıp
İçerdik rakımızı.

İzmir ve ben
Konak meydanında
Haykırırdık umutlarımızı
Dalgalar bize hayrandı
Bir o kadar uzakken sevdamız.

Ufuk Nazım

Kabuslarda Kaybolana

Yok bir nefes
Alışılmış bir mutsuzluk
Yada asabi bir havanın
Kışkırtıcı etkisi.

Yıl 2006 aylardan ekim
Hakkını yememeli havalar iyidi
Ama bu gün bir garip
Terelelli oynuyor gök.

Sabah yine uyandım
Kabuslarla.
Terden fanilam ıslak
Ağzım ekşi.

Yüzümü bile yıkamadım
Ve unutmamak için
Bu acı tadını rüyamın
Ağzımı bile çalkalamadım.

Zihnim bomboş
Olup olmadığını bilmediğim
Belleğimde bir eksiklik ki
Dolanıyor sessiz bir çığlık gibi.

Belki anımsarım diye
Uykulu uykulu oturdum
Başına masamın
Sonsuz bir denizin kıyısına oturur gibi.

Aradım kelimelerle
Zihin denizimin
Karanlık diplerinde
Yok yok.

Aynı günler altında
Kurulu zaman saltanatında
Kayıp bir düşü aradım
Boşuna.

Anlamadılarki
Oturdum o kayanın başına
Umudun sarı sıcaklığını bekledim
Boşuna.

Vurdum kendimi yollara
Sustum yağmurlarla
Kıyıları kara denizlerde tükettim zaman
Boşuna.

Bir iksirdi mutluluk
Uykularda unutilan bir ruya

Kitaplarda sokaklarda aradım
Boşuna.

Bir tılsımdı bu
Yalın usturuplu bir küfür gibi
Açtım kulaklarımı yıllarca dinledim
Boşuna.

Belki unutturdum adımda
Dağlarla birleşen gök çizgisinde
Saklandım bulutlarla unutmadım adımları
Boşuna...

Dostlar söyleyin bana
Ben kabuslarda
Neyi kaybettim?
Boşu boşuna.

Ufuk Nazım

Kaçak

Atının terkisinde;
En güzel kaçak.
Sınırları aştı mı,
Kurtardı,
En güzelini meyvelerin.
Unutulmuş bir ürperti.
Sınırları aşan arzu.
Dört nala gidiyorlar;
Dağların nehirlerin üzerinden.
Başakların arasında;
Keşfediyorlar vahaların en güzelini.
Güneş ufuk da;
Sapsarı gülümserken.

Ufuk Nazım

KaçıncıGeçişi

Kaçıncı geçişi bu yolu.
Kaçıncı iç çekişi.
Halbuki oda biliyor.
Anlamsız bu ışıklar.
Telaşlar boşuna.
Yavaşlıyor;
Düşün kıvrımlarında Akan,
Milyonlarca kaygı.
Boşuna kaçışi anlıyor.
Kendi yolunu kurmalı.
Başkalarının senaryolarında,
Küçük rollerle avunmamalı.

Ufuk Nazım

Kaçış

Bugün,
Kendimiz için bir şeyler yapalım,
Yabancılaştığımız, uzaklaştığımız.
Kendimize bakalım bugün.
Hüzünden kemiklerim sızlıyor,
Ellerim bomboş,
Yüreğimde yıkılmışlık.
Vazgeçmişiz,
Bu güzel dünyadan.
Beynimdeki sokaklar,
Karatılmış,
Umudun aydınlık bombardımanına karşı.
Saatler,
Ölümü çağrıştırıyor.
Zaman,
Hayat denen ulu ve yalnız dağın,
Üzerinde birikip.
Aykırı haykırışlarla,
Bizi boğmaya hazırlanan,
Büyük bir çığa gebe her an,
Ve her saniye;
Üzerimize örülen duvarın taşlarıdır.
Ölümün çığlığı kulaklarımızda,
Kaçıyoruz, her şeyden kaçıyoruz,
Hovarda rüzgarlar gibiyiz;
Her yönden her yöne esen.
Beyin çöllerinin,
Güneşsiz karanlığını görmüyoruz.
Kör olduğumuzu bile,
BİLMİYORUZ.

Ufuk Nazım

Kaçıyor

Kaçıyor
Kendinden kaçıyor.
Işıl ışıl gözleri
Korkularını tutuşturmuş
Bir avuç kül kalmış
Kendinden geriye.
Savruluyor
Yel değirmenleriyle
Dalıp dalıp
Rüzgarlara
Dağılıyor zerre zerre.

Ufuk Nazım

Kadın

Topuklarının çatlağında
Kaybolmuş bir gençlik acır.
Ellerinin nasırında sızlar
Kaybettiğın ilk yavrun.
Ve gözlerinde balkır
Emeğınle çalkalanan berrak gün.
Kalçalarında ırğalanır
Sanki koca bir yaşam denizi.
Dilinde ağıda döner yaşamın
Gecenin sarı yıldızları gibi
Ağanın, kocanın, patronun
Yüzüne elbet bir gün doğar
Çektiğın bunca kahır.
Umursamazlar seni
Yataklarının dışında
Analıktır senin en değerli yanın
Ama neden unuturlar
Her ana bir kadındır aslında.

28.02.07

Ufuk Nazım

Kalacaksınız Sonsuzda

Her güne bir gül verin
İcinizin bütün karmasasında
Dagılan renklerin en kızılından
Bir ufuk diriltin hircin göğünüzden...

Sonra oturun onunde
Kara bir ekranın
Kufredin kararmış ve karışmış herseye
Taki yorulana dek...

Çağrışımın kâğıda dokulduğu yerde
Bir güneş acacaktır
Siz rahatlarırken kurtulup
Asi imgelerden...

Ve bir bağ kopacaktır
Bugünden her yere yayılan
Sadece sen ve aynadaki yalan
Kalacaksınız sonsuzda...

Ufuk Nazım

Kalan

Kalan uzunca bir yoldur
Onunde uzanan yine masallar diyari
Kopup annenin ellerinden
Ha yurudun ha yuruyeceksin
Ayaklarinda ilk seyirtmenin heyecani
Senin ellerinin icinde
Sicacik bir ulke saklanir
Gommek isterim kafami ellerinin icinne
Ama ellerin oylesine kucukki
Butun yasantimin en guzel gunesini
Senin gulusun haber verir
Sabahin altisinda
Misali en guzel kus civiltilari.
Bir isiktir icinde uzakliklarin
Yeniden yeniden carpan
Heyecaninda karisan zamanin
Buyuyecek kucuk gozlerinde
Mutlulugun ulu cinarlari...
17.03.10

Ufuk Nazım

Kaldı Dikenleriyle

Şiğindıda kaldı yücelere
Öyle mahçup, mahsun
Sessizce geceye sağıldı ellerinden
Kızıl bir gül
Dikenleri kaldı ona yadigar
Dikenlerden koca bir duvar gibi
İçinde büyüttü umudunu
Yaklaşanı kanattı
Ve öyle yalağuz ağılı
Sarıda balkıyıp
Mavide köpürdü
Kaldı dikenleriyle
Yalın yürek...

14.02.2007

Ufuk Nazım

Kaldırımlar

Güneşli bir gün
Yürüdüm kaldırımlarda
Her adımda
Tasları tıkırdayan
Ağaç kökleriyle
Kardeş kaldırımlarda.
Bir park içinde yeşil
İçinde ağac ağac umut
Ve aydınlık kanallarda
Buldum kendimi.
Çöktüm;
Ülu bir göknarın dibine.
Kitabımı okudum
Ve zaman akarken
Sırtımda tanıdık
Bir gün ısığıydı sevgilim.
Siyahi bir tamburinin
Tam tamlarında
Yüreğimi isittim.
Bir roman daha bitti
Uzak ve acılı
Ve gün tükendi.
İzi kaldı günün
Tenimde;
Ve zihnimde
Fransız ihtilali.

Ufuk Nazım

Kalem

Kalem kaçınıcı;
Arsız dokunuşun.
Kağıdın koynunda,
Kaçınıcı okşayışın.
Masum boşluğunda,
Bembeyaz tenli hoşluğunda;
Kalemi çeken kağıt.
Bilmez miyim;
Kaç ağacın kesimine sebepsin.
Kirlenmen baştan,
Tenin kandan senin.

Ufuk Nazım

Kanatarak Göğü

Bir devrim gibi;
Kanatarak göğü.
Karışıyor ezgilere.
Resimlerde kanlı bir gün.
Ve ortasında kavganın.
Kızıla beliyor zulmü.
Elinde bir bayrak;
Ve göğsünü emiyor halk.
Uçuyor göklerden bulut gibi;
Saçlarını savurup geceye.
Tokalarını takıyor;
Yıldızlardan.
Bir devrim gibi;
Kanatarak göğü;
Doğuruyor günü.
Sessiz ve sakin göçüyor.

Ufuk Nazım

Kanatmayın

Ey!
Bembeyaz;
Teninden yansıyan,
Kızıl gün.
Kıyma ona.
Zamanın kara delikleri;
Huzme huzme yayılıp,
Karartmayın,
Bembeyaz tenini.
Kanatmayın savaşlar;
O güzelim.
Bembeyaz,
Canım dünya,
Entarisini.

Ufuk Nazım

Kanayana

Kanıyordu bir yolun kenarında.
Sonsuzdu sanki akan kanı,
Her yeri kana beliyordu.

Düşündü bu kuşu kim yaraladı diye.
Teke indi bilinmeyen ve bulundu avcı.
Yaralı bir kuştı kanayan ve çırpınışı boşunaydı.

Kanatları avcısının ellerinde kalmış,
Kanatlınsada bir daha
Konamayacak toprağa.

Yoksa bu kuş,
Başkalarının acılarına tünemiş,
Bir acı severmiydi.

Bilinmez değildi sorular,
Anlam çok uzaklarda kalsada,
Kuş kaptırmıştı kanatlarını uçamazdı.

Gözlerinden krokiler geçti,
Yıllarca üzerlerinde uçtuğu,
Belirsiz yığınların şekilsiz çizgileri.

Hava boşluklarındaki amansız uğultu,
Ve devinimin acı yalınlığı,
Onu göğe bağlayan.

Zincirlemişler onu göğe,
İnemez yuvasını kuramaz.
Özgürlüğün celladından kurtulamaz.

Hala süzülür enginliklerinde mavinin.
Sonsuz ufuklarda belirsiz bir nokta,
Yankılanan bir çığlıktır o.

Ufuk Nazım

Kapadok'ya

Sus
Zaman dursun
Yalnız Şu derenin
Őırlıtısını
Ve göge ağan
Şu sgd yapraklarının
HıŐırtısını
Duyuyorum.

Sus
Gölgeler küçülsün
Derede ĉimen
Şu yeşil dalların gölgesi
Nasılđa serin
Nasılđa dingin.
Sessizlik ve göğün ĉıđlıkları
Sudaki huzur dolu mavide saklı.

Sus
Büyülü bu an
zm bağlarından
Sağılan Őıralar
Őzlsn peri bacalarına
İlahiler yayılsın Kapadok'yaya
Erciyes'e Őelam versin
Hasan Dağ'ı,sussun volkanlar.

Ufuk Nazım

Kar

Kar altında,
Bembeyaz bir;
Kar tanesi gibiydim.
Kara karışıp,
Büyük bir çığ olacağım sanırdım.
Öyle büyüüp gidecektim.
Bembeyaz olurdu;
Ardahan da kar yağınca.
Sanırdım ki bütün dünyada;
Kar yağıyor.
Memur un tayin hüznüyle,
Yollara dökerek hasretimizi;
Yol almaya başladık yalnızlığa.
Digor dan Karasuya giderken;
Birden bire,
Yükselirdi dünya.
Bende boy atarım sanırdım.
Sonradan öğrendim;
O bir dağmış,
Adı Ağrıymış.
O günden sonra;
Hep o dağı özledim.
O dağ gibi insanlar gördüm;
Heybetlerinden;
Dağların gözükmeydiği insanlar.
Artık Ağrı Dağının;
Yamaçlarından indim.
Büyük fikirlerin;
Yamaçlarına tırmanıyorum
Bembeyaz bir kar tanesiyken;
Eridim.
Denizime doğru akıyorum..

Ufuk Nazım

Kar Tanelerine

Tükenmiş düşlerden.
Çocuk yanağında
Tuzlu bir damla
Sıcacık
Bir gülüşle uyanıyor
Her gün.
Ellerinde hüneri
Yüreğinde
Bitmeyen heyecanıyla
Bakıyor
Dertli yüzlere.
Bembeyaz bir
Kar tanesi gibi
Eriyerek
Çalıyor ateşini
Çocuklarının.
Her gün tükenen
Binlerce insanın
Dertlerini dinliyor
Dünyanın en güzel
Mısralarını
Dinler gibi.
Ekerek umut tohumlarını
İriyor uzaklara
Sessiz ve sakin
Bir ırmak gibi
Mavide kayboluyor.
Ateşli düşlerin
Kar tanesi.
Aşı aş
Köy köy
Çocuk gülüşlerinin
Mimarını.
Tanrının
Yer yüzündeki
Temsilcileri
Umudun
Beyaz orduları.

Ufuk Nazım

Kar Yagiyordu

Termosumdan cay iciyorum
Pas tadiyor cay
Ama sicak ve hos kokulu
Ben cayimi icerken kar yagiyordu
Catisina gecmis bir zamanin
Dumanlari tutuyordu evlerin
Aksam ustuydu
Birazdan yanacakti sehrin isiklari
Catilari sivri evler bembeyazdi
Ayazda usumusde
Birbirlerine sokulmus gibiydiler
Sonra gozleri isildadi hepsinin
Karanligin icinde isik isik
Gulustuler yuzyuze...
07.01.2009

Ufuk Nazım

Kara Hasret

Dedim kara gideyim
Kar bana hasret
Baktim penceremden
Kar bana geliyor
Tuzlarla saldiriyorlar uzerine
Buzlanmasin diye kutsal yollari
Kar ustun geliyor
Bugun pazar
Kar kapadi yollari
Yuruyemez oldu arabalar
Bir ben varim sanki sokakalarda
Icindeki sirra eremedem kar kristallerinin
Eriyecekler belki
Bir Istanbul gezintisi gibi
Ben yeniden cikacagim sokaklarina Brukselin
Haydarpasa Numuneden Modaya uzanacagim
Sonra denizi arayacagim
Nafile deniz coktan gitmis
Ne burasi Moda nede deniz bizim deniz
Ama kar her yerde saf her yerde temiz
Yagdikca Ardahana ucuracak beni
Cocuklugumun kar beyazi kralligina
Ana vatanim
Ilk okul siralarinda
Titreyen ayaklarimin inadina
Tezekle yanan sobaya dogru kaymis
Kizarik yanakli cocuklarla birlikte
Kafkas diriliginde
Ve egilmez bir dag basi yigitliginde
Yasama inadini ogrenecegiz
Nurettin Hocamizdan...
26.12.2010

Ufuk Nazım

Kara ve an sesleri

anlar çalıyor bu gün pazar
İnsanlar evlerinden çıkıyor
Kutsal pazarlarında dinginler
Yollar boş hatta bomboş
Sonbaharda hala yeşil dallarda
Rüzgarın cıvıltısı kulaklarımda
Beni rüzgarlar taşıyor
İşte şimdi ocukluğumun
Ardahanındayım
Koridorlarında kara bir okulun
Yoksul ocuk cıvıltılarıyla
Kara önlükler içinde
Kara zemin üstünden
Kara tahtaya bakıyorum
Aklımda Karagöl Mahallesiinin
Karlı yolları
Kulağымda tenefüs zilinein
ınlayan tatlı sesimi bu
Yoksa bu ses
Brükselde kara bir kilisenin
Kuşları ürküten
Karanlık sesimi
Göçer bir kavim
Yoksulluğun kavimi
Koridorlarında rüzgarların
Savruluyorlar toz misali
Bir daha ki sefer nereye
Bilmiyorlar...

Ufuk Nazım

Karaca

Karacaoğlan aşka
Aşk zamana akar
Yollarda dizili güzeller
Yarım yamalı zamanda.

Kaldı oturdu
Kayalara Karaca
Misali sonsuz kara
Sazına asıldı Karaca..

Ağa durmuş örümcek misali
Sazın üstünde örüyor ağın
Karacanın ağı kaydeden
Avı güzelden yana...

Susda geçsin güzel
Duymasın sesin
Vurulmasın yüzen
Sus Karaca sus...

Ufuk Nazım

Karanlığın İçinden

Gözlerine doldurdu,
Yıldızları:
Ve ağladı,
Geceye.

Bakın ölüyor,
Karanlığın içinden,
Giderayak alıyor,
En parlağını gözyaşlarınının.

Gök yüzün de yıldızlar,
Bir bir sönüyor.
Yüreklerde ki kuru harlayıp,
Gözyaşların da sönüyor.

Ufuk Nazım

Karanlığın Kıyıları

Karanlığın kıyılarından geldim;
Sahte ışıklara aldanmam.
Sunaklarınızda yanan mumlara,
Yahut giden ve dönen güneşinize
Kanmadım kanmam.
İnancım sadece yıldızlara;
Çün ki onlardır,
Hep gökyüzünde olan.
Ve karankılda belirip,
Gün ışığında kaybolan.
Göktedir onlar her daim;
Korkularımız gibi.
Gün ışığına saklanıp,
Karanlıkta belirirler.
Ve manasız gökyüzünün karanlığına,
Manayı çizen samanyoludur onlar.

Ufuk Nazım

Karanlık Ölüm

Sırıklar dikmişler,
Çadırların orta yerine.
Bir sırik taşır,
Üzerlerindeki gökyüzünü.
Anadolumun göçebe halkı,
Tekrar çadırlarında;
Ama korkudan, zorunluluktan.
Depremi bekliyorlar,
Ölümü bekler gibi.
Uykular haram,
Karanlık ortağı olmuş depremin
Ve uykuda geliyor ölüm,
Uykudan korkuyor Anadolu'm.

Ufuk Nazım

Karanlik Ufuklu Adamlar

Yollar yillar susanlar
Sokaklarin icinden yagan
Kalabalik gulusler
Omuzlarinda bulutlari yasatan
Karanlik ufuklu adamlar geciyor
Saganaklara gebe bakislariyla
Yapayalnizdir o adamlar
Simseklerin ugultusunda
Sert iklimlerin suretleridir onlar
Kirilgan dogrularin ortasinda
Karanlik ölüm vatanlarinda
Vitrinlerden yansir igrenc yuzleri
Ekranlardan imajlarla girerler icinize
Korkudan daglardir onlar
Iclerinde dunyanin butun kotulukleri
Gunesimizi onlar saklar
Kalles griliklerin ustunde...
17.04.08

Ufuk Nazım

Karartma Geceleri

Kurşunlar,
Nakişlarını çizerken bedenlere;
Umudun desenlerini,
Mutluluğun mısralarını yaratırdı,
Bombardıman altında,
Hiç karartılmayan yüreğinde.
Karartılmadı odası,
Evine kurşunlar yağdı,
O yinede yazdı.
Nazım' dan öğrendi
İnsanı sevmeyi,
Ölümü satırlara gömmeyi.
Her satırla daha da sağlam bastı yere.
Karartma gecelerinde
Öğrendi ağlamayı,
Sonraları savaşla hep savaştı
Ve hiç ağlamadı.

Ufuk Nazım

KardanUrgan

Yolları kar dolamış;
Yüreği hüzün.
Soluşu buz dondurmuş,
Umudu ölüm.
Mevsim kapkara bir güzdür,
Sevda ocak da kıpkızıl bir köz.
Yar uzaklarda,
Solmuş bir gül.
Bekler baharı;
Yolları çözecek,
Hasretin ilmeğini kesecek,
Günü bekler.
Nasıl keser;
Bu kardan urganı.
Ve açar umuttan yolları.
Güneştir bu güneş.
Nasıl doğuyorsa her gün;
Öyle dirilir.
Öyle kavuşur kara,
Öyle doğurur umutları.

Ufuk Nazım

Karga

Korkuluklardan korkma karga,
Dal tarlalara,
Hiç olmazsa sen ye.
Yemesini bilmez bu çiftçi.

Korkuluklardan korkma karga,
Sen yemezsen korkarsan,
Doyamazsın ki,
Aç kalıp eylem yapamazsın ki.

Korkuluklardan korkma karga,
Dal tarlalara.
Doğa senin malındır,
Doldur mideni.

Korkuluklardan korkma karga,
Korkuluk bile olamayanlar;
Korkulukları sana,
Tanrı yapamasın.

Ufuk Nazım

Karınca

Duvarlar;
Nasıl anlasın beni.
Ya saatler;
Ağırlığındayken saniyelerin.
Nasıl beklesin beni.
Dört günlük bir dünyada;
Dolu dolu yaşamışken,
Uzaklardan geldi;
Fırtına bulutları.
Darmadağın etti;
Sevda bahçelerini.
Masamda bir kitap;
Uzak soğuk;
Öylesine ağlamaklı.
Lambanın altında;
İnatla yaşayan bir deli.
Değil antenlerinin farkında.
Birazdan ezilecek,
Önce evrimine varıyor,
Şekilleniyor böceğe eriyor.
Kafası;
Kilometrelerce uzakta.
Karınca adımında;
İnatla yürüyor sonuna.
Karınca yürüyordu;
İnatla ezilmeden.
Karınca durmuyordu,
İnatla yürüyordu.
Devler uykudayken,
Karınca yürüyordu.
Karınca varıyordu ezilmeden;
Kendinin farkında,
Bilincinde inadının.
Ve aşılın dağın başında.

Ufuk Nazım

Karıştı Düş

Suluklan sende gül
Ey şafaklarında
Güneş bekleyen ülke.
Karıştı düş geceye
Uşüştü düşler heceye
Gülüşler uzak yalın
Salın dur
Sevgili güneş
Sarkacında uzayın.

Ufuk Nazım

Karşı Kıyı

Karşı kıyının insanlarını;
Hiç görmedim.
Onların görünen yüzleri;
Dağları ve geceyi aydınlatan,
Işıklarıydı.
Bütün sefilliğimle;
Denizin kıyısına çöktüğüm de.
Karun kadar zengin oldum.
Dalgaların sesiyle dolardı;
Bütün kıyı.
Balıkların bile uyuduğu;
Bu saatler de,
Bu kıyıda seninle olabilmek.
Güzel.
Belki umudunu;
Denizde yitirenlere.
Umutsuzluğu anlatmanın;
En iyi yolu.
Karanlıkta kaybettiğin;
Bir sevgiliyle.
Dalgalardan dinlemektir;
Ayrılığın,
Acı dolu haykırışlarını.
Oturmuşuz denizin kıyısına,
Karanlığın gözü üzerimizde;
Devinimler de boğulmaktan,
Acı denizinin;
Dalga kıranı olmaktan bıktım.
Yanımdasın gene de;
Gözlerim karşı kıyıda,
Altınova'nın,
Parıltılı yalnızlığın da;
Arıyor seni.
Gülkurum dön geri.

Ufuk Nazım

Kaybolan

Bir trenin camından,
İzliyorum sizleri.
Kulaklarımda uğuldayan sesleriniz.
Yaralı bir av gibi kaçıyordunuz.
Bilinmez bir anaforda,
Dönüp dönüp boğulan,
Siz değil misiniz?

Bel ki o trenin camından bakarken,
Tanıdım akıp giden zamanı.
Yalın ayaklarımla sonraları,
Çok koştum ardından.
Anlamlandırabilmek için zamanı;
Nice güzelliklerin peşinde,
Geçirdim yılların en güzellerini.

Ve niceleri kapıldı o yaşam seline.
Kopye çekip yaşama tutunanlar.
Yanılıp düştüler derin kuyulara.
Ordular kurdular,
Karanlık dehlizlerde anlamı,
Boşuna aradılar.

Ey başında miğferi,
Sirtında zırhıyla dolanan.
Savaşmayacaksan zırhla dolanman niye?
Boşuna yaşamı ağır bir zırhın içinde,
Ve kafanı miğferin içinde hapsedişin.

Tutunduğun dala,
İyice bak.
O dal;
Bir ağacın dalıdır.
Ya sen,
O ağacın meyvesi misin?

Ufuk Nazım

Kaybolan İnsan

Doymaz doyamaz
Oldurmeye sevmeye
Kirmaya yapmaya
Sinirsizdir kaybolan insan
Yalanlar sivazlar
Korelmeyen doyumsuzlugunu
Ve en buyuk yapitlari
En inanilmaz yalanlaridir
Utanmaz ve assagiliktir
Dunyadaki guc sevdasi
Butun canlilari ve insanlari
Onun doymazligi yok eder...

Ufuk Nazım

Kaygı

Kaygı büyüyor,
Yollar artıyor.
Nerde başladı bu oyun,
Nerde bitiyor.

Ve yığınlar böcek sürüleri gibi,
Masaın soğuk zemininde,
Bilgi kırıntılarını kemirmekte,
Kemirdikçe unutmakta.

Ufuk Nazım

Kaygılar

Kaygılar paylaşılmaz dostum
Yalın bir gerçektir bu
Sudaki düşünün aksin gibi
Paylaşırsan kaygılarını dahada üşürsün...

Boşver zaman uçup gitsin
Ellerinde kadercı bir kütlenin.
Seninde ellerin
Bir gün kavrar kütlesini yaşamın...

Savrulmak köşelerine zamanın
Anlamsız gibi görünsede
Her saniyede yaşarsın ömrünü
Anlamsız olan ölümdür dostum...

Ufuk Nazım

Kayıp Olan Sizziniz

Dedimya gitti
Çok uzun zaman oldu
Yarım bir gülüşle
Kırık yüzünde
Ulaşılammış bir umuttu
Şıkılı ellerinde
İnattı yüreğinde
Aşkın yerine...
Artık sormayın
Mutlu gözlerle
Çok oldu o gideli
Gençliğini aldı ve gitti
Bilinen bir yerde
Ama asla bulunamaz...
Söylenemez o yerin adı
Zamanı geldiğinde
Bize geri dönecek
Tam bir gülüşle
Genç yüzünde ışıltılarla
Ve ellerinde
Taptaze bir ekmekle
Kahvaltı soframıza
Kahkahalarla oturacağız
Kayıp olan sizziniz
O bir gün gelecek...

28.11.2007

Ufuk Nazım

Kayıyorduk Yarına

Ellerinin eskidiği vakitti zaman
Yüzündeki esrik bir çizgiden
Kayıyorduk yarına
Anlamın yittiği ifadelerin üzerinden...

Ufuk Nazım

Kelebek

Yalımlarla sarılı;
Bir ormanken,
Çok uzaklarda dudakların.
Ve kokun;
Bütün bahar çiçeklerinden,
Daha güzelken.
Yalancı baharlarda;
Nasıl mutlu olur kelebek.
Kısacıkken ömrü;
Ve ürkekçesine çırparken,
Tülden kanatlarını,
Yalancı baharlar üzerinden.

Ufuk Nazım

Kelimeleri Kargıladılar

Kelimeleri kargıladılar
Kargacık burgacık
Küçük ellerin
Büyük şiirlerini karaladılar...

Umutlar yalan olmaz
Olursa yok olur yüzünden
Eğri gülüşün
Saklanamaz yüzünde çocuklar...

Karada bir kargaşa
Karşıda bir parıltıki yaklaşmakta
Mızrak tende
Ten sonda matlaşmakta...

04.11.2007

Ufuk Nazım

Kendince

Tutkundum
Yitirdim anlamları.
Işık kendince ışıır
Şu kendince akar
İnsan aşkınca
Yaşarmış.
Işık,su ve aşk
Uç yoldaşmış
Geçen zamanda.

Kendince kardı hamuru
Ekmeğini yoğurdu
Ateşin yalımları
Kendince ışıdı.
Karanlıkda
Sessizce tutuldu
Aşkların en zoruna.

Kendince göçtü
Uzaklara.
Öylesine yavan
Yabancıydı hisleri.
Şıgmazlığı kendince.
Öteydi olmazlara
Anlamlardan öte.

Baktı ki
Yalağuz
Uzak deniz kıyılarında
Sızdı içine
Işıkla ve aşkla
Nehirce aktı
Zamanda

Ufuk Nazım

Keşif

Bütün keşifler;
Kıyılar dan başladı.
Ve yorgun gemiler;
Yanaşıp kıyılara,
Bitirdiler keşiflerini.
Keşifler;
Kıyılardan kıyılara,
Bir dalga boyu umut,
Bir adam boyu,
Sevgi için miydi?
Kimilerinin sonuydu keşifler;
Kimilerinin doğumu.
Yırtılırken toprağın bağı;
Bir kez bile af dilemediler.
Kaşif acımasızdı;
Sancakta karayı arayan,
Gözlerinde batarken,
İnsanlığın erdem güneşi.
Kara görüldüğünde;
Bilediler kılıçlarını.
Ve bulandı kana,
Karalar.
Artık göğün kızılığına sebep di;
Kaşifin döktüğü kan.
Gözlerindeki kibir;
Ceplerindeki altınla,
Bakir karalara;
Yelken açtılar.
Binlerce seferle talan ettiler;
İnsanlığa dair,
Ne varsa.

Ufuk Nazım

Kezban

Susmuş gece,
Karanlık donmuş.
Çiğliklerle dolu orman,
Fısıltılarla konuşuyor ağaçlar.
Ve zaman boğulmuş
Gözlerin de,
Anlamsız bir ışık,
Ve sorular.
Ölüm oturmuş sazını çalar.
Neye yarar sorular,
Çiğlikler,
Şavcılar yada doktorlar.
Kanlı upuzun yatıyor Kezban;
Gözlerin de hala umut.
Ve ellerin de direncin izleri.
Saçlarındaki örükleriyle bağlanmışken,
Canım hayata.
Göçüyor Kezban usulca.
Celladın izlerini sürüyor,
Acemi bir doktor.
Kezban üşüdükçe üşüyor.
Avuçların da celladın saçları,
Ve o amansız bıçağın yarası.
Kezbanın beynin de arıyorlar,
Celladı yok.
Göğsünde arıyorlar celladı,
Gene yok.
Namusuna bakıyorlar,
Kezban namuslu.
Peki nerede namussuz,
Nere de?
Aşkının celladı.

Ufuk Nazım

Kırık Şiirler Antolojisi

Kirik şiirler antolojisi
Yasamin icinden agan binlerce yonganin goge agididir
Okunmasada siirler
Basaklaridir sapsari güne karsi salinan bereketli tarlaların
Dillerin icinde erimistir
Siir sessizligin icinden siyrilip dirilmistir
Sanirlarki yasam illada duzenden gelir
Duzen barbarların dayattigi
Ataerkil husranlar toplulugudur ...
Erkek bu dunyanin en tehlikeli varligidir
Hirsi kini ve gucuyle
Dunyayi yikacak en buyuk sakatliktir...
Iktidarın yanilsamalarında
Kiliktan kiliga giren celladidir insanligin...
Biktigin an yasamin icinde
Eriyeceksin kelimeler gibi
Duzenlerde sagilacaksın
O aynilik kovasinin icinde curutup ozunu
Suyunu dokecekler cope
Ve vitrinlerinde kapitalizmin
Peynir kutularında pazarlanacaksın.....
07.12.008

Ufuk Nazım

Kırmızı Gül

Gidiyorsun
Her şeyi koyup bir
Göz yaşına
Gidiyorsun işte.
Bir yudum çay kadar
Zamanım kaldı,
Gidiyorsun işte.
Göçmen kuşların hüznü
Kanatları gibi
Sarılası kolların.
Uçuyorsun bir
Kontrol kabininden
Usulca süzülen
Bir kırlangıçsın.
Ve şimdi
Dizginlerinden boşanan
Duygu yüklü bir arabadayım
Gün ağarmakta
Tatlı bir rüyada
Kıpkızıl bir şafak
Ufkun boynuna atılmakta.
Kızıl bir kement gibi
Sımsıkı sarmakta.
Ve yol kenarında
Kırmızı bir gül
Dolu dolu gözleriyle
Ağlamakta.

Ufuk Nazım

Kıvır Kıvır

Kıvır kıvırdı,
Up uzundu saçların.
Tırmanırken gözlerine,
Saçlarının kıvrımında kaybettim;
Umutlarımın en güzellerini.
Bak baş ucunda duruyorum,
Yıllardır gözlerinin içine bakıyorum.
Rüzgarlarla entarine dolanan,
Geceleri ayadn denize;
Yansıyan tebessümüm ben.
Yüreğinin sol kulakçığına;
Yıllardır seslenen benim.

Ufuk Nazım

Kıvrımlar

Dokunsam kavrulurum,
Tenine.
Teninde bulurum hayatı.
Aşarım bütün kıvrımların.
Yayılırım teninin;
Bitmez coğrafyasında.
Yaratıp aşkın örtüsünü;
İklimlerin en güzelinde,
Yeşertirim umutların.

Ufuk Nazım

Kıyılar

Boğazın ayaklarının altında;
Bir çay bahçesi.
Yudum yudum içiliyor deniz.
Dalga dalga sarılıyor kıyılarıım.
Işıklar yansıyor,
Suretimizden.
Sonsuz bir kavganın şahidiyim,
Kıyılarda çarpışan dalgalar;
Suretimizin kıvrımlarında.
Kavgada.
Dalgalar kavgada.

Ufuk Nazım

Kıyım

Deniz gülümsüyor
Bir kıyıda ikimiz.
Dalgın bir rüzgarın
Esintisinde.
Titreyen maviye
Dalıyoruz.
Sevincim yüreğimde
Çırpınıyor sonsuzca.
Birden rüzgar oluyorum.
Denizimin göğsünü okşuyorum
Tatlı esintilerimle.
Yüzünden yansıyan
Binlerce gülümsemeyi
Kazıyorum
Denizin yüzüne.
Kıyım benim
Binlerce devinimle
Dalga dalga öpüyorum
Bütün tanelerini.

Ufuk Nazım

Kıyında

Oturmak kıyın da;
Seni aşmakken,
Sorunlardan kurtulmak.
Bir ömür kıyında oturmak;
İşte sevmek.
Atıp oltanı;
Şiir çıkarmak koynundan.
Ey sevgili senin kıyında;
Tüketmek günün ışığını.
Ufkun kızıl soluğun da;
Yahut dalgaların,
Son yakamozun da.

Ufuk Nazım

Kızıl Elma

Şafağın dilinde kızıl bir elma
Büyüyor gözünde unutma
Sazını alırsa bir aşık
Susturamaz üstüne gelse
Zalim dolu bir dünya
Adını sorma aşığın
Derdini dinle.
Yaralarından sızan kana bakta
Sonra seyreyle kızıl elmanı
Kızıl elma halkının mutluluğudur ki
Güneşindir seninde halkın
Beşiğini kuranda odur
Ekinin biçende
Toprağını sürüp sürüp
Hasatını toplayanda
Durda düşün bir
Kimin içindir bu kavga
Dinle aşığın sesini
Senin kızıl elman
Halkının yüreğidir tek tek
Önce o yürekleri kazan
Sonra sana ne gerek kalır
Kafdağının ardı Viyananın tahtı....

26.01.07

Ufuk Nazım

Kızıl Saçlı

Kızıl saçlım,
Gülüşünde zamanı eritiyorsun,
Kainatın köhne meşalelerini,
Gülüşünle tutuşturuyorsun.
Farkındamısın.

Taştan bir mekanda,
Taşlara taşıyorsun gülüşünü,
Tarihi aşıyor,
Zamandan taşıyorsun.
Farkındamısın.

Sen gülünce yüreğimde anafolar,
Kulaklarımda uğultular,
Ve baktığım her yerde sen,
Beni koparıyorsun zamandan.
Farkındamısın.

Sonsuza yakınsarken,
Taşlara çizdim suretini.
Kızıl saçlım,
Zamanı ufuklarla boyadım kızıla.
Farkındamısın.

Ufuk Nazım

Kızılderili

Ormanları biz kesip kanatmadık.
Bize vahşî diyenlerdi;
Toprağın bağrında yaralar açan.
Binlerce yılı kesip kesip;
Ağaç ağaç kanatan.
Onlar gelince Ormandaki canlılar;
Ve biz kaçacak yer aradık,
Bulamadık.
Bizi bufalo avlar gibi;
Avladılar.
Rezervasyonlarda ruhumuzu çaldılar.
Rüzgarımız, kartalımız,
Ve gururumuz soldu.
Soluk benizlinin;
Namlusunun önünde.
Bir bir vuruldu savaşçılarımız.
Karanlıklarda;
Acıdan kıvranan gölgeleriz.
Köstebekler gibi;
Çekildi yer altına umudumuz.
Şularımız çekildi kendine.
Kırıldı son dalımız;
Kurudu kanımız.

Ufuk Nazım

Kızılderili

Kızılderili'yim;
Boyanmadan gezemem.
Suratımdaki kini;
Boyalarla saklıyorum.
Neşeyi sevgiyi,
Kağıtlara değil,
Suratıma çiziyorum.

Ufuk Nazım

Kim Duyar

Yurek atiyor taa icimde
Ve atacak bilmem kac sene
Kusun islik gibi gecen yillara benzer
Hafif gecisinde
Kim duyar onun ferahligini
Dag kekiklerine surtunmus
Goc etmeden once
Kekik koktu balkonum
Kuslar siz ne guzelsiniz
Gocunuz yuvaniz ve sesinizde guzeldir
Bir kus gibi yasanmali
Dunyanin ustune kanat kanat yayilmali
Gurbetleri yurt yapmak icin
Ve gecilen her yerde
Siir siir civildamali...
26.04.08

Ufuk Nazım

Kim Yazacak

Sıkıntılar Őire varırsa
Umutlar öksüz kalır
Kim yazacak
Ellerinde bidonlar
Sabahın ayazında gülüşleriyle
Su taşıyan köy çocuklarını...
Elleri mosmor
Yüzlerinde kırağı
Yaprak misali tirtir titrerlerken
Kahvaltıda içecekleri
Çayın hayalidir
Onları ısıtan...
Ve ayazda yanan tenlerinde
Saklanır uzunca bir adam
Geleceğin içinden bakar çaresiz
Ve ezan başlar
Köpekler çenkirirken
Çocuklar evlerine varır
Şular çaya döner
Umutlar yola...

Ufuk Nazım

Kimbilir

Durgun icinde hep bir seyler sakli
Bilirim huznundendir butun derdi
Gurbetin icinde agulu bir gundur
Onu susturan
Kimbilir neler gordu
Cikmadan gurbetlere
Ne derelerden gecdi ne yemisler yedi
Kimbilir nasıl sevdi
Sabahin ilk isiklariyla
Ac yoksul kimsesizde olsa
Kendi yurdunda kendince kalktigi
O guzel sabahlari.
Ne umutlarla caldi kapilarini patronlarin
Bir parca ekmek icin
Gencligini nasıl incitti marabaliklarla.
Kimbilir kac kere dondu sevdiceginin kapisindan
Cesaret edipde isteyemedi
Ugruna olecek kadar sevdigi Cemilesini...
Bundandir vurdu kendini gurbet ellere
Sessizlik olumdur derdi
Olum kimsesizlikdir
Civan sana mesken olurmu bu duzlukler
Daglarin serin tenli esmer yigidine
Olsa olsa kafes olur bu duzlukler...
08.07.11

Ufuk Nazım

Kimdedir

Kurşun sıkasım varya dünyaya
Paramparca edecek kadar gecmişim
Milini döndürdükleri dünya seteni
Ceviren pervanesi ruhumu yel
Kimdedir
Teke tek kana kan
Bir okkabaz bir soytarı
Ustü toprak
İci Roma altı Mekke karhanesi
Romanın kuzeyi
Adı zengine meze
Meşhur imiş dertten bir diregi
Boyu devrilesi nedir bunun hilesi
Gel Ulaşım kon dalıma
Adım dünya sen sec gel diyarıma
Bunların hepsi sana huriye
Pir sultanım, kürd oğlu Zoroyum
Kurşunum can alırım burası benim
Adım dünya
Sen nesin ahvalıne yaparsın dava
Yüregi bir olanlar konar bana
Sen kimsin de yaparsın avara
Al başını git benden
Ugrama beni dinlemeyen yerlerden
Vururum seni ansızın senden
Sorma sebep cek elini dizimden
Ulas Apci

Today at 10:40pm

Ufuk Nazım

Kime ne

Çaresiz bir surum.
Zamanın kıyısına
Mih gibi çakılmışım
Kime ne.

Heybetime
Kartallar konamaz
Dağların usunda
Bulut bulut dolanır
Bakışlarım
Kime ne.

Ufuk Nazım

Kimi Özledim

Ben en çok
Annemi özledim!
Yoksulluğun içinden
Fıskıran
Başak misali
Kısacık boyuyla,
Nehirlerin mavisini
Çayırların yeşiline katan
Gülen gözlerini özledim.
Gözlerinde
Hastane koridorları
Zamanın koridorlarında
Annem hemşirelerin
En güzeli!
Gözlerinle
Sağalırken hastalar
Ellerin hala ilaç mı kokar
Ben en çok annemin
Emek kökan
Ellerini özledim.
Yaşamak bir deli boranmış
Oğlun misali
Kah orada kah burada
Sen açtın ya
Boranlara kapını
Gerisi boş
Oğlun elbet varacak
Umutların en güzeline
Inanmaktır senin sevgin
Gülüşün güneşte saklı
Özlemlerim sana gebe
Sen umuda.

Ufuk Nazım

Kirilsin

Cik yola
Tik tak kunduranda bir kucuk tas
Cikart kafandan dertlerini atar gibi
Bu tasi at
Sana lazim degil
Seni ugrastiranlar
Unut
Misali uzak bir bulut
Sen bil degerini
Bu canim saglikli hayatın
Omur denilen sey
Olculemez zamanla
Her sey anlikdir
Yasarsin ve gidersin
Kiymet bilmelisin
Herseyin kiymetini
Ananın babanın yarin cocugun
Dostun yoldasin
Biliyorum hircinsin ofkelisin
Elinde degil dizginlenemiyor ruhunun firtinalari
Ama her gun kirilmaktan heder olup
Yikilacagina bir gun sen kir bu
Kisir donguyu
Yig uzerine butun guzelliklerini hayatın
Bir daha dogrulamasin seni kiran ne varsa
Kirilsin bir daha kiramasin...
08.07.11

Ufuk Nazım

Kirman da

Sol yanından yıkılmış
Bir yapı
Ardahan da bir köy
Kirman da
Şosenin kenarında
Devrimci Gençlerin Derneği
Artık ne genç kaldı
Nede içinde demli çaylar.
Serpmiş tohumlarını
Gunesin tarlasına
Zamanın dörtnala giden
Atının terkisinde
Derin bir bekleyişte
Sanki kalan duvarlarıyla
Pür dikkat dinliyor
Gençlerin çığlıklarını
Dünyanın dört bir yanından
Duyuyor
Sinanı, Taylanı
Denizi, Mahiri
Huseyini, Ulaşı.
Şimdi yaralı olsada
Sol yanı
Cimenlerle dirilişte
Her bahar.
Köyün çayırında
Korkusuzca
Tarlalarını biçiyor köylüler.
Ağalar uzaktan
Gözleri yaşlı baksada
Gençlerin sesi
Irgatların kulaklarında
Hala yankılanıyor
Köylüye toprak.....

Ufuk Nazım

Kirpikler

Gözlerimizi,
Kirpikten tel örgülerle,
Biz hapsettik.
Umutsuzluğun yılgınlığının,
Bedenine.

Ufuk Nazım

Kizim Betül'e

Gulusun sicacik bebegim,
Gunesim canimin en candan dali
Sarilmak sana
Unutturuyor bana butun hasretleri.

Tatli bir ruzgar eser gozlerinden,
Kus tedirginliginde narin
Kirpistir kara kirpiklerin.

Hosgeldin soframiza Betül,
Neseli gulusun hos geldi
Yasama sirasi sende adilos bebe.

08.10.2015

Ufuk Nazım

Koklerimin Gozleri

Sadece uzaklarmi dustu icine
Aklinin ozlemlerinin icinde buyuyen
Bu guzel ses bu hos koku
Butun duyularini acan
Seffaf narin doku
Hala duyabiliyorum seni ey ask
Belkide yalandanda olsa sana hala inanabilirim.
Calkantili denizler yorgun gemiller
Cokdan yolunu yarilamis bir insanim
Icinde hayat denizinin
Kendi izimi niye surerim siir siir bilmem...
Netlik sadelik berrak bir deniz kosesinde
Iyot kokusuna kalkilan bir sabah olsa gerek.
Izmirdemi Daricadami yada Eskihisardami?
Ne onemi var diyememki
Biliyorum gecmis hep guzel gelecek gozume
Ben bir doguluyum
Koklerimin gozlerini tasiyorum yuzumde,
Gecmisimi unutursam
Yasiyamam uzaklarin icinde.
01.06.2011

Ufuk Nazım

Koparılacak Elma

Yaşamdan koparılacak
Çok şey var.
Güneşli bir günde
Elmalar
Sarkarken dallardan.
Elbet bize de düşecek
Alında sonuna ermiş
Bir elma.

Ufuk Nazım

Kopuş

Yaşam kopuşların toplamıdır
Ekside yükselen değerler
Olmayan şeylere bölünüp
Sonsuza yığılırlar yalan bahçesinde...

Ufuk Nazım

Koridor

Koridor uzun
Gebe ölüme çığlıklar
Yırtılan bir gökyüzü
Ağaran bir gün daha
Ölümlle uyanıyor.
Doğan güne doktor.
Marmaranın dalgın mavisine
Bir parça umut için
Dalıyor doktor.
Kanlı gözerinde
Tükenmiş ölüm
İnadına
İnançla bakıyor
Doğacak güzel yarınlara.

Ufuk Nazım

Korku

Korkuyla doluydu bedeni,
Nedense karanlık çökünce;
Korku kuşatıyordu onu.
Çocukluğunun oyunlarını hatırladı,
Köyünün tarlalarını
Babasının klamlarını.
Yıldızlarını hatırladı;
Gözlerini açtı,
Şimdi gökyüzü,
Sekiz metrekare betondu,
Ve yıldızları yoktu.
Ağladı ağladı.
Ölümün soğukluğumuydu,
Bedenindeki soğukluk.Ölümünü düşündü;
Yıldızları düşerken,
Oda bir kuyuya düşüyordu.
Yoksa hayat denilen oyun,
Bu kuyuya kadar mıydı.
Şimdi suskunluk ve yalnızlık,
Şimdi ayrılık,
Şimdi ölüm zamanı.
Ölüm çalıyor kapıları,
Ve beklenen bir misafir gibi,
Karşılıyor ölümü.
Omurgasız bir sistemin hücrelerinden,
Kendi hücrelerini eriterek,
Ölümü hücreye gömerek çıkıyor.
Şimdi yıldızlarının altında;
Onuruyla yatıyor.

Ufuk Nazım

Korku Dağları

Yoksullukla övündün
Köylülikle gururlandın
Kopamadın geçmişinden
Zincirlerinle büyüdün.
Esende deriın izler.
Beyninde korku dağları.
Atıldıkça ileri
Seni bağladı zincir
Ve korkuların büyüdü
Büyüdükçe yaşın.

Ufuk Nazım

Kosemizden

Bir kose tozlu karanlık uzak
Bende istiyorum o kosedan seninle bakmayı
Onumuzde Izmir aksamlari
Ogrenci dusleri sardi bak simdiden yarinlarimizi
Midemizde umutlu bir gurultu
Hala anliyabiliyoruz aclarin gozbebeklerini
Ne mutlu insanim diyene
Ne mutlu her seye ragmen
Birlikte ayni yone bakabilene
Paylasabilene.

Ufuk Nazım

Köroğlu

Koca Yusuf
Kır atı yoranda
Ali Ruhşeni dağa çıkanda
Yaman oldu beyler yaman.

Namı diyarları aşanda
Nigar Hanımı kaçışıp
Çamlıbele varanda
Dağlar oldu yaman farmana.

Köroğlu intikamını alanda
Dağlara ses verip
Ovaları aşanda
Bolu Beyi paralandı yaman.

Demem o ki
Biçemez tırpań otu
Paşas kesen ağzıyla
Kır atsız Köroğlu gibi.

Suluklar yayıldı şimdi
Bolu Dağın da kar var
Kır at belirsiz dolanır
Misali milyarlarca kar tanesi.

30.01.07

Ufuk Nazım

Köşedeki Çocuğa

Köşede bir çocuk
Yaralı parmağına sarılı tütün
Ağzında izmariti ölümün
Üstünde eski bir asker ceket...

Uzanır gider küçük boyu
Acılı bir ilkbahara
Boyundan ve yaşından çok büyük
Zulümle donmuş bakışları.

Babasını dağlar almış
Anasını doğarken ölen kardeşi
Abisini açlık
Ve şimdi kin dolu küçük elleri...

Kaçmak düşüyor aklına
Küçük sınırlarından kurtulmak
Küçük çöplüğünden çıkıp
Büyük çöplüklere yol almak umudunda.

O kara kutunun içindeki
Oynayan resimlere girmek istiyor
Ve en güzelinde ilkbaharların
Diclenin kıyıcığında hayata dönmek istiyor...

Ufuk Nazım

Köy

Kayıp bir zaman
Yokuşta bastıran yağmur
Yalnızlığı unutturan
Islak toprak ve ot kokusu...
Tirpanlarını döven ırgatlar
Elinde su bidonu
Çeşmeden dönen küçük çocuk
İşlenmiş eşarbi başında
Elinde sigarası yaşlı bir kadın...
Koyunların çingiraklı zili
Çıplak bir ezan sesi
Yoksulluğundan habersiz bir köy
Yirmi yaşındaki Memedin
Bütün dünyası.
Engellenemez bir sevda bu
Toprak sevdası.
Biçinden sonra taşınan ot gibi
Yığıldıkça sıklaşan bir sevda.

Ufuk Nazım

Kuslar

Kuslar ucuyordu
Goclerinin uzerinde
Bilinmez bir ulkeye dogru...

Kuslar ucmuyordu gulum
Ruzgar olup esiyorlardi
Asilmaz denilen duvarlari yikmak icin...

Kuslar ozgurlugunu tadiyordu
Yuruyen kervanlarin
Bakiyorlardi gogun yureginden...

Kuslar uctukca susuyordu
Sessizliklegini yikmak icin
Dingin goklerin ses veriyorlardi firtinalardan once...

Kuslar gittiler bilinmeyen bir ulkeye
Bir daha hic donmediler
Ardahandaki telgraf direginin tepesindeki evlerine...

Ufuk Nazım

Kuş Kanadında

Göç yolları
Yollar uzundu
Bir kuş kanadında
Kısacık geldim buraya
Yollar uzundu
Oysa ıradıkça uzaklıklar açıldı
Bir kuş kanadı
Evrensel bir sonsuzlukla doldu
Ve yollar kayboldu
Ray asfalt şose
Yerini kara deliklere bırakırken
Bir gülün kurusunda soluklandım
Son aşk seferinin orduları
Hasrete yenik düşmeden
Sonsuza gölgeler üşüşmeden.

Ufuk Nazım

Kuşku

Kuşku umudun güvesidir,
Ve ağır ağır
Sızar içine.
Karanlık ordular gibi
Kuşatır hislerini.

Kuşku güpe gündüz
Güneşi saran bulutlar gibidir.
Sarsar aydınlığa güvenini
Yıkılırsın ışık ışık
Akan suyun yüzünden.

Ufuk Nazım

Kuşlar

Kuslardir butun gunesli sabahlarin
En sadik dostlari...
Kucucuk govdelerinden
Yasami sakirlar mavi goklere...
Kus sesleriyle uyanmak guzel
Altinda gunesli ve mavi bir gogun
Uyanikligin ve ayikligin
En guzel oduludur kus sesleri
Onlardir uzak kitalarin sicakligini tasiyan
Bizim buzdan donmus kati yureklerimize...
17.04.08

Ufuk Nazım

Kutsal Mezarlar

Kutsal mezarların da,
Boğdular ışığı.
Manastır güzelleri,
Her gece zincirlendi:
Bekaretleriyle kutsallığın sunağına.

Yalnız yatırdılar.
İsayı beklerken,
Zevk suları sele döndü.
Rüzgar da binlerce kez,
Ürperdi memeleri.

Tenlerini çürüttüler,
Kutsallığın köhneliğın de.
Dingin denizler gibi,
Beklediler tanrının nefesini.
Bir kez bile okşanamadan öldüler.

Ufuk Nazım

Küüksün

Kucuksun
Yuzunden gemiler geciyor
Kah dalgali kah dingin denizlerde
Duygularinin ilkini vuruyorsun dalga dalga
Yuzunun kiyilarina.

Yuzune bakmak herseyi unutturuyor
Butun baharlarin yesiline bakar gibi
Uzak bir yamactaki bir ceylana bakar gibi
Ve butun yasamimizin guzellikleri
Yuzune akar gibi...

Daha aglaman duyulmadan
Dudaklarin bukuldugunde
Bir simsegin isigini gormus gibi
Sakiniyoruz gelecek sesden
Icimizdeki gecmis bir zaman burkuluyor sanki...

Ve gece gelip dayandiginda
Aglamakli oluyorsun
Kollardan ayrilip
Yataga uzandiginda
Gunesi ariyorsun rastgele savrulan kollarinla...

Ve unutulan butun turkulerimiz
Dudaklarimizdan dokuldugunde
Seninde yuzun berraklasiyor
Tanidik bir dostu gormussun gibi
Suskunlugunda turkulerimizle buyuyorsun...
(Ogluma) 13.04.2009

Ufuk Nazım

Lanetini Sirtlayip Yasamin

Lanetini sirtlayip yasamin
Dustu yollara...
Ussuldu adimlari usunda
Suskunlugunda bilgeligi asildi
Bir sincabin topuklariydi topuklari
Issizligin ortasinda
Bir solucan kadar caresizdi
Kavruluyordu lanetiyle yasamin
Sonraydi cok sonra
Nice kurumus kabuklardan siyrildikten
Ve yeni yollarda
Yeniden yeniden yittikten sonraydi
Yasamin lanetinin bilgesi oldu...
25.04.08

Ufuk Nazım

Lirik Bahçem

İşte buldum;
Umudun lirik bahçesini.
En güzel şiir çiçeklerinin;
En güzel sedirlerin,
Yetiştığı ormanı buldum.
Yaşamdan uzakta;
Çıldırasiya uzakta;
Uçlarda açan,
En güzel şiir çiçeğini,
Sakin ha koparma.
Ben tutundum ona.
O olmazsa;
Tutunamam
Uçurum boylarında.

Ufuk Nazım

Lirik Bahçen

Susma;
Karanlıklar bassada,
Lirik bahçeni.
Ve gözlerine insede;
Perde perde,
Zulmün kalkanları.
Susma.

Ufuk Nazım

Lüle Kebabı

Bir yoldur ağır asilir gider garpa dogru
Icinden gecilen eski zaman hanlari
Yollarin bitmezligini doyuran
Lule kebabi.
01.06.2011

Ufuk Nazım

Mahsuniye Ağıt

Ben söylerim,
Bir bir dertlerim.
Aman aman
Bir bir göçenler hani.

Bende göçerim.
Hani bittimi dertlerin.
Bir bir göçenler,
Hani hani.

Mahsuniydin sermayen derdin.
Sende gittin,
Geride bıraktın dertlerin.
Bir bir göçenler hani.

Mahsuni açık kaldı yaralar.
Doktorlar gelmez oldu,
Mahsuni yazmaz oldu,
Dost yaralarım kurtla doldu.
İrini deşip derdimi paylaşan hani.

Mahsuni dertlerin gömülürmü mezara.
Mahsuni ölürmü,
Adı yazılı kalırmı bir kuru saza.
Dertlerin gömüp mezara,
MAHSUNİDE DÖNER
PİRSULTANLAR GİBİ DÜNYAYA.

Ufuk Nazım

Martılar Dargın

Karaköyde martılar dargın
Yarım kanat uçuyorlar
Sen çoktan uçmuşun
Kanatların öylece kalmış gökte
Bu düdük seside ne
Bu giden vapur
Bu hayallere karışmış mavi dalgalar
Şimdi nerede...
27.12.2007

Ufuk Nazım

Masal

Deniz geceye fısıldar,
Bir uzak
Kaf dağı masalını.
Kavuşamayanların
Acı dolu haykırışlarını
Anlatır geceye deniz.
Gece sessiz sessiz dinler.
Diplerine kadar ürpererek.
Dolar balıkların gözleri.
Martılarda bir telaş
Seyirtirler gecenin içinde
Denizin bereketli yüzüne
Balık balık gagalarlar yüzünü
Deniz dalga dalga
Çarpar geceye
Anlatır hikayesini
Kavuşamayanların
Martılar kavgada
Balıklar hüünde
Gece sırda
Deniz gecede kalır.

Ufuk Nazım

Maskeler

Konuştular
Binlerce kez
Hep uzaklardan
İzledim onları
Tatminkar maskelerle
Dostluk rolündeysdim.
Her seferinde
Götüren bir sel oldular.
Bana hiç bir Şey katmadan.
Hep beni yoldular.
Erozyonlarda
Çırılçıplak kaldım.
Bir daha
Bozkırırma uğramadılar.

Ufuk Nazım

Masumiyet

Yuzunde uzanir o essiz keder
Derlerki bir insani bitiren elemdir
Ama sen dertlerinide seversin
Ellerin yaslandikca daha islek olur
Gozlerin goremedikce daha gulec
Aydinliklar sarar butun bedenini
Sen konusurken kuslar susar
Emeksin sen tepeden tirnaga
Alin terisin sen yoklugun karsisinde
Bir emekcinin oniki saatlik isi kadar agir
Ve emeginin uc kurusluk degeri kadar hafifsin
Siirler kadar masumsun sen
Sanki oylesine karalanmissin dunya defterine
Sessiz ve masum bir siir gibi koselerde unutulmussun...
Saatlerin sarhos oldugu zamanlarda
Sen cikarsin meydanlara
Ellerinde zulmun saatlerini yikacak balyozlarla
Kurmak icin esitligin saatini kizil zaman dilimlerine...
30.07.2009

Ufuk Nazım

Mavi Bilye

Derin bir uykudan uyandı.
Perdeyi açtı.
Gökyüzünde güneşi aradı,
Yoktu işte.
İçini derin bir karanlık kapladı.
Yoksa rüyamıydı?
Bir daha baktı dışarıya;
Bu kez dünyayı gördü,
Masmavi gözleri,
Yaşla doluydu.
O da güneşini kaybetmişti,
O da ağlıyordu.

Ufuk Nazım

Mavi Gozlu Evrenim

Goge vurdum basimi
Kafam kanadi bulut bulut
Ellerim degdi gunese
Yandim isik isik
Sensizdi hersey ve uzay
Uctum icinde yillarin
Kirildim isik isik
Sonsuza vardim
Hepsi hepsi
Kara bir delikti
Yillarin icinde her sey kayboldu
Bir sen gercek kaldin
Mavi gozlu evrenim...
10.04.10

Ufuk Nazım

Mavi Mavi

Akıyorsun,
Bilmem ki,
Mavi mavi nerelere,
Bakıyorsun.

Süzüldün bir dağın,
Korkusuz yamacından,
Uzandın yeşille.
Masmavi ağdın işte.

Son dönemeci aştın,
Etrafını yeşile boğup,
Sen de masmavi,
Sevdalına ulaştın.

Ufuk Nazım

Mavi Yas

Mavi bir yas olurum
Yüzünde
Ey dünya!
Mutluluk
Kaçan ne varsa
Onun ardında kalan
Ulaşılamayan
Her şey gibi
İnadına yaşayan
Ve yaşatan
Bir yas.

Ufuk Nazım

Mavide Kaybolana

Gözlerindeki yaş,
Hiç kurumadı.
Ve gözlerinin mavisinde çalkalanırken,
Ayrılığın hırçın dalgaları.
Boşalırdı damla damla gözlerinden,
Sevginin berrak damlaları.

Ey soluk soluğa yaşayan,
Delikanlı dedem.
Umarsız bir bahara dadanan,
Kelebek misali,
Nasıl da uçardın,
Kınalı kayaların üzerinden.

Çift kayaları öksüzdür şimdi,
Ardahan ovasının.
Şosede çocuklar mahsun,
Bulutlar darmadağınık.
Ufkunda kıpkızıl iki gözden,
Kan damlar Ardahan ovasına.

Figanlar içinde darmadağın kayalar,
Kayaların en büyüğü göçmüş,
Un ufak olupkarışmış,
Mavi mavi akan zamana.
Kura Nehri bulanmış,
Masmavi gözleri Kurada kalmış.

Şosede çocuklar mahsun,
Ardahan ovasın da,
Kararmış çift kayalar.
Ve ırgatların ıslık seslerini,
Ağıda dönmüş.

Bir çoban kavalın da takılmış,
Bitmeyen sevdası.
Ve sesi,
Çift kayalardan yankılanıp,
Son kez yayılmış ovaya.

Yüreğine;
İki sevdayı sığdırmış,
Yaralı bir yığitti o.
Öyle içten dürüst sevmiş,
Küfretmiş.

Devirmiş kaderi de,
Çıkmış kara kuyulardan.
Yaşamayı çok sevmiş,
Mavi mavi bakmış.
Sakallarında zamanı eritmiş.

Demli bir çay buğusunda,
Ömür tüketmiş dedem.
Meşelerden tomruk,
Dağlardan sal taşımış.
Yetimlerin babası dedem.

Berrak hafızasından güzellikler yansıyan,
İzlerinde yuvalar kurulan,
Bir devdi dedem.
O çok sevdiği cana,
Hedosuna aktı dedem.

Diplerdeki huzura,
O amansız sona ulaştı.
Bilmezler ki o bir kayadır,
Ufalansa bile yaşayan,
Yaşam saçan bir vahadır.

Ufuk Nazım

Medyaya

Alanlar tutsak kablolarda
Düşünce oynak ekranlarda
Ve herşey doğru şanki
Kalemlerin uşaklığında...

Ufuk Nazım

Mekansız

Mekansızdı:
Bir bulut gibi,
Oradan oraya akardı.
Baktımı ap ak bakardı.

Yargısız yaşadı.
Sorgularda dilsiz,
Meydanlarda hatipti.
Işık bahçelerine çevirdi meydanları.

Yollarda geçti ömrü,
Göçtü düşün bozkırlarına.
Kavak misali sallandı,
Hırçın fırtınalarla sarsıldı.

Aşklar yaşadı,
Her biri birer destan.
Şekilden şekile girdi sevdikleri,
En sonunda takıldı güneşe.

Onu görenler,
Parça parça bölüştüler onu.
Aynılık cehenneminde,
Ömrünü çalanlardan korkmadı hiç.

Korkusuz yaşadı.
Bir bulut gibi,
Yaşamadan asılı kaldı,
Önünde güneşin.

Ufuk Nazım

Mektup

Anne
Bir rüyamıydı?
Yoksa
Hırçın bir rüzgar mı?
Derinleştiren gölgeleri.

Soluğumuz içinde
Bir sonsuz
Ama biz
Uzak iki yolcuyuz
Zamanda.

Yolumuz
Sevginin kollarında
Uzamda bilmez mekanda,
Kaygısız
Sevgiye açılır kollarımız.

Bir sevda yontusuyuz
Zamanın kollarında
Sevgimiz engince
Devinir durur
Anadolunun kıyılarınca.

Ufuk Nazım

Memleketim

Seni düşünüyorum;
Senin gülüşünü;
Susuşunu,
Rüzgarda süzülüşünü.

Seni yani;
Kolları kelepçeli,
Umudu hançerli,
Lirik, epik cesur sevgilimi.

Senin yani memleketimin;
O kara kapkara,
Çiğlikler saçan;
Gözlerini düşünüyorum.

Ufuk Nazım

Memur

Bir son.
Yaşamda ağırlı;
Buhranlarda ezik.
Duvarlarının altında kalmış;
Bir kent.
Soluk bir sonbaharda;
Tüten bir sobadır memur.

Soluk bir sonbaharda;
Dökülen yapraklarını,
Tutuşturur ve ısınır memur.
Kendine kalır gövdesi.
Ve güne güler;
Açık da kalan kökleriyle.
Uzanır döşegine.

Ufuk Nazım

Merhaba Irgatlar Sofrasina

Otlar susadi
Bicin vaktidir bak
Irgatlar dizildi siraya
Bilendi uclari tirpanlarin
Blevin gri yuzuyle
Yuzleri kizardi gunun alninda
Ve fotorlerinin altina
Islak mendiller sardilar
Basaklarin sari saclari
Birbir sarildi tarlaya
Hasat berketli
Hasat beklenen sevgili gibi nazli
Nasirli ellerle cekildi tirpan
Bir yel esti serin
Bir yel esti gomleginden iceri ta yuregine
Bir yel esti ucurdu agzindaki turkuyu
Ardahanin yollarindan
Artik varolmayan baglarina...
19.05.2010

Ufuk Nazım

Merhaba Yaşayanlar

Selam sana
Ey güneş!
Selam sana
Dünyanın etrafında
Deli divane dönen
Karanlıklar prensi ay.
Zıtlıklar ortasında
Yerle gök arasında ki,
Sonsuz selam sana.
Yaşanası dünya merhaba.
Bulutlardan sağılan yağmur
Islak ıslak bakan
Bereketli topraklar merhaba.
Yaşam merhaba sana.
Binbir rengiyle
Doğan gün merhaba.
Renkleri çalıp götür
Aşkım akşam!
Selam sana.
Aynı yöne bakmak
Aynı türküyle efkarlanmak
Ne güzel.
Merhaba sanada
Lay lalala lay
Diye mırıldanan
Güzel insan.
Denizlerin sessiz
Mavi soluğundan
Yayılan huzur merhaba.
Irmak ırmak akan umut
Sanada merhaba.
Sen ey gece gelen misafir
Sanada merhaba
Hiç kimse olanlar
Unutulanlar!
Geçmiş, bugün, yarın
Hepiniz hoşgeldiniz.
Yüzümde hepinize yer var.
Ufukun sonsuza uzanan
Kızıl dudaklarıyla
Öpüyorum sizi.
Güneşin ışıktan kollarıyla
Kucaklıyorum sizi.
Huzme huzme gözlerinizden
Yüreğinize akıyorum
Yaşayanlar merhaba! ! !

Ufuk Nazım

Mısralar

Upuzun bir koridorda;
Asılmışım duvarlara.
Bir durak gibiyim,
İnsanlar bekliyor önümde.
Mısralarımla görüyorum;
Gözlerindeki beni.
Susuyorum.
Uykusu yorum.
Mısralarımdan yansıyan çığlıklarla,
Uyanıyorum.

Ufuk Nazım

Misali Donkisot

Otesinde her seyin
Cucelikleriyle ovunen cellatlarimiz gezer
Gecelerimizin en derininde
Her gece bizi carmiha gererler
Korkularimizdan civilerle cakarlari bizi
Gecmisimizin carmihina...
Lakin Isanin acisi icin herkes
Her gun dualar ederken
Bizleri animsiyan olmaz
Bu dunyanin kalabaliginda
Herkes mesguldur Isanin kederiyle.
Gun gelir her sey bugun olur
Biter zamanin cirkin yalani
Kirilir dakikalar zaman akar gider
Kendi lanetinin icine.
Ben o zaman diyecegim ne diyeceksem
Gucum yetmezki simdi
Donen bunca saatin onunde
Hangi birine mizrak salliyayim
Misali donkisot..
15.08.2011

Ufuk Nazım

Mutluğu Yazmak

Mutluluğu yazmak geliyor içimden
Kuş seslerini ve yaz çiçeklerini yani
1963 ün 3 haziranında kalbi duran
Aşkın şairinin kocaman gülüşünü yani...

Mezapotamyanın aşk nehirleri arasında
Yeşeren medeniyetlerin bütün güzelliklerini
Saf insanı toprağı emeğı bereketi
Sevginin en namuslusunu yazmak yani...

Soğuk dağ başlarında
Küçücük avuçlarını karla yıkayan
Başaklar kadar sarı gülüşlü
Kafkasyanın onurlu çocuklarını yani...

Denizler içinde kocaman bir anayı
Bilimlerin karmaşan değışkenliğine inat
İnsanlığın en büyük kültür döşegini
Anadoluyu yazmak yani...

1983 yılının haziranında
Çocuk sesleriyle şenlenmiş
Elektiriksiz bir Ardahan köyünün
Yıldızlara yansımış mutluğunu yazmak yani...
03.06.07

Ufuk Nazım

Mutlulugun

Kalan uzunca bir yoldur
Onunde uzanan yine masallar diyari
Kopup annenin ellerinden
Ha yurudun ha yuruyeceksin
Ayaklarinda ilk seyirtmenin heyecani
Senin ellerinin icinde
Sicacik bir ulke saklanir
Gommek isterim kafami ellerinin icinne
Ama ellerin oylesine kucukki
Butun yasantimin en guzel gunesini
Senin gulusun haber verir
Sabahin altisinda
Misali en guzel kus civiltilari.
Bir isiktir icinde uzakliklarin
Yeniden yeniden carpan
Heyecaninda karisan zamanin
Buyuyecek kucuk gozlerinde
Mutlulugun ulu cinarlari...
17.03.10

Ufuk Nazım

Mutluluk Yoldur

Yarin ve dunden dustu gun
Bugunde buldu kendini
Bilemedik hizasini mutlulugun
Buyuttuk yada kuculttuk boyunu
Tutturamadik dozunu
Bundandir hala arariz onu
Halbuki cebimizdeki kitap kadar
Yasa yanibasimizdaki su kadar yakindir
Mutluluk yoldur
Mutluluk bugundur
Berrakligin icindedir mutluluk
Astigin yollarin kenarindaki bostandir
Yada yani basinda serpilten sevgili...

Ufuk Nazım

Mülteci Yalnızlık

Sığınmak;
Bir mülteci yalnızlığında.
Senin avuçlarına sevgili.
Issızlığında bir ülkenin.
Tutunmak gözlerine.
Gözlerinde tükenmek;
Damla damla,
Zamana süzölmek.

Ufuk Nazım

Nato'ya

Yaşıyor bir çocuk
Habersiz dünyadan
Küçük dünyasında
Taşlardan evler kuruyor.

Kırık aynasın da
Tarıyor yumuşak saçlarını.
Tarlalar boyunca
Koşuyor özgür.

Irak da yıkık bir damda
Unutulmuş çocukluğu.
Şimdi çıkamıyor
Korku sağanağından sokağa.

Nato yıkım, kan, gözyaşı
Savaş satıyor nato
Çocukların ellerinde
Geleceği yıkacak silahlar.

Ölüm satıyor nato
Kan revan dünya
Filistin, Irak
Çocuk çocuk ölüyor.

Eller sahtekar
Eller düşman
Komşudan kalkıp
Vuruyor bomba bomba eller.

İşte bir çocuk
Dedesinin göğsünden
Ta Halep'çe den bakıyor
Yıllardır nefessiz yatıyor.

Büyük orta doğu da
İnsan kalmadı.
Şimdi yiğitler değil
Katiller cirit atıyor.

Ufuk Nazım

Nefesin

Anlamsız tekrarlarda;
Doğarken ay.
Gönlümü açtım sana.
Dolanıp durma kapım da;
Gel gir yüreğime.
Kor alev sevgi odunla,
Harla ateşini aşkın.
Haydi;
Yangınların en büyüğünü,
Ve en dirisini meyvelerin,
Yarat nefesinle.

Ufuk Nazım

Nefretim Sana

Soluduğum havadan
Ciğerlerime sen doldun
Belki sildin
Sayfalardan çirkinliğini
Ama kirlettiğin
Bu dünyada kaldı izin.
Eriyen her buzulla
Ozon da açılan
Her santimetrekare delikle
Atılan her kursunla
Ölen her aç çocukla
Bıraktın izini.
Tarihini yazanda bir
Soygun planlarını yapanda.
Bir gün karaya
Balinalar gibi
Sende vurursun.
Unutma nefretini doğanın
Verdiği her şeyi
Geri aldığı unutma.
Solan bu gün
Kaybolan mavinin zerrelere
Senin ceplerinde
Yeşil kağıtlara donüştü.
Nefretim sana
Ey acınası zalim...
Sattığın her kurşun
İnsanlığın yüreğine sıkılıyor.
Mayınların bombaların
Beyinleri karartıyor.
Gücünün sınırı yok
Sanırsınki senin bu dünya.
Güneşide kopar göğümüzden
Yetiyorsa gücün
Yemyeşil umudumuzuda sök
Yüreğimizden...
Sisteminle kendini pazarla
Rakamlarınıda al
Çek git dünyamdan
Nükleer santrallerini
Kendi bedenine kur
Ey zalim...

Ufuk Nazım

Nehir

Yolun düşerse;
Nehrin kıyısına.
Dinle nehri,
Ve unuttuğun,
Dost yüzleri hatırla.
Unutulanlar;
Senin öldürdüklerindir.
Nehire kulak ver.
Çünkü;
Ödur zamansız..
Aynı anda doğan, akan,
Ve denize ulaşan.
Nehir dinginlikle kaplı;
Derinliklerin ve değişimin;
Tükenmez akımının anasıdır.
Hayatın gizlerini öğrenmektir;
Nehri dinlemeyi bilmek.
Akmak karanlığa;
Huzme huzme saçılmak.
Gecenin saçlarında;
Işıktan bahçeler yaratmak.
Bütün karanlıkta kalanlara;
Işıktan bahçelerle ulaşmak.
Elbet ışıkta boğacaklar;
Kutsal mezarlarında.
Sonsuz bir karanlıkta;
Bir ateş böceğinin,
Yaydığı kadda olsa,
Işımalısın.

Ufuk Nazım

Nelere Deymezki

Nelere deymezki
Yağın yağmur
İnci inci sağılan
Aşkımđır
Göğün yüzünden.

Dünyaya bulaşın
Damla damla
Yağmur yağmur
Aşkımđır
Kavgamđır yayılan.

Ufuk Nazım

Neresindesin Hayatin

Aslinda bitims bir kavgaydi bu
Kendine sacma ugraslar ariyan
Sadece kendi gozunde kahraman
Ve buyuyememis bir cocuktur o...

Pencerelerin ardinda
Perdeleri tereddutle acan
Korkan herseyden korkan
Adi bir bocekdir o...

Kacmak diye birfiili isleyip
Anlamini bilmedigi imgeleri
Siirlerine sokup tatmin olan
Ve kendi icine batan bir bataklikdir o.

Gorebilecegi onca guzelligi gorememis
Yillar sonra farketigindeyse
Geriye donememis
Iradesiz sallanan bir saat sarkacidir o...

Hatalarin toplami bir omur ediyorsa
Ve aptalca dogmalar icin
Yasamin essiz yuzu soluyorsa
Anlamsizligin tek nedeni sensin dostum...

Karis misali kus icine gogun
Gor puru pak
Nersindesin bugunun
Sana acik gozler ve genis ufuklar lazim...
20.08.2011

Ufuk Nazım

Nesil

Yesilin ustunde
Yetisir nesil
Yurek usurken gecede
Seyre dalar bir garip aleml
Bu gok bu deniz
Sikilirmi acep diye dusunurken
Baslar yagmuru bereketin...
Yillarin icinde bir goc baslar
Kavimlerin son gocu
Kocler sirtlanir
Ve uzar kabileler uzun uzun
Umutlari emanettir yalnızca
Karanliga cenkiran sadik kopeklerine
Ve kurtlar dolanir zamani
Yaklasan salt et kutlesine dadanirlar
Tabiatlari geregi
Yeni nesiller yetistirmek icin
Katlederler nesilleri...
23.05.09

Ufuk Nazım

Neye Yetmez ki?

Üç günlük dünyada
Neye yetmez ki
Ömür.
Kelebek misali
Uçup uçup
Nereye varmaz ki
Gönül.

Ufuk Nazım

Nüsretce

Senli günler bittiğindeydi
Bir şubattı
Olümüne soğuktu
Yalın yürek
Bomboş tarlalarda
Karlar üstünde yürüyorduk.
Uzundu yolumuz
Ufuklar kardı.
Gök;
Tipi borandı
Dolu dolu yağıyordu
Yokluğun.
Etrafımızdaki her şey
Kar altındaydı.
Sonra seni gördük
Kardelendin artık bize
Ayaklarımızın dibinde
İçimizden kopan
Bir umuttun
Bizi yaşatandın.
Adı Ardahandı
O yoksul kentin
Bir evdeydik
Mahallesi Karagöl.
Konuştuk seni umut
Bir demli çaya katıp
Isittik yüreğimizi
Evin içi doldu yıldız.
Masamızın üzerinde
Ulaşılmıştı sanki
Göklerin en güzeline.
Nüsretce bir gülüş
İnadına karın
Sarı sıcak kardeşce.
Küllenen bir sobada
Tezekleri galar gibi
Korun yüreğine;
Nüsretce bir umuttu
İşleyen yüreklerimize.
Yılları deviren
Cocuklar büyüten
Yoksul köylerde
İssız karlı yollarda
Kimselerin göremediği
İzler açan bir umut.
Yılan yıllardır
Biz değiliz diyor hocamız.
Sözlerinde eriyor
Sanki buzullar.
Yarına inancı
Mutlu, umutlu, buğulu
Demli bir çay kıvamında.

Ardahanda;
Kazım Karabekir İlkokulunda
Tahta zemin üstüdeyiz
Karlara ortasında
Kapalı yollar ortasında
Hayatı öğreniyoruz
Bir şeyleri satın almadan
Ve bir şeyleri satmadan.
Hala öğreniyoruz
Kah Darıca da
Kah Bornovada
Kah Brükselde.
Nüsretce gülüp
Nüsretce umut ediyoruz.
Şairce düşünürüz
Gelecek güzel yarınları
Kardeşce insanca
Yaşanılabilir günleri.

Ufuk Nazım

O Dev

Yaşar elbet
Çekilip
Dağların en kuytu köşesine
Bekler
Her gün doğan
Kutsal güneşini.
Aşk hiç yiter mi?
Sarmaş dolaş yılanlarıyla
Sağaltır elbet
Kanayan yüreğini.
Dağların serin sularına
Yeni bir güneş doğar
Ve kutsal günün
Sıcaklığıyla
Kendini yeniden bulur
O dev.
Ve yeniden sever
Aşk hiç yiter mi?
O dağın
Ağaran teninde
Bir dal olur
Ve alçalmadan yücelerden
Sıradağlar gibi
Sever güneşini
Sirtını okşayıp
Yükselen kutsal güneşini.
Yeniden yeniden
Sever o dev.

Ufuk Nazım

O sehir

Belkide senin icindeydi o sehir
Sokaklari doluydu insanlarla
Belkide senin icindi butun bu samata
Caglarin icinde caglayan bu nehirler
Belkide sana sesleniyordu...
Belkide hic bir seyde ve yerde
Izin yok belkide bu issizlikda sensin
Ve icinden uzanan bu yillarda
Kendimi ariyorum hala usanmadan...

28.04.2014

Ufuk Nazım

Oğlum Benim

Oğlum benim
Gulen gozlerinde kelebekler
Ve bizim gozlerimizde sen
Yani baharin icinde acan en guzel tomurcuk...

Buyuyorsun soluksuz
Ellerinde gelecegin izleri
Dilinde dadalar
Ve koca bir umut gozlerinden isir yuregimize...

Telasindasin keşfetmenin
Azminin icinde cogalirken
Bir su damlasından inadına yilginligin
Yeniden acan bu muradin adadır Berat...

Gecelerimize sabahlarımıza ortak olan
Guzel bebek herseyin sonunda ve basinda
Senin guzel gozlerin parildasin
Zulumlere olmazlara inat tasalara inat dogan bebek...

Uzak bir kervanın solugunu tasiriz biz
Yorgunlugunda dogrulan atlilarin
En taze dalisin sen oğlum
Guzellikden ve iyilikten yana yuru hep...

Yasin geldi gecti geldin iste ilk yasina
Simdi seninde bir yasin var
Yel gibi gecek yillar uzaklarda
Ama sevgilerimiz seninle cogalacak canim oğlum...
02.04.2010

Ufuk Nazım

Okumak

Fırtınalı bir yaz ortasında
Okunan fırtınalı bir kitaptır yaşamak
Ve umutların en güzelidir
Fırtınaların dinmesini beklemek
Ellerinde kitaplar
Yüreğinde renklenen çiçekler
Ve göğünden ırayan kara bulutlarla
Daha çok istemektir yaşamayı
Okumak....

Ufuk Nazım

Okyanus Rüzgarları

Okyanus rüzgarları
Saçlarımızı sardı...
Yüzümüzde serin
İyot tadı
Tenimizde
Kum taneleri...
Sahil boyu uzanmış yatıyor
Okyanusun saçlarından akan kına
Yosundan apak köpükler...
Ve biz ayaklarımızı sokuyoruz suya
Kına kokuyor baştan başa dünya
Okyanusun kınası bu
Dalgaları halayda...
Biz kıyıda olsakta biliyoruz
Yolu çok uzundur umudumuzun
Çoktan çıkmıştır yola
Bu okyanus kıyıcığından umut gemisi
Rüzgarlara selamını çakıp
Dalgalara çatmıştır kaşlarını...

Ufuk Nazım

Olmasaydı Duraklar

Olmasaydı duraklar
Ağacaktı sonsuzca
Ne gerekti bu eğreti durgunluğa
Hareketin özünü öldüren
İnsanı bağlayıp ömür söndüren
Bu durakları kim kurdu
Belkide yıkılmalıydı
Bütün duraklar
İnsanlığın yüreğine giden...

04.12.2007

Ufuk Nazım

Omur

Bir gunun icinden
Kac omur gecer
Kac gundur senin omrun
Yada yarin ne kadar surer...

Sorulan onca sorudan geriye
Kalirmi anlamlı bir cevap
Soruldukca sikisan bu omurlerden
Sikildikca kaçan insancıklar kalir.

19.12.2013

Ufuk Nazım

Orhan Veliye Dair

Başka bir şehir
Belki farklı bir pencere
Gerekliydi gözlerine.

Garip bir duruştu
Belkide garipdi
Ama garipliği kimliksizliğıydi.

Uzakları yakın eden
Bir düştü
İçine yayılan bir gülüştü.

Kültürel bir küntlükten
Evrensel bir külte
Uzanan bir bakıştı o.

Evine dönen bir adamdı
Belki uzunca bir adımdı
Onun yolunu bitiren.

Yalandı dolandı
Yalancı bir bahardı
Çiçeklerine aldanıp soyunandı.

Başka bir şeydi
Adı rüyaydı
Düşlerde tadılan bir bakıştı.

Sondu adı konulmamış
Yolunu bulamamış
Öylece kalmış garipce...

Ufuk Nazım

Ozi'ye

Dostum nasılsın?
Yollar bölündü
Şimdi Ahmet Kayayı dinliyorum
Aklımda sen
Gülen gözlerin
Sigara arayan ellerin...
Bekliyorum dostum
Anka kuşuna dönen sonundan
Küllerinden doğmanı...
Savrulmak duman duman
Delikanlı bir rüzgar çıksaydı
Şu poyraz esermiydi
Bizi böyle sonsuzcasına
Erkenden gömermiydi küllere...
Bir dostun öldüğü gündür
En güzel yanımızı
Toprağa gömdüğümüz gün...
Işıklı gözlerin gözlerimde
Delikanlı yüreğin yüreğimde
Sesin kulaklarımda dostum
Unutmadım sonsuza akan
Yaşam ırmağın
Ölumsuzdür benim damarlarımda...

Ufuk Nazım

Ozlem

Özlem
Yağmurlar yağdı üstüme
Billur bir
Damlaydın sen
Ey yar!
Göğün gözlerinden
Süzülen.
O en güzel
Günler için.
Savrulan insanlardandın
Yaşanılası
Bir dünya için
Acıdan umuda
Giden yolda
Onurlu bir insandın sen.
Doğruları ve umudu için
Yaşamın gözlerinden
Sağılan umuttun sen

Ufuk Nazım

Öfke

Celladının nefesin de söndü;
İçindeki cılız ateş.
Dondu kalbi,
Yenildi öfkeye.

Ayazında dondu umutlar,
Unuttu yüzünü,
Kırdı buzdan kalbini,
Yıktı bedenini,

Neydi sebep öfkesine,
Cellatla savaşıyor,
Cellatlaşır dedi,
Ve soktu hançeri yüreğine.

Tufanlarda anaforlda,
Aradılar onu yoktu.
Savaşların en kızgın anında,
Yoktu.

Bulupda yok edemediler öfkeyi.
Öfke senin yüreğinde,
Kopar yüreğini,
Yık öfkeyi.

Ufuk Nazım

Öküz

·
Dünyayı boynuzlamış;
Uzayı sürüyor,
Öküz.
Dönüyor ha dönüyor.

Ufuk Nazım

Ölümsüzlük Ayyaşı

Telaşım anlaşılır mı?
Dosdoğru
Hedefe gidiyorum.
Dolunay altında bir gece
Kayıkçının sikkeleri
Gözlerimde.
Ateşi verin bedenime
Nehiri geçeyim
Yolum uzun
Hadi dost ellerden
Yayılsın yalımlar.
Küllerim ırasın göğe.
Karışayım
Rüzgarın nefesine.
Hadi kayıkçı
Sikkelerini bul
Küllerimin içinden
Yol alalım kayıkçı
Asıl küreklere.

Ufuk Nazım

Ömür Bir Yoldur

Kirilan bir daldir omrumuz
Kule yazmis bir duman
Bir esintidir Kafkaslardan Toroslara
Omrumuz derin bir yardir
Sonuna uzanan
Omur bir yoldur
Gectigin yollarin toplami yani
Sen sonunda olacaksin yolun
Omur tukeninince
Yol surecek sonsuza
Sen bir durakta kalacaksin
Yazgimi dersin
Uzarmisin o duraktan
Baska bir dunyaya
Yollar uzamaya devam ederken
Baska gozlerin ufuklarinda
Senin gozlerin solar sonsuzca...
17.06.2008

Ufuk Nazım

Örende

Örende bir gece
Kaz daglarından ruzgarlar
Tasiniyor nefesimize.
Sardalyalar sarıyor
Kokularıyla tenlerimizi.
Ege nazlı soluyor göğü
Mavi mavi
Temmuzun ortasında
Buz gibi saklıyor suyunu.
Zeytin ağaçları kaplamış kıyıları
Küçük gövdeleriyle
Bakışlarında yeşil zeytinler
Yapraklarında barış
Yagında altın sarısı sağlık
Ve umut isildiyor gününde.
Tasiniyor sıcak tenlere
Kum tanelerinin sarısı
Basakları sahillerin
Serpilmiş boy boy insanoglu.
Burada ruzgarlar kardeş
Güneşin sıcaklığıyla
Kaz dağlarının hatırına,
İşte bu sebepten
Ruhumuzda bu temmuz gibi
Aydın kalsın sevgilim
Biz güneşi sevelim
Degmez grinin altında
Tüketmeye yılları
Hicde olmadı
Yuzumuze dogmazssa
Yuregimizle doguralim
Govdemizde altın kumsallar
Zihnimizde masmavi deniz
Ve avuclarimizda dalgalar.

Ufuk Nazım

Öteki

Öteki sendin;
Beni gözlerinle yendin.
Anlamadım sanma sakın;
Daha da büyüdün aynalarda.
Sanma kazandın;
Ben seni kelimelere döktüm.
Yüzünü eritip,
Mısralarıma mürekkep yaptım.
Hayatımdan çık,
Çıkabilirsen.

Ufuk Nazım

Öteki Yol

Yamaçlarda dolanıyor gözleri
Unutulmuş bir yüzü arıyor.
Yürüyüşünün sonu yok
Köylerden kentlere
Kentlerden
Daha büyük ülkelere
Taşınıyor.
Göçmenliğin hüznüyle
Sere serpe çırpıyor
Sonsuz mavide
Güçlü kanatlarını.
Evrende
Bir toz zerresi
Bütün akan kinetiğin
Ta ortasında
Kalamaz kırırtısız.
Bulaştırarak gücünü
Devinen her şeye.
Arıyor öteki yolu.
Uzak yamaçlarda
Söktü sökecek
Gözlerinin çığlıklarıyla
Hasretinin çığı.
Belki
Hasretin kütesinde boğulacak
Güçlü kanatları.
Gene de
Bekleyecek inatla
Yamacın sırtında belirecek
Güneşin ışıktan ellerini.
Kim bilir
Belki açılacak
Birazdan bütün
Öteki yollar
Belki ulaşacak
Unuttuğu o güzel yüze
Kim bilir
Belki
Güneş de aşılacak
Gökten daha uzak
Bir sonsuzun içine
Yığılıp
Evrensel doğrularla
Kesilecek.
Bulacak
Görmezliklerin ötesinde
Kara deliklerin
Dayanılmaz çekiminde
Vazgeçip beninden
Ulaşacak ötekine.....

Ufuk Nazım

Ötelere

Öyle solduran
Başakları
Şoluğuyla rüzgarların
Ötelere taşınan tohum
Hevesini kıran kim?

Sesine gölge düşüren
Gözlerine
Hüzün hüzün
Tasa bulutlarını
Yığan kim?

Ufuk Nazım

Özgür Liman

Yalnızlığın ıssız kıyılarındanım.
Halatının hışirtısıyla ayrıldı,
Son gemide limanımdan.
Son şiiri mide okudum dalgalara.
Bomboş artık limanım.
Denizlere uzağım artık,
Limanım ölüm kokan bir bataklık.
Gene de umutlarımla
Taşınırım kıyılara.
Denizlerin kıyısında,
Kaldı umutlar.
Kirlenen denizlere inat yaşamak,
İnsanlara özgür bir liman sunmak.
Sevgiyi çalan korsan gemilere,
Açıp limanı,
Sevgiyle ülkeler kurmak.

Ufuk Nazım

Özgürlük

Sus sus,
Ne olur sus.
Bak gökten süzülen ışığa.
Özgürlük onların.
Biz damarlarımız,
Ve hava arasındaki basınçla;
Şıkışmış tutsaklarız.
Özgürlükten anlamayan,
Asalaklarız.

Ufuk Nazım

Paslı ığlıklar

Geceden yapraklarla;
Kaplıydı ezgilerimiz.
Bir dal kestik;
O büyük ağaçtan.
Çan sesleri yayıldı geceye.
İnadına bir şarkı tutturduk;
Sevdanın şarkısını,
Söyledik kol kola.
Dediğin gibi miydi;
İstanbul un kızları;
Koparırmıydı bilmem.
Ama kopmadık işte...
Uzaklarda karışık bir kafada;
Gene bulduk,
Kendimize bir yer.
Yalan olan neydi;
Bütün hesap kesildi.
O güzel dört güne.
Sevgi tahlillerinde mi;
Aklına geldi,
Okuduğun kimya.
Ey unutan simyacı.
Yoksa sende;
Benim gibi bir metalden.
Altın mı yaratacaktın.
Etrafındaki güzelliklere dalıp;
Sevda formülünü unutan.
Canım simyacım.
Gene de unutma demirin gücünü.
Sessizliğin pasında;
Bir park salıncağından,
Paslı ığlıklarımla;
Haykırırım gene sevgimi.

Ufuk Nazım

Paylasilmaz Gurbet

Zaman gecti uzerinden hasretlerin
Ozlemler ezberlerde eridi
Turkuler girdi uzak diyarlarda
Efkarin pencerelerinden
Umutla kardik bugunde
Kozlenmis yurt ateslerini
Harladik yalaguz bedenlerimizden
Kullerin soguklugunu attik.
Ana dedik ana senin gubi yar olur mu?
Heleki vatan gibi diyar olur mu?
Insanlar gecti omrumuzden
Savrulmus yapraklara benziyen
Sonbaharin huzunlu solgunluguyla
Seyrettik belki yakalariz diye yitikligimizi
Ne mumkun
Hasretler yalniz yasanir
Paylasilmaz gurbet
Unuttuk unutulduk
Sonra dustuk sayfalara en guzel umutlarimizi
Sayfalara bahar geldi...
28.03.08

Ufuk Nazım

Pejna te naye

Iste simdi dusdu aklima
Uzaklarda bir yer
Bir Izmir aksami
Belki serin belki sicak
Ama kesin ruzgarli,
Ciwanın sesiyle senlenen
Yemyesil bir bahar gecesi.
25.03.2012

Ufuk Nazım

Pencerem

Pencerem;
Karanlığa açıldı.
Ve rüzgar taşıyor;
Gizemli bir fısıltıyı.
Yaprakların fısıltısı bu.
Dut ağacım;
Bu akşam,
Bende onun kadar yalnızım,
O da benim kadar yalnız.
Dut ağacı fısıldıyor geceye;
Bana olan aşkını.
Ben gidince,
Solan yapraklarını.
Kararan bahtı;
Kapkara dutlarını.

Ufuk Nazım

Potkal

Çırpınıyor mavide;
Kaybolan bir şişe.
Kim bilir neler taşır?
Yüreğinde.

Bir mum söndü,
Bir denizci daha öldü;
Yalnızlık devî,
Yüreğinin güvertesinde.

Ufuk Nazım

Prag'da Bir Kirmanli

Kral Sarlin koprusunun uzerinde
Bir adam durur
Bakislarinda saklidir
Uzaklarda kucucuk bir koy
Sanirki guzelliginden degilde
Cocukluktandir unutulmazligi
Gulusleri cocuk kaldikca
Herkesin anavatani cocuklugudur der gibi
Bakar oyle garip
Inadina uzaklarda akan nehirlerin
Kopruler gibi asar bakislarini
Gecmisten gelecege
Bir gun Hedo'ca bakar bir gun Fikri'ce
Diger gun Sukru'ce
Adi sevgidir inadina akan kayan yokalan herseyin
Asilmis kopruleri gibi Prag'in
Atar gonul koprulerini unutulmamacasına
Siir siir sakir misali Kafka
Sonra adi olur melankolik
Bu gri bu gotik mimari
Sana baska kapi birakmaz biliriz
Kafka kardes
Sen Anadoluda dogacaktin
Yazik oldu sana ama olsun
Bir Kirmanli Pragi gezdiye
Buda yeter sana...

Ufuk Nazım

Raylar

Tren rayları getirdi bizi
Paslı ve otlarla sarılı raylar.
Güneş çıktı anne
Bizide andı bugün
İlk kez bir aydan beri
Yıkandık günün alnında.
Kah hasretti adı yeşil
Kah umuttu kızıl
Şafak gibi.
Kah ışıllı iki raydı
Metal ısıklarıyla
Sılaya uzanan.
Dilsizliğimiz daha ağırdı
Sırtımızdaki kömürden
Ve köylerden gelip
Madenlere indiğimizde
Her kazmayı
Yoksulluğa indirdik
Kapkara suratlarımızda
Eski gülüşlerimizi
Boşuna aradılar
Ama bugün dindi yağmur
Ve güneş güldü bize
Bizim yerimizde...

Ufuk Nazım

Resim

Bir resim
Neler anlatır?
Yenilgiyle yıkılmış
Talan edilmiş
Bir kenti.
Umutsuzluğun yığıldığı
Bir çift gözü.
Yanlış yollarda
Yanlış acılara belenmiş
Yüregini boşuna kanatıp.
Acı çekmiş
Bir devi.

Ufuk Nazım

Rita Vanobbergen

Bir devrimcinin flamanca destanini okuyorum
Yeniden can suyu yuruyor dallarima
Uzerime yigilan yilginlik molozlari dokuluyor
Rita El Salvadora genc bir doktor
Karsisinda fasist rejimin
Gencliginin gucuyle yaninda gerillalarin
Yuzunde gulumsemeyle yardim ediyor
Zulmun dislerinde cirpitan yoksul halklara
Helikopterleriyle geliyorlar
Makinalidan sakiyan kursunlar
Ritayida buluyor
Ve Rita gencliginin baharinda sonsuzca kaniyor
Gozlerinde korkuyu ariyorlar bosuna
Paramparca olmus sag kalca kemigine ragmen
Her an firlayabilecek bir ceylan gibi atik
Ve asla sirrini vermiyecek bir militan gibi magrur
Che'nin yolunda cessus bir doktor o
Yapayalniz kanlar icinde umutla bekliyor
Ve yoldaslari Ritaya yeniden can veriyorlar
Omuzlarında tasiyorlar yardim ettigi siginmacilarin kampina.
Rita artik aksiyarak yurusede
Dusuncelerinin yonu ve hizi eskisinden daha nettir
Ayaga kalkar kalkmaz emperyalizmin ustune yurur
Kara listelerinde yer alir fasist El Salvador rejiminin
Bu nedenle Ruzgar onu Filipinlere surukler
Karsisinda fasist Markos rejiminin
Yoldaslari icin serin ve derin umuttan bir nehirdir Rita
Gune karsi ter doken seker iscilerinin yaninda kardeslik denizine akar.
Dokuz yilda uc cocuklari dunyaya gelir ve Kazama adli kitaplari
Halk ordusunun saflarinda insanlara umut dagitir
Ellerinde bilimin sagaltici serinligi
Ve gozlerinde umuttan sakin bir bakisla
Yillarin icinde buyuyen umuttan bir nehir gibi
Bizim icin tek bir yasam var dedi
Kardeslikden esitlikden ve barisdan yana
Har insanla ayni masaya oturdu Rita
Simdilerde Halk icin Saglik kliniginde
Insanlara ucretsiz saglik dagitiyor
Ve dunyaya hala yasiyan Che Gueveralarin varligini
Sessizce golgede kalanlarin tarafinda umutla gosteriyor...
27.03.2011

Ufuk Nazım

Rüya

Soğuk bir günde,
Kalın bir yorganın altında.
Sabahleyin kalkmak gerekliliğine,
Yorgana daha da sarılarak,
Muhalif bir tavır sergilemek.
Uykunun derinliğinde,
Sonsuz bir sevgili gibi sarılmak,
O cansız yorgana.
Sonlu yaşamların ve kısıtlı imkanların,
Kara dünyasından.,
Sonsuz imkanların rüyalar alemine kaçmak.
Ve bir daha uyanmamak,
İşte ölmek.

Ufuk Nazım

Rüzgar

Karanlık;
Kararlı inat.
Unutkan bir sonbahar;
Topluyor yapraklarını.
Yanlış oyunlar,
Doğru insanlar.
Doğrul hadi sende;
Yarına inan.
Dilsizken;
Kederlenir mi?
İnsan.
Sus uzakta da olsa;
Sus.
İncitme büyüsün;
O bir fidan.
Rüzgarını yollama ona;
Eğme körpe belini.
Sus serpilsin göğe;
O bir salkım söğüt.

Ufuk Nazım

Rüzgar Gülleri

Avrupa da;
Binalar
Yığılmış yüzüne
Göğün.
Rüzgarlara
Yol açın
Asyadan
Haberler taşır
Bu rüzgarlar.
Bloklarınızdan
Yankılanan seslere
Kulak verin.
Rüzgar gülleri
Takalım saçlarına
Dünyanın.
Kulak verin
Rüzgarlara.
Afrikalı çocuğun
Açlık kokan nefesini
Taşıyor rüzgarlar
Kızılderili çocuğun
Gözyaşını taşıyor bulutlar.
Ceplerinizdeki
Cocuk cesetlerinin
Kokusunu
Taşıyor ruzgarlar.
Yeter çıkmayın
Güneşin yoluna
Yeryüzü insanlığındır
Nükleer santrelleriniz
Beyinlerinizde kalsın
Yol açın rüzgarlara
Rüzgar gülleri
Takalım saçlarına
Dünyanın.
Uçsun insanlığın
Barış güvercini
Silahlarınız size kalsın.
Kainatta bir yerlerde
Yayıyor sesiniz
Bu insanlığın sesi
Yeter kıydığınız canlar
Döktüğünüz kanlar.

Ufuk Nazım

Rüzgarda Saklı

Bakısından süzülen
İki damla gözyaşıydı
Yaşam.
Bu sonsuzu
İki damlaya sığdıran
Sevgide saklı sır.
Göğe yabancı
Bir bakış
Savrulur
Kendince dargın.
Kıyıları;
Üstüne kapanmış
Bir denizdir şimdi.
İçinde saklı
Tarihin gülleri.
Zamanın incileri.
Ağır ağır ırgalanan
Koca bir gemi gibi
Akıyor gözyaşı
Uzak düşlerine
Unutulmuş bir başak
Sonsuzun tarlasında
Bekliyor öğütülmeyi
Unun tanelerini özlüyor
Umudu;
Rüzgarlarda saklı.

Ufuk Nazım

Sağanağında Düşlerin

Sirilsiklamdi saganaginda duslerin
Duslerki sadece guzellerinden secili
Ilik bir urperti ile
Irkilirken bedeni
Varir Eskihisar tepelerine
Dost karincalarla cekirdek yer
Bir sur dibi yalnizliginda
Ve karisir mavi dalgalarin uzakligina
Izmir Teleferikte
Kirlangiclara ekmek atar
Tuten mangalin kenarindan
Ucar kirlangiclar
Uzak Ardahan daglarina
Ve onunde cift kayalarin
Akan derenin kenarindaki cocuklarla
Cim tasir yapilacak gol icin...
Daricada bir yaz ayinda
Dalar kiraz bahcelerine
Ve Turk kahvesi icer
Halice karsi PiyerLoti'de
Tuzla sahilinde balik yer
Oylesine siradan bir gunde
Cengelkoyde kahvalti yapar
Bir cinarin altinda
Istanbul Bogazindan yunuslar gecir
Oylesine bir gunun icinden
Istanbulda takilir
Uzar Eminonunden Cemberlitasa
Ekmek parasi pesinde
Isportacilardan ask satin alir
Takar guluslerine...

Ufuk Nazım

Sahneler

Gecmis zamani anlatir sahneler
Sahne de durmus bir saat
Kendinden emin beklemekte
Yeniden isleyecegi gunu...

Izleyicilerin icinde yuzu bakir kadar sari
Elleri titrek biri oturur
Zamanin durmasindan cok memnun
Olume izini kaybettirmekle mesgul...

Merhaba dedi sahnedeki oyuncu
Kendinden emin
Ve sahnedekilerin sessizligini cignemekten
Aldigi hazla sesinde yukseklerden bir tonlama...

Bilmemki niye icinde dolanan ezber
Bir ara cikamaz oldu dudaklarindan
Egri bugru bir bakir cubuk gibi bukuldu
Kurnaz bir dogaclamayla yirtti bakirin zirhini...

Simdi hatirladim bende vardim icinde izleyenlerin
Kendimden hicbirsey bulamadim sahnede
Ezberlenmis bu hayatlar vitrininde
En uzagiydi benim cikmazima...

Iste o an bir ses beni ayiltti
Simdi Istanbulda olmak vardi anasini satayim
Gercektende net olarak istedigim tek sey buydu
Ve sahnede bulamadigim seydi kucuk bir mesaj hayata dair.

Istanbul Krliyet Tiyatrosu Hastasiyiz adli oyunu Bruksel 11.02.2011

Ufuk Nazım

Sahte Sistemlerin Sahtekarlarıydık

Yamandık yoksulluğu
Çıktık sokaklara
Koca bir boşken içimiz
Okşandık ekranlarda
Sahte sistemlerin sahtekarlarıydık...

Sonraydı çok sonraydı
Ölümlerden ve dönülemeyen zulümlerden
Dirençsiz diz çökmüştük
Boşaltılmış vücutlarımızla
Kendimize bir senaryo ararken...

Sanat denilen utanç yumağı
Boğazımızı sıkıyordu
Anlamsız kıskançlık buhranlarında
Daha çoğu isterken
Ölüm çalıyordu kapılarımızı...

Duymuyorduk kuş seslerini
Seherde esen dağ yellerini
Savaşlar izliyorduk
Filim izler gibiydik
Ekranın gücüyle büyülenirken...

Ufuk Nazım

Sahteliğin İçinde

Sahteliğin içinde
Kendine bir yol a
Güne karşı
Ellerinde emeğin
Yüreğinde umutların
Yoksulluğun utansın
Sonra sen kalk
Yürü üstüne yılların
Kanasın acıların
Üstünde bir yorgan gök
Altında döşegin toprak
Sana yeter asırlarca...

Ufuk Nazım

Sair Cikmazi

Yuzlerce insanin yuzunden yansiyan
Bugunun sonsuz sevkli akisindan cikamiyordum.
Her siirin bittigi yerde bir sokak ismi asilir
Dolastigimiz sokagin cikmazligina dair
Her siir bir cikmaz sokakta sonlanir.
Sanki sonsuza kadar yasiyacak gibi
Diri duran siirlerin sayfalarindan savkiyan
Benim yorgunlugummuydu
Yoksa kendimi yorgun gormemin tek nedeni
Siirlerin diriligimiydi.
Safsatalar icinde buyuyen
Kelime salatalarinin sunuldugu
Sair kahvelerinde
Matilardan artakalan balik mezeleri
Hazirdi coktan.
Acligin siirini ancak ac sairler yazabilirdi
Bundandirki bir yokus basi kahvesinden
Acligin dondurdugu zihnleriyle bogaza bakan
Ve dusen sekerlerinin tesirleriyle hayallere dalan
Bu acili insanlari dillerinden
Ne dokulurse inaninki dogrudur...
Lakin ac karnina ictikleri
Alkolun tesiri dahada acidir
Karacigerlerindeki onarilamaz hasarlari
Sirleriyle yamayan
Bu garip insanlar toplulugunun
Hayata tutunamalarda
Tutunmanin sirlarini siirleriyle sunarlar
Gencecik ve koca yurekleriyle
Koca balinalar gibi safi yurek
Karaya vurduklari bir gunde
Siirlariyle bir sehir kurmuslardir coktan
Butun cikmazlari cozuldugu
Siirce bir ulkenin en guzel bahcesidir sair...

Ufuk Nazım

Saklı Tebessüm

Gecekondular boyu
Kokularını duydum
Yoksulluğun...
Camaşır iplerinde
Asılı kaldı
En genç bakışlarımız
Bir varoş kızının
Saklı yüzündeki tebessüme
Takıldı yıllarımız.
Yalın ayaklarındaki
Sızıltıydı yüreğimizi kavuran,,,
Umutlu baharlarda çıkılan
O saklı pastahanelerde
Gülücüklerle serpilene bedeniydi
Sebebi sevgimize
Küçük umutların
Ve basit isteklerin dilinde
En saf en temiz sevgiydi
Saklıyan bizi...

Ufuk Nazım

Samanyolumusun

Pencereden,
Ilık ılık giren misin?
Masa başlarında,
Soluksuz çalışan mı?
Yoksa
Şu manasız gökyüzüne;
Manayı çizen,
Samanyolu musun?
Sen nesen?

Ufuk Nazım

Sana Sormayacaklar

Sana sormayacaklar
Aradıkları adresi
Yüzünden düşen
Sonbahar yapraklarını görmeyecekler
Sen yalnız kalacaksın
Kelimelerin kargaşasında
Eline bir kirbit
Birde aklına kaosu sokacaklar
Ateşi izletecekler ekranlardan
Mecbur kalacaksın
Sende yakacaksın
Dünyanın en iyi işini
Sen yaptın sanacaksın
Aranacaksın sonra ekran ekran
Adını terörist koyacaklar
Bir mahkemenin kara duvarlarında
Mülksüzlüğüne yanacaksın
Ve ömrünü duvarlarda soluyacaksın.

Ufuk Nazım

Saniye

Saniye
Dünyanın saf temiz damlası
Seni öldürdüler
Niye?

Saniye
Filistinin küçük kızı
Kaç bomba düştü
Senin küçücük yüreğine.

Saniye
Gözlerindeki ışıkla birlikte
Kalbinde çaldılar insanlığın
Roketlerle parçaladılar umutları.

Saniye
Utanmadılar senin çocukluğundan
Silahlarını saklayıp
Kaçtılar başka bir sefere.

Saniye
Gazgede ölen
Kaçınıcı çocuksun sen
Artık yaşayacaksın şiirlerle.

Saniye
Senin bir ömrün vardı
Yarım kaldı
Ve baş örtünde lekeleri zulmün.

Saniye
Değişir ülkeler
Fikirler değişirdi
Ve geri gelirdi güzel günler.

Saniye
Ömründen geriye kalanı
Kim verecek
Kim seni geri getirecek.

Saniye
Bu kin kimin?
Cocuk yüreğinede mi?
Kuracaktlar işgal duvarları.

Saniye
Sen gidince
Bütün çiçekleri soldu
Sanki dünya bahçesinin.

Saniye
Gözlerindeki çığlık

Yayıllacak Őirlerle dűnyaya
Yankılarla yıkılacak işgal duvarları.

Ufuk Nazım

Sar Beni

Bir bilsen;
Kaç yol geçtim,
Ulaşmak için adına.
Göğün karanlık dehlizlerinde;
Kaç umut tükettim.
Şimdi sarıl bana.
Uzarlarda yalımlar sarmış;
Dudaklarınla sar beni.
Ve istersen karanlığın içinden;
Ay gözlerinle izle beni,
Sonsuzca.

Ufuk Nazım

Sardunya

Su susuyordu.
Toprak'ta sardunya;
Yağmura açmış yapraklarını,
Su içiyordu kana kana.
Gece sardunya kokuyordu.
Sonra sardunya susuyordu.
Su çağlayarak akıyor;
Sardunya susuz yapraklarıyla,
Bakıyordu suya.
Suda sardunyaya.

Ufuk Nazım

Sardunyam

Damla damla;
Yağyorsun bedenime.
Ve ben;
Bu yağmurlu havalarda,
Daha bir seviyorum seni.
Açıp bağırmı;
Sırılsıklam
Senle doluyorum.
Sonra seni doğuruyorum,
Sardunyam.

Ufuk Nazım

Sarildi Gun

Sarildi gun
Kusun kanadina
Kirildi kara
Gulusunun beyazinda
Adi umut
Saganaklarda bosalir
Kentin en ucra sokaklarına
Kadar salinir tanesi
Yorulur sarar yirtik sesi
Kaybolur dayanir kimsesiz
Bulur elbet kendini icinde
Uzak degilki dusler
Istedi ve buldu
Arzuladi ve ulasdi
Otede degil umut
Sevdi ve erisdi
Zirveler degil
Yamaclarda guzeldi
Goren goze hersey guzeldi...
10.04.2010

Ufuk Nazım

Sarilir Gibi

Havalar soğudu
Yapraklar dūşerken
Doyamadan
Dalların sarısına
Rūzgarlar sardı
Dört bir yanımızı
Nice dūşmanlar gördü
Bu insanlar
Bir kez bile yılmadılar
Sevmekten insanlığı
Neylersin
Rūzgarlar sardı
Sararan her dalımızı
Bir dökümdür başladı
Irayan sonbaharımızda
Dallarımızdan
Şiir şiir yapraklarımız
Şavruldu rüzgarlarla.
Zaman fırtınasında
Bir sen kaldın bana
Sevdam!
Nazlı bir
Anadolu sabahında
Yükselen güneşin
Dağlara sarıldığı gibi,
Sarıldım sana.
Bütün geçmişime
Sarılır gibi.

Ufuk Nazım

Sarmalların Katili

Kalıtsallığın savaşıydı,
Yıkmaq için genleri,
Binlerce kez girdi,
Sarmalın gizemine.

Uzun ve kısa kolların da,
Yıllarca yonttu kendini.
Kaçınıcı kromozomdu o,
Yanlışlıkla kırdığı.

Takıldı kaldı,
Sarmalın gizemine.
Unuttu yüzünü.
Kalıtsallığın kurbanlarından oldu.

Ufuk Nazım

Sarsıl

Sarsıl ey zulmün havarisi,
Ben sırlarını surlarıyla paylaşan,
O nazlı şehirim.
Sen ey koynunda haçla dolanan,
Akbaba.
Çöreklendin ya can evime,
Bilinmez bir tufanla dağılıp gitmeden,
Bana dokunma yanarsın.
Tarihin aynasında kimse kalamadı,
Benim bağrımda.
Silahlarının gücüyle kimse,
Sefa süremedi.
Ben sırlarını surlarıyla paylaşanım,
Diclenin kıyısında soluklanan,
Ve yok olan binlerce kavim bilirim,
Yırtılan göğün şahidiyim,
Burada tutunamazsın.

Ufuk Nazım

Satılmış

Satılmanın telasındaydı Satılmış
Önce bir turbeye satmışlardı onu
Sonra yası buyumus
Adı Satılmış kalmısti karsilik yasamina...

Yıllar gece dursun
Gülen yüzünden adı savkiyordu
Şimdi patrona satılmısti yasami
Sabah altıdan akşam sekize...

Satılmısti ülkesi harac mezat
Düşünüyorduki bir ismi olmalı bu ülkenin
Satılmışistan gibi birsey
Satılmışların vatani yani...

Sonra düşündü Satılmış
Hiç yasami satılmıymıydı doğmamış bir bebennin
Şu işil işil akan dere satılmıymıydı
Ya şu toprak şu güneş...

Cevapları veren
İnsanlığın yüzünde patliyan top gullesidir
Yeni ölçüler kitabında bir gulleye bedeldir
Yüz cocuğun yasami...

Silahların satıldığı bu dünyada
Güce satılmıstır insanlık
Yarım yamalak asırların yarası
Kapitalizme pazar vitrine maldır insanlık...

Satılmış kalemlerin kirlettiği
Beyaz gazete köselerinden
Köseyi çoktan dönenenlere kalmıstır
İnsanlığı yüceltmek medya pazarlarında...

Genede sadece Satılmışın adı kalır
Nüfus cüzdanında Satılmış diye
Ve derki satılmış beni anam turbeye adadı
Sizin kanlı dışlerinize değil...
18.11.2008

Ufuk Nazım

Satori

Aydınlanıyordu karanlık
Karanlık korkuyordu
İçinde dolanan
Ateş böceğinden.
Sonsuz karanlıkta
Bir nokta olsada
Işıyordu
Ateş böceği.
Ve varıyordu farkına
Karanlığın.
Ve gül daha kırmızıydı
Ağaçlar daha yeşil
Nehirler daha berraktı
Gerçekte ulaştığı
Saf yalınsız gerçek.
Sevgisi gerçekte
Kendinceydi yaşam
Sahip olunması
Gereken değildi.
Akmalıydı
Takılmadan
Yalaklara
Saçarak yaşamı etrafına
Akmalıydı
Ulaşmalıydı kendine
Benindeki gerçeğe
Aydınlanan bugününe.

Ufuk Nazım

Savasin ocu

Ve safak vakti

Kanlı doseklerde uyanir bebeler
Kursunlanmis bir besikde
Hayatinda hic gulmemis gibi yatan
Bu bebeklerin uzerine
Agittan bir gun dogar
Dilleri uzak diyarlarin dilleri
Anlamadigimiz bu kelimelerdeki ezgi
Yureginin en dibine islerde
Ogle egilir insanoglundun beli
Basini kaldirmaya utanir...
Gun egri dogar artik
Su sessiz akar
Daglar dargin bakar
Kalanlar cekip gitmeye hazirlardir gencliklerinden
Kana kan katmaya ant icmis namlular
Artar artar
Ac cocuk gozleri uzakalara bakar
Ve anavatanlarini satarlar goclerde
Uc kurusa karin tokluguna
Varoslarin yamacindan biten
Savas cocuklari
Sanki hic bir ana dogurmamistir onlari
Mantar misali bitmislerdir pisligin icinden
Once ailesini oldurur sonra yozlastirip
Benligini uc kurusa satin alir
Eline silahlar takip
Ocler ekerler aclarin gozbebeklerine...

25.10.2010

Ufuk Nazım

Savur

Savur seni durduranı.
Durağanlık;
Ölüme yaraşır.
Göge binlerce avucunla,
Tutunmalısın.
Ve köklerinle dünyayı,
Ayak da tutmalısın.

Ufuk Nazım

Sayfalar Bitiyor

Sayfalar bitiyor elimde
Ama bitmiyor sözcükler
Şimdi telsizlerde
Bir düşme vakası.
Kimbilir
Kim düşüyor yükseklerden
Hala diplere.
Hangi karesinde takıldı filim.
Ve kopuyor işte şerit.
Diplerde bir uğultu.
Gecede asil bir yas saklı
Kapkara giysisine bürünmüş
Yıldız yıldız ağlıyor
Ağaran gök.
Ahenkli bir ağıttır şimdi.
Denizde
Yakamozlara karışan
Uzak vapur düdükları.
Ey ölüm
Uzak dur ondan
Onu çok sevdim gece
Düşürme aklıma ayrılığı
Dolunay altında
Dolanan ölüm
Daha güzeldir
Ayrılıktan
Daha ahenkli.

Ufuk Nazım

Sedire Dair

Yosun asıldı
Kuzeyden sırtıma
Esti rüzgar
Döndü başım
Sallandım
Sarhoş sanıp
Yuhladılar...
Baltalarıyla
Budadılar dallarımı...
Yosunlar
Kanımla bulandı
Yüzüme
Yosunlar dadandı...
Unuttum asırları
Dalsız uzandım göğe...
Köküm sardı dünyayı
Adımı unuttum
Öykündüm dağlara
Taş oldu yüreğim
İçimde buldum seni
Fosillerin dibinde
Ey bulut...
Gözlerimi yıkayıp
Baktım yüreğine
Uzaklardan uzandım
Sana ey umut
Zamanı anımsadım
Devrildim içime...

Ufuk Nazım

Sefalet Durakları

Aralar
Uzun soluklanmalar
Kendimizi unutmaya yarayan
Sefalet durakları.
Anlamsız uzlaşlar
Ve saçma sonuçların yarttığı
Şonsuz melankoli.
İnsanlık buhranının çağında
Kendimizi hic aramadan
Ekranlarda bulmuş gibi yaparak
Ufakta olsa bir paranın
Koşesine takılıp
İç çekerek yok olmak.
Yaşananlar ne kadar iyi
Ve bu iyiligin ölçüsü nedir?
Gelişimler zihnimizde
Kara delikler yaratırken
Ve bizi yaratan her şey
Filim şeritleriyle birlikte
Karanlığa gomulurken
Bu sonsuzcasına sanılan
Tüketimin sonu yaklaşmakta
En azından beyinlerimiz
İmajlar ve kavramlar karmaşasında
İşlevselligini yitirmek üzere.

Ufuk Nazım

Sen Doğdun

Sevişirken geceyle ay
Denizin yüzünde
Sen doğdun ey aşk.

Salkım salkım
Bir üzümdün dalında
O en kutsal aşkın

Yalımları narin
Nar içi bir
Akdeniz yazında kaldın.

Şimdi gönlümün koridorları
İrak sana,
Nerdesin?

Gene seviş benimle
Denizin yüzünde
Soluklanan aşıkların gözünde

Sonlar, unutulmuşlar
Her gecenin sabahında
Yeniden kaybolanlar.

Sonbaharlarda toplardım
Aşk çınarının yapraklarını
Yakıp aydınlatırdık geceyi.

Ufuk Nazım

Sen Hiç

Sen hiç
Enjektör kaydattın mı?
Sabaha karşı
Sönen bir ocakda.

Sen hiç
Kat kat kovalayıpölümü
Koridor koridor dolandın mı?
Yaşamın yamacından.

Sen hiç
Eridin mi?
Ateş ateş yanan
Bir çocuğun yanağında.

Ufuk Nazım

Sen Josef

Derin bir yapı
Dördüncü köşesi kayıp
Bir dikdörtgen.
Uzun iki kolunda
Işıl ışıl
Onlarca pencere.
Ortada ki
Kısa kenarda
Camlar
Gizemli bir karanlığa
Boyanmış.
Üst katlar da
Geçmiş den bakan
Küçük pencereli
Sıgınalı sı çatı katları.
Ve önünde
Şen Josefin heykeli
Önündeki havuza bakıyor
Yüzünde uçuk bir hüzün
Elinde zeytin dalından
Bir asayla
Tanrısını gösteriyor.

Ufuk Nazım

Sen Şairsin

Son bir dize daha yaz
Sen sairsin
Elbet vardır son bir darbesi
Seninde kaleminin
Boyle noktasiz gitme
Yuzune anlamsizligin
Bir fiske daha vurmadan gitme
Yazmasanda dile yada dusle
Gercekler kalemine varamasada
Anlayacak seni yine
Hayatin koselerindeki birileri
Sen yeterki dusle...

Ufuk Nazım

Sen Vardın

Bir bahçedeydin;
İçi dolu ağaç
Rüzgarlarla soluklanan
Günün taa içinde;
Sen vardın.
Tanıdık bir ezgi,
Rüzgarın kolunda
Ve Nazım ın resimleri
Asılı duvarların üstünde.
Burası evin seninde
Buğulanan bir camı sildin
Bak içine
Bu seninde için
Ruhunun aynasıdır
Mısralardan seken.
Ve ustan Nazım
Yeniden yeniden dirilen
Milyonların içinde
Küçücük bir mum olana
Ve yurttaşların içinde
Anadoluda
Olana dek
Dirilecek
Duvarların içinden.

Ufuk Nazım

Sen Ve Ben

Kuş seslerinde sen.
Dut ağacının;
Hışırdayan dallarında sen.
Sen varsın sevgilim;
Uzak yamaçların sonunda ki,
Kar beyazı ufuklar da.
Gecenin soluğu;
Yıldızların yansısında sen.
Ayın donuk halesinden;
Sunulan tepside gene sen.
Uykuların en derininde;
O eşsiz vahada,
Yalnızca sen ve ben.

Ufuk Nazım

Seni Düşlemek

Seni düşünmek;
Yerin fersah fersah,
Altından çıkamayan;
Magma gibi sevgilim.
Fokur fokur kaynarken;
Ta içi yüreğinin.
Sana varamamak gibi;
Seni düşlemek sevgilim.

Ufuk Nazım

Senin Sonun

Sus duymasınlar sesini
Sesin karışmalı seslere
Sus duyulmasın sesin
Sesin boğulmalıdır kalabalıklarda...

Duyma fısıltıları sende
Duyulmamalı zayıf sesler
Duyulmasın eziklerin sesi
Kulağın tıkanmalıdır eziklere...

Yazılarını okuyamasın yığınlar
Üslubunda derin bir burjava zerafeti olsun
Anlaşılmamalı yazdıkların
Yarın seni anlamasın karala umutlarını...

Yak kendini açlığın ateşiyle
Taşmasın dünyaya aşkın
Eriyen gözlerinde bir daha
Bulunmasın sevdanın ateşi...

Notalarını sal sularına
Hasret denizlerinin
Karışsın ezgiler dalgalara
Ulaşamasınlar halkının şarkılarına...

Uç düşün göğünde ama alçaktan
Takılsın kanatların telörgülere
Kanasın kanasın zulümden armağan
Gözlerinde iki diken kalsın...

Bunca nasihattan sonra
Genede çıkarsan darağacına
Bak acılı gözlerle seni izleyen yığınlara
Çünkü senin sonun onların sonudur devrimci...

18.02.2007

Ufuk Nazım

Seninim

Dudaklarının;
Serin kıyılarını sevdim.
Seninim ben;
Utangaçlığım kadar.
Kararsızlığım kadar;
Seninim.

Ufuk Nazım

Senki

Gözlerim kapalı;
Seni düşünerek.
Seni hayal ederek,
Yazıyorum şiirimi.
Sen ki
Dünyamda ki;
En büyük kavgamsın,
İyileşmez yaramsın.
Sen ki
Yarınımsın geleceğimsin,
Gözlerinde boğulduğum;
Gülkurusu denizimsin.
Sen ki
Unutmanın unutulduğu,
Tanrıların yaratıldığı;
Kadınımsın.
Sen ki
Benim çelişkili dünyamın,
En tutarlı ve gerçek anlamasın,
Ve eylemişin dünyamın.
Sen ki
Vazgeçilmez;
Devinimisin evrenin.
Sen beni ben yapansın.
Sen ki
En saf unusun;
Ekmeğimin
Halkların onurusun.
Sen ki
Sevensin, paylaşıyorsun,
Sevgiyi;
Sonsuza taşıyorsun.
Sen ki
Anlamısın yıllardır,
Anlayamadığım, dolduramadığım,
Yaşamın ve insanlığın

Ufuk Nazım

Senle Ağarır

Ŗu akŖamın;
Son deminde.
Gene sana dűŖüyor;
DűŖűn yolum.
Ufuklarımı kaplayan;
Karanlık.
Senle ağarırken sevgilim.
Çaldın güneŖimi.
Yıktın karanlığı yüzüme.
Sonra ay oldun;
Gene doğdun gönlüme.

Ufuk Nazım

Sensizken

Ayazdayım,
Sensizliğin uykusunda
Yokluğunun gamındayım.
Yok senden öncesi hayatın,
Nede sensiz sonrası.
Güneş doğmuyor sensiz,
Işıksız ve umutsuzum
Yeter bu ayrılık!
Ufuklardaki kızılığınla
Ve denizlerdeki parıltınla,
DÖN GERİ!

Ufuk Nazım

Sesini Soğurmak

Sesin uzaklardan;
Yankılanıyor.
Halbuki sesini,
Soğurmak.
Ve tekrar tekrar;
Duymak.
Ne güzeldi;
Sevgili.

Ufuk Nazım

Sessizliği Kadar

Buldum ölmez otunu.
Ama varamadım tadına.
Uçtu uzaklara;
Uyku kuşlarımın kanatlarında.
Kalbimin ıssızlığı kadar;
Karıştı kafası.
Unuttu adımı.
Ağlamadı ardımdan;
Sustu sessizliği kadar,
Büyüktü hançeri de.
Sesini duydum bir akşam;
Yüreğimde anaforlar.
Kulağımda uğultu,
Kapıldım gene girdabına.
Ulaştım sevda sularına.

Ufuk Nazım

Sevdalı

Yolun uzun
Vakit yaklaşmakta
Kış buğdaylarıyla
Düşeceksin toprağa.
Şende bir gün
Ölümsüzlük ayyaşı
Uykun sonsuz olacak
Bir gün.
Küller içinde yatıp
Dağılacaksın içine.
Sus ve dinle
Güç topla kendine.
Sev ki yeniden dirilesin
Küllerinden.
Sev ki karışasın
En berrak su damlasına.
Karşılık bekleme
Hayatı sever gibi
Şuluk alır gibi tutul
İnadına inadına sev.
Sev ki imrensin sana
Dalın daki kiraz.
Kırmızısında duramasun
Aksın toprağına.
Sev ki kininde boğulsun
Gururlu sefiller.
Yaşayamayıp
Gömülsün toprağa.
Sev ki umutların
Gerçek olsun.
Bir bir tohumların ekilsin
Kutsal bağrına
Toprak ananın.
Sev ki gülsün güneşle
Sevdalı.
Gene ana gene yar
Toprak toprak
Yeşersin sevdanız.

Ufuk Nazım

Sevdigim Yurdumu

Yalan degil ey gonul
Sevdigim yurdumu bastan sona
Insanlarinin sesinden haz aldigim
Guluslerinin umutlarima mustu oldugu
Yalan degil deli gonul...

Kirdigimiz kafesler
Kestigimiz ucurtma ipleri
Indirdigimiz fabrika sartelleri
Okudugumuz kitaplar
Dostca akan derelerimizin hatirinadir...

Gelip dayandiginda bogazina
Ayriligin ilmegi
Iste yeniden dirilir dost sesler
Uzaklardan hizlanan adimlariyla
Siir olup dokulurler yaziya...
30.07.09

Ufuk Nazım

Sevgi Damlası

Sustu;
Suskunluğu kadar,
Doldu gözleri.
Yüreği gece kadardı.
Elleri uzadı gecenin içine
Büyüdü yalnızlığınca.
Ulaşamadı;
Sabahın gülkurusu bulutlarına.
Saramadı elleri;
Bir sevgi damlasını.

Ufuk Nazım

Sevgi Tortusu

Umut aylarından geriye;
Bir tutam,
Sevgi tortusu kalır.
Usanmadan i.
Umudun ayını.
Tortusunda;
Elbet yeşerir,
aydan umut filizleri.

Ufuk Nazım

SevgiKıran

Seni sevdim.
Ama korkaklığım;
Sevgimi,
Dalga kıran gibi;
Parçalara ayırdı.
Ve sevgim okyanusa yayıldı.

Ufuk Nazım

Sevgili

Çaldığın bu günüm
Bir dünya günü
Bu dünya günü
Değeri biçilemez ki
Feda olsun
Sana ömrüm
Ama derdim
Değil ki
Feda olmak
Derdim gülüm
Sana güzel
Umut dolu
Bir dünya kurmak.

Ufuk Nazım

Sevgili Oğlum

Yasim otuz
Oğlum otuz haftalik oldu
Yaklasirken adimlarinin sesleri
Telasimiz artmakta
Uzunca yuruyusunun sonunda
Senin yuzunu gorebilmek
Seni koklayabilmek
Ve senin kucucuk gozlerinde
Hayati ve mutlulugu
Yeniden keşfedebilmek...
Yeniden ve derinden bir gulumseyisin
Senin yuzunde sekillenisi
Sana idealler yuklemek degil derdim
Sen kendin bulacaksın
Yasamin en guzel yollarini
Ve yuzunden ogrenecek insanoglu
Unuttugu gulumsemeyi...
Yeni bir yuzun sicacik esintisini
Annenin karnindan yukselen
Kivrimlarinin guzelliginden
Yuzdugun sevgi okyanusunda
Kipirdayan kucucuk bacaklarinin dokunuslarina
Hayatin sende beliren butun tinilarini
Sendе bulacagimiz an
Yuruyeceksin
Dunyanin en guzel baharlarina
Mutlu hep umutlu
Ve baris icinde...
Seni dort gozle bekliyoruz baharda
Dallara su topraga gunes yurudugunde
Yureginin hizi biraz daha azalip
Cigerlerine havayi cektiginde
Ilk cigliklarinla hayatla tanistiginde
Senin yanibasinada olacagiz
Sakin yalnız sanma kendini
Bu koca okyanusda
Sevgili oğlum...

05.02.2009

Ufuk Nazım

Sevgiyi Yayabilmek

Sıra dağlar gibi sevdim seni,
Dağlar isyandır zulme,
Zulme direnenlerin yuvasıdır dağlar.
Sevginin esareti altında,
Yıllarımı sana adayamam.
Küçük bir evde,
Sahte mutluluklarla yaşayamam.
Umut dağlardadır,
Dağlar yuvadır umuda.
Ey heybetine alıcı kuşların konamadığı,
Suretini iklimlerin bozamadığı dağ.
Ve bir dağ,
Ancak bir dağı sevebilir,
Ve dağlar dağları sevdiğinde,
Yayılır sevgi ovalara.

Ufuk Nazım

Sevinçle Göl

Sevinçle göl
Sonsuz olsun gögünde
Yıldızlar
Aklında kalsın
Deniz kıyısında
Dalgalara seslenen
Sevgilinin sözleri
Ayın sedefi tepsisinden
Süzölen yakamozların
Denizin yüzünü okşayan
Ellerinin parıltısını unutma
Olsun koynunda
Gölde narın
İki el
Gecenin içinden uzanan
Sevgilinin kollarıdır
Sarıl onlara
Sarılır gibi yaşama.

Ufuk Nazım

Sevkinin demini

Gozlerinde sakiyan
Ilk safaktan alacaksin
Sevkinin demini
Ve vuracaksin omrunu yollara...

Yollarda buyuyeceksin cocuk
Vakit yok beklemeye
Asagilik somuru duraklarinda
Bulacaksin icinde bizi dunya halklarinin...
17.03.10

Ufuk Nazım

Sevmek

Sevmek
Bir ekmeği bölmek ikiye.
Güneşı beraber gömmek geceye,
Şiirleri beraber yaratıp,
Şavurmak geleceğe.

Ufuk Nazım

Sığamazdık

Yiten anlamlarla doluyduk
Zaman da.
Geldiğimiz kentlerin
Rüzgarlarından sinen
Boşlukla gezindik.
Her çıkışımızda yollara
Döneceğimiz yerdeydik.
Sonsuz da gezen
Bir gezegen gibi.
Sığamazdık geceye
Usanmazdık
Dalgaların keyfinden
Kayığımız sızardı zamanda.
Sarhoştuk işte
Umarsız rüzgarlar gibi.
Başiboş dolanırdık.
Kıyı kıyı arardık
Kendimize bir koy.
Gene de
Limandan ayrılan
Gemilerde kalırdı
Usanmaz düşlerimiz.
İlla da sığamazdık.
Devasa bir labirentti hayatımız
Dönüp durduğumuz
Aynı duvarlarla örülü.
Şiirler karaladık
Duvarlarına aynılığın
İnanarak yıkılacağına.

Ufuk Nazım

Sığın

Kendinden başka
Sığınılacak
Saçak var mı?
Taşa, toprağa
Suya sığın.
Sonsuz mavide
Kanadına sığın
Kırlangıcın.
Yada
Ulu bir dağın heybetine.
Ama sığınma insana.

Ufuk Nazım

Sığındığım saçaktan

Bir sabahın serinliğindeyim
Dalgaların şafağında eğilmiş gün
Tan yerinde kızılca bir kavga
Mavinin içinde yemyeşil bir bahar
İrkların içinde saf bir öz
İnsanlık ve sonsuz hoşgörü.

Sığındığım saçaktan
Bir sonsuza süzülüyorum
Kanatlarımdan süzülüyor
Serin bir hayat
Herşeyin üstünden mazotsuz ve demirsiz
Sevgiyle uçmak...

Ufuk Nazım

Sıkıntım

Molozlarıyla yürüyor umudun.
Sıcak bir gün,
Perde salınıyor
Rüzgarın kollarında.
Sıcak bir gün
Ter domur domur iniyor
Daha aşağılara.
Sıkıntım kaf dağının
Karlı zirvelerini aştı.
Bir umut daha
Molozların arasında kaldı.

Ufuk Nazım

Sınır

Son ÷lkede yıkılınca,
Son sınırdan,
Son insanda geçince,
Sınırsızların yanında,
Umudun adına,
Güneş'e taşınacaklar.
Belki başka zamanda,
Dalgalarda yansiyacaklar.
Belki Dicle de kırılıp,
Yüzünüzü aydınlatan,
Işık olacaklar.

Ufuk Nazım

Sınırlanamaz Düşlerim

Sınırlanamaz düşlerim,
Apansız gülüşlerim.
Ben sonsuz kere sonsuzu isterim.

Bilrim zincirsiz olmaz,
Olursa öksüz olur özgürlük.
Ufuk boğulmuş olur sonsuzda.

Asi olmalı yırtmalı kaybolanı.
Kendi olsada kaybolan,
Yırtmalı yansıyan suretlerini.

Özgür olmalı zincirleriyle,
Zincirlerini gördükçe,
Mutlu olmalı özgür tutsak.

Ufuk Nazım

Sırlı Fesleğen

Cenevizli
Güzel bir kadındı o.
Kocası gemilerde
Kendisi aşığının koynunda

Memelerinde aşkının şehveti
Kafasında
Aldatmanın azabıyla
Öldürdü aşığını.

Bir saksıya koydu başını
Ve sırlı bir fesleğen ekdi
Gözyaşlarıyla suladığı
Saksıya.

Fesleğen dal dal büyüdü
Cenevizli kadın dayanamayıp
Attı kendini
Denizin kollarına.

Ve yayıldı
Ceneviz fesleğenin yaprakları
Hoş kokusuyla
Ve taze tadıyla dünyaya.

Cenevizli kadının aşkı
Aştı kıtaları.
Ve şimdi Galatadan uçan
Hazerfanın kanadına takıldı.

Galatadan süzüldü
Fesleğen koktu haliç
Sokaklarda yayıldı
Ceneviz fesleğenin aşkı.

Ufuk Nazım

Sirt sırta

Geçiyorum;
Duldasından saçakların.
Bin yıllık çınarlar gibi;
İstanbul da rum evleri.
Dar sokaklarda;
Şirt sırtalar.
İnadına eskiyen,
Yılan her şeyin;
Dimdikler hala.

Ufuk Nazım

Sıyrılmak

Halklar içinden kopan
Büyük göç tufanlarıyla
Dalga dalga savrulan
Onca insan arasından
Sıyrılıp öne çıkmak..

İlla birşeylerden sıyrılmak mı gerekir?
Yarışmak için sonuna kadar
Çigerlerin patlarcasına
İnadına dikine
Koşmak mı gerekir?

Halbuki ben
Büyük okyanusların serinliğinde
Balık sessizliğinde
Kıvıl kıvıl pullarımın renkleriyle
Başboş yüzmek isterdim...
02.06.07

Ufuk Nazım

Si Ya Ba (Rüzgarın Gölgesi)

İzmir 'de
Bir devlet yurdun da
Öğrendim paylaşmayı.
Sonraları paylaştıkça
Büyüttüm
Umudun lokmalarını.
On sekizim de asiydim
Hırçın bir dalga gibi
Çarptım umutsuzluğun
Zifiri kıyılarına.
Dalga kıranlarda
Parça parça oldu
Genç bedenim.
Ve bitmez dediğim
Umudum
Yayıldı okyanusun
En ıssız dalgasına kadar.
Paylaştım gönlümün
En karanlık kuytularını,
Ve beynimin en tümsek
Düşün bozkırlarını.
Nafile demedim ama
Şimdilerde açtım
Kollarımı iki yana
Korkuluk oldum.
Bir şeylerin gölgesi
Olmaktansa,
Rüzgarın gölgesi
Olmalıydım.
Bende açtım kanatlarımı
Si Ya Ba oldum.

Ufuk Nazım

Sierra Leona

Derelerimizden çıkar elmas
Derilerimizden kara kan.
Kan kusan namlu
Seni tutan kim?
Hangi eller kesti
Ellerimi ayaklarımı
Yarına koşan çocuklarımı.
Bilmiyorum nedenini savaşın
Bildiğim taş kıracak
Ekmek parası kazanacak
Ellerimin olmadığı.
Bir sabah kapımı kırdılar
Elleriyle savaşı sundu
Komşularım sustum.
Kara kıtanın yeşil düşleri gibi
Dilimde kırıldı umuttan sozcükler
Katılmadım diye
Kanlı sofralarına
Kendi kanımla suladılar
Asla yeşermeyecek umutlarımı.
Ellerimi kesip
Attılar bir yol kenarına.
Oğlumu alıp 12 yaşında
Elüne silah verdiler ki
Kanatsın babasının
Kesik ellerini.
Yumdu gözlerini
Silahların sahibi efendiler
12 yıl kanlı derelerden
Kanlı elmaslar toplatıp
Değerler biçtiler kıratlarına
Kanlı elmaslar takıldı
Zengin gerdanlara.
Sierra Leona da
Kanlı bir gün güneş kıpkızıl
Düşmüş Kongo köprüsünden
Kanlı elmas deresine
Savaşı bitiren komşu ordu
Dostlarımı öldürdü
Kongo Köprüsünde
Gördüm dostlarımın kanlarıyla
Bulandı elmasın keskin hatları
Şimdi sokaklarda
Kolsuz ayaksız
Ve korkulu kaldı gözlerimiz
Ne içindi bu savaş
Bilmiyorum
Bildiğim ellerimin olmadığı
Ve aç olduğum.

Ufuk Nazım

Siirler Hep mi Yalandir?

Siirler hep mi yalandir?
Ayyasin gordugu dunyadir siir
Neyi anlatir niye uzatir
Ve sonu gelmez misralarin
Her delinin zamana
Bir iz birakma derdimidir siir?

Ufuk Nazım

Silina

Süzüp gözlerini;
Gözyaşı çeşmesine,
Bakıyordu.
Silina ağır aksak;
Yürüyen.
Yürekten, yalın seven.
Yalın ayaklı tatar.
Gözlerinden çizgi çizgi;
Bir hayat akıyor.
Şilina;
Öylesine yalnız bakıyor.
Duruşu'nda
Bir nehrin akışı,
Saklı.
Dağların heybetini;
Sırtlamış.
Yol almakta uzaklara.

Ufuk Nazım

Sirince

Gurbet denizinin
Saskin baliklari
Yeniden donduler
Soguk sulara...

Gordukleri Sirince bir koydu
Ruyamiydi yoksa gercek mi?
Gecmisten haykiran
Bir rum evinin icindeydiler...

Patikalar astilar
Ve gecerek zeytin ormanlarinin icinden
Satranc oynadilar matamatik koyunde
Soluklandilar Nesin'ce kakhahalarla...

Yasamdi iste yollar buyurdu kuculurdu
Ama en guzeli aydi
Gecenin icinde dagin ardindan yukselen
Karadut sarabinin icinden dogan ay...

Cirkincede seftali zamaniydi
Tastan sokaklari bostu
Kahvaltiya oturduk koca bir zeytinlikle
Soframizda cosan zeytin yagi kokulariydi...

Bereket bu olasa gerek dedik
Ve ne bulduysak yedik
Gecenin icinde bir gulustu Sirince
Koy kopeklerinin cenkirmeleriyle taclanan...

31.07.2008

Ufuk Nazım

Siyaba'ya

Siyaba yaşamın içinde emek
Kavganın içinde gülüş
Aşkın içinde asiydi...
Yaktıkları gün bütün geçmişini
Bir kurşun gibiydi gözleri
Sahteliklerin içinde
Sade bir gerçektir o...
Kimseyi anlamamış sanılan
Ama kimsenin anlayamadığı bir yığitti...
Kalles bir dönemin içinde
Kaybolan çocukluk gülüşümüzü
Yaşamımızın bütün kokulu baharatlarını
Tadını tuzunuda götürmüştü...
Sessizlik içinde sabrımız eridi
Bilinmezliğin içinde
Zalimlerin elindemi kaldın
Onun gibi bir sevgi seline
Hangi zulüm bent çekebilirdiki
Siyaba kayboldu
Zamanın içinde
Sesini gülüşünü ve gençliğini
Neden ve nasıl çaldılar?
Soruların içinde yıllar unutuldu
Yüzü soldu resimlerde
Sesinin sıcaklığı soğudu
Hatıralarımızın içinde...
Ama onun gülüşü
Hala çakılıdır yüzümüze
Zulmün kalles suratına gülen
İki güneş gibi gözü
Hala bizim gözlerimizin içinde parlıyor
Unutturulmak istenen erdemleri
Yüreğimizde çarpıyor
Emeğin nasırıyla sertleşmiş yumruğu
Avuçlarımızda hala saklıdır
Ey zalim her kimsen
Faşizmin gölgesinde sığındığın o saçak
Sana bir gün mezar olacak
Unutmadık unutmayacağız
Ve bir gün zulmünün hesabını soracağız...
Rüzgarın gölgesidir Siyaba
Bir cumartesi günü firtinalarla boranlarla
Ve tayfunlarla Cumartesi Annelerinin avuclarından
Yeniden doğacak
Zulmün sahte ışıklarını söndürmek için...

Ufuk Nazım

Soguk Soba

Hatirladinmi soguktu soba
Sen coktan uyanmis
Kahvaltiyi hazirlamaktaydin
Ellerin narin usumus
Gozlerin gulec
Gunes vardi ama oda usumustu
Ayazinda eylulun.
Sonra kahvaltidan kalktik
Asik suratlar muzesinin
En antik bakisiyla sana seslendim
Cay varmi diye
Sen sakidin sonra misali
Butun guzel sabahlarin kanaryalari gibi
Sari sicakti yuzun
Guller acmisti sanki yanaklarinda
Allarin icinde bir cennet bahcesi
Karismisti coktan duslerin
Tatil sabahlarinin titrek
Takvim yapraklarina
Her gunun icinde uguldayan
Bir sozcuktu bizi kiran
Ama sen onu unutali cok olmustu
Bense her gun suluyordum
O sozcugun saksisini siirlerle
Senden otede degildi belki
Ne sakli ne de gizli
Ama aciydi bir demli cayin dibi gibi
Buruktu agzimizdaki tadi
Gurbet sen bizi sivadin
Yalnizligin camuruyla
Bir duslerimiz kaldi
Inadina buyuyen genlerimizde dolanan
Hain bir tutarsizliksin sen
Genlesmenin cekiminde irayan kasirgalar
Donup dolasip sende birlesir yollar
Sevgili siir toprak...

Ufuk Nazım

Sokaklar kimsesiz

Sokaklar boştu
Bir hayal ülkesiydi
Evleri çikolatadan koyu
Renklerindeki matlığı
Çicekleri saklıyor.
Her evin saçığından
Renk renk
Çiçekler sarkıyor.
Şanki sokaklar
Bizimle senleniyor.
Adımlarımızla yankılanan
Bu sokakları
Kuran eller mutsuz
Yazık sokaklar kimsesiz.

Ufuk Nazım

Sokaklarda

Minnet eylemedi kimselere
Kader dedi dustu sokaklara
Sigindigi sacaklar bittiginde
Onu saracak koca bir denizi vardi...

Manzaralari hepmi guzeldir Istanbulun
Sokaklarinda yatan evsizleri ermis
Konaklardaki agir beylerse
Coktan kudurmus...

Pismanliklerini satardi isportada
Aksama nerede yatmaliydi
Haydapasa Gari en iyisiydi
Lakin Haydarpasa bile catisiz kalmisti...

Icinde biriken acilari dokerdi
Gecenin icinde bir yerlere
Duyrasaniz yanik bir turku
Yaninda balik ve raki meze kimsesizlik...

Dusunurdu bazen Kadikoyde denize karsi
Kayalar ne guzeldi sarmas dolas dalglara
Ama o yapayalnizdi
Bir tas kadar anlami yokdu icinde anlamsizlarin...

Istemezdi kimselerin acimasini
O kendine yakindi ve uzakdi bir o kadar her seye
Icindeki gemiler cokdan demir almisdi uzak ufuklara
Bundan gozlerini uzaklarla kapatmisdi...

Ve bir gun kalbinin sesini duydu ilk kez
Dortnala kosan atlilar uzaklara yatirmis gibiydi atlarini
Zamandan kakan bu kervanda oda vardi
Kimseler gormeden iradi kendi icine sessizce...

Bildigi tek sey hayatın bir siir olmadigiydi
Ve siirle anlatilamadigiydi
Siir sadece bir kivilcim olabilirdi
Bir turlu tutusamayan umut molozlarinin icinde...

Ufuk Nazım

Sokul

Sokul
Bulutların aşığı
Ey rüzgar!
Nefesin derin,
Soluğun yaşam.

Sokul
Kulakçıkların
En sağına
Sesin yankılansın
Yüreklerde

Sokul
Tarlaların
En bereketlisine
Savur tohumları
Bozkırın ruhuna

Ufuk Nazım

Soluklanıyor Gün

Soluklanan gün.
Bir kuyu dibi.
Karartılmış bir ünlem.
Sağaltılmış bir yara.
Irmak sesinden.
Orman nefesine yayılan
Derin bir soluk bu.
İşte gün soluklanıyor gene
Derin bir kuyunun
Karanlık dibinde
İnadına kana kana
Soluk alıyor.
Ormanların nefesine
İlgit ılgıt
Katıyor ışığını
Gün soluklanıyor.

Ufuk Nazım

Soluksuz

Soluksuz geçmeli,
Kapkara geceleri.
Aç susuz çırılçıplak.
Fütursuz ve asice.
Arzuyla sevişmeli.
Devinerek yaratmalı,
En güzelini meyvelerin.
Devirmeli geceyi;
Günün en dirisine.
Ten tende erimeli.

Ufuk Nazım

Son

Yollara dizildik.
Ardımızda bir yangın
Ve yangının dumanında boğulan,
Binlerce umut.
Ve son kez taradı gözlerimiz,
Hasret ekili tarlaları.
Son kez soluduk,
Umudumuzdan kalan dumanı.

Ufuk Nazım

Son İsteğim

Sevgilim,
Son isteğim;
Seninle bitirebilmektir,
Son ekmeğimi.
Son isteğim;
Seninle izleyebilmek,
Doğan son güneşi.
Son isteğim;
Bozkırın ağaçsızlığında,
Son fidanlarımızı dikebilmek.
Ve sevgimizi,
Bütün dünyaya bulaştırabilmektir.

Ufuk Nazım

Sonbahar Gibi

Ezilen yapraklara benzer
Her sonbaharda hüznümüz
Bir rüyaydı
Belkide çok uzaktı.
Umudumuza sebep
Aşılması zor uzaklıklardı.
Her sonbahar gibi
Uzaklar düştü aklımıza
Düştük içine
Sararan dünyanın.
Kelimeler aradık
Hüznümüzü anlatmaya
Denizler çıktı karşımıza
Renkleri gri,
Nehirleri içine alamayan
Yüksek denizler
Sustuk ilkin
Sonra açıp avuçlarımızı
Avuç avuç taşıdık
Hüzün nehirlerini
Şiir şiir karıştık denizlere.

Ufuk Nazım

Sonsuz ve Şiir

Şiir ve günlük
Yada günlük şiirler
Hatırlanan bir gün
Yada solan bir gül...

Zaman ve insan
Yada sonsuz ve şiirler
Sonsuz ve bir gün
Yada yarına sürünen eşsiz bugün

Ufuk Nazım

Sonsuzdaki Sevgi

Hey sonsuzun yalnızlığında,
Salınan yaprak;
Düşmeyi bekliyorsun bir gezegene.
Sonunu bekliyorsun.
Bende sana benziyorum;
Sonumu bekliyorum.
İçimdeki sevgi boşlukta salınıyor,
Ve düşmeyi bekliyor bir yüreğe.

Ufuk Nazım

Sonsuzdaki Sevgi

Hey sonsuzun yalnızlığında,
Salınan yaprak.
Düşmeyi bekliyorsun bir gezegene.
Sonunu bekliyorsun.
Bende sana benziyorum;
Sonumu bekliyorum.
İçimdeki sevgi;
Boşlukta salınıyor.
Ve düşmeyi bekliyor;
Bir yüreğe.

Ufuk Nazım

Sonsuzluğun Güneşle Gülümseyen Tezahürü

Rakı içiyordun,
Türkü söylüyordun,
Sonra susuyordun susuyordun.
Kaçtın bir ömür boyu
Arkandan gelen geçmişinden.
Kafandaki tutsak sevginin acısıyla
Ağtlar yaktın zaman zaman.
Yalnızlığınla kaldın gene
Gene yalnızlığın güvertesinde.
Üzülme ufuk okyanus sınırsız,
Güneşin vefalı
Ve sen küçük değilsin bedenine kadar,
Beynin sonsuz.
Ve ufkunda gülümseyen
Bir güneşin var.

Ufuk Nazım

Sonu var mi?

Anlamında sonu var mi?
Dogrunun teklediği bir yer
Yada yollarin olmadigi bir mekan
Sonun hesaplandigi bir okul var mi?
27.04.08

Ufuk Nazım

Soracaksın

Soracaksın bana;
Nerede uyur uyanık umutlar.
Dağlardan söken bahar suları.
Sözcüklerindeki;
Kan ter içindeki emek.
Nerede;
Sen neredesin diye.

Ufuk Nazım

Sordum

Takildi yuzune o guzel tebessum
Sordum adin gelirmi ardimdan?
Dedi yok adimlarim gelir...
Yolun varir mi ellere?
Dedi yok aklim varir.
Uzar mi boyun yellere?
Dedi yok bakislarim varir.
Ya derdin bolunur mu benimle?
Dedi yok sevgim...

Ufuk Nazım

Sözüm Var

Sözüm var;
Sana ey hayat!
Yalnız kıyılarından;
Dört nala geçeceğim,
Terkimde sevgilimle.
Daha derin kazacağım;
Bağrına izlerimi.
Ve varacağım;
Umutlarımın ülkesine.

Ufuk Nazım

Sözün Olsun

Hüzün;
Sana uzak olsun.
Her sohbetle;
Umut dolu bir sözün olsun.
Yüzün güleç;
Başın dik olsun.

Ufuk Nazım

Suç Düştü

Suç düştü
Yamacımda gün
Üşüdü.
Ben Ağrıyım
Acılarım sağır
Umutlarım derin.
Ben ayazım
Güneşin soluğunda
Ellerim buzul.
Suç düştü
Kuşlar üşüştü.
Düşlerimde
Uyku kuşları
Gözlerimde
Sen kaldın
Suç düştü...

Ufuk Nazım

Suphe Tohumlari

Yeter dedi icindeki sessizlik
Konusmak degildi cozum
Susmak misali koklu bir agac
Huzun ruzgarlarinda.

Sonra uyandıktan sonra
Her seyın icinde suphe tohumlari
Bizler bu toplumun
Paranoyak evlatlariyiz
Icimizde kaygidan derin yarlar var.

Dunden bugune esen ruzgarların
Golgelerinde saklanir umut
Misali serseri bir bulut
Savrulur gogumuzun en guzel yerine
Dogacak yeni yuzlerin habercisi gibi.

19.10.2013

Ufuk Nazım

Suratlar

Suratlardan;
Sahte ne var ki?
Dostum yalanlar;
Ve saçmalıklar,
İnsana ait.
Geri kalan her şey;
Dünyanın gerçeği.

Ufuk Nazım

SurdanGörülenler

Eski günler geri gelmiyor.
Ağır ağır kar yağıyor,
Toprağımın üstüne.
Bir çığlıktır rüzgar kulaklarımda,
Bir dalım daha kopuyor.

Ağlasam ne çare,
Dallar hep kopacak rüzgarlar hep esecek.
Hoşçakalın dostlarım,
Yarını birlikte aşamayacağız.
Umudu birlikte yaratamayacağız.

Hoşçakal dostum,
Çelişkilerin büyüyeceğine,
Kopar bu diyardaki,
Bütün zincirlerini.
Özgürlüğe uç dostum.

Ufuk Nazım

Sus

Kırılğan bir kurulukta,
Beni bekleme niye.
Bilirsinki ben sevince,
Hoyrat severim.

Sorular uzaklaşsın benden,
Kırdım açımadım.
Tutunduğum dalı kırdım
Ve kırıldım.

İçimden yıkmak geldi köhneyeni,
Eskiye herşeyi.
Ve ilkin beynimde yıktım duvarları,
Sonra çıktım sokaklara.

Ufuk Nazım

Sus dedi

Sus
Gun konussun
Icinde diller tarlasinin
Yollar eristi karanliga geceydi
Toprak kokusu yaladi
Buruk solugunun sogunu
Ve yildi adam
Yikildi kendi icine
Sus dedi babasi
Uykusu gelmis coktan gecmis
Ogul sustu gozleri ciglik
Baba ruyalarda
Cocuk sustu icinde yillarin...
10.04.2010

Ufuk Nazım

Sus ve Yaslan

Sus ve yaslan
Gecmisinin ucmus duvarlarına...
Golgesizligine sacaklar ara
Yada bir agac dibi serinligiyle yaman...
Aman ha aman
Sakin kanma sehirlerin telasina...
Sokaklar birden bosalir
Gene kalirsin yaban...
Sehriler kur icinde
Ve sus...
Ucur ucmus duvarlara tunemis
Gecmisin butun sivirciklerini
Bir daha konamasinlar
Gurbetin topragina
Ve sagalsin hasretin
Ufuklara agan turna kanatlariyla...
29.03.2010

Ufuk Nazım

Suskunluğun

Unutulmak ne garipti;
Şafağın en kırmızı yanağında.
Ne garipti unutulmak.
Sevdanın en hırçınında;
Kana belenmişken ellerin.
Duvarlar ardında unutulmak.
Suskunluğunda eriyip;
Yalnızlığında,
Derinleşmen gerek.

Ufuk Nazım

Suskunluk

Suskunluk
Sorumsuzlukdur der
Zamanın gölgesinde dinen
Çınar ağacı
Avuçlarıyla hisirdar
Esen rüzgara karşı.

Günün alnından inen
Bir domur terdir
Beyninde büyüyen
Işıl ışıl düşün ışınları
Denizden esen
Meltemden ürperen.

Ufuk Nazım

Susmak

Yazar susmak en güzel türküdür
Sessizliğe söylenen.
Rüzgarın uğultusu
Birde ic gıcırdatan dert türküsü.
Bir mezar taşı gibi durursun
Karşında gidip gelen dalgaların.
Ne olduğunu kim olduğunu sormazsın kendine
Tanımsız yada sonsuz.
Ulas Apaci

Ufuk Nazım

Sustu

Sustu;
Yalnızlığını unutup,
Daldı gecenin karasına..
Takıldı yıldızın sarısına.
Aktı düşleri;
Ta gecenin içine.
Karadan kara,
Kapkara bir düşte.
Genede sıcak bir gülüş,
Takıldı yüzüne.
Kapkara gecenin,
Saçlarındaki yıldız gibi.
Baktı kendine,
Aktı ışık ışık.
Ulaştı yüreğine.

Ufuk Nazım

Sustukça

Sustukça;
Yıldılar yüzüme
Hüznün damlaları.
Yağmurun altında
Toprak bir damdım
Tavan tavan aktım.
Sonra
Damla damla
Sana baktım.
Güzeliğinin saçağından
Kayarken yere
Sona en yakınken bile
Mutluydum.
Sustukça
Gözlerinin içinde
Kendi içine göçen
Toprak bir damdım.
Yıkıp kendimi
Kalıntılarımın üstüne
Bir gök kafes kuramadım
Işıltılı göğüne varamadım.

Ufuk Nazım

Sustun

Bu yalnızlık;
Senin eserin.
Sen değil misin?
Beni eğen.
Eğilmez bir başım vardı.
Hırçın dalgalı;
Bir denizim.
Sustum artık;
Sessizim.
Şenle solan ne varsa,
İçimi kapladı;
Ayrık otları.
Tınılar buldum;
Şenle dolu köşelerde.
İnanmadın bana;
Sustun.
Ben sana;
Ezgiler yolladım,
Yüreğimden kopan.
İnanmak budur sevgilim.
Bir Allaha inanmaz insan;
Ben sana da inandım.

Ufuk Nazım

Susuyorduk

Susuyorduk;
Çiğlikler atan,
Doğanın önünden,
Sessice geçiyorduk.
Susuyordu toprak da.
Güneş usulca kaçıyordu,
Ufkun sonsuzundan.
Yürüyorduk;
Kaldırım taşlarının düzenine,
Bakıyorduk,
Ve gözlerimiz batan,
İki güneş gibi batıyordu,
Kaldırımların altındaki;
Karanlığa akıyordu gözlerimiz.
Su susuyordu;
Dalların gamı üşürken,
Ve düşerken umuttan yapraklar,
Gizemin toprağına.

Ufuk Nazım

Süpürge

Kadınlar supururken avluyu
Supurgeyi vururlarken bagrina topragin
Ucururlar dertlerini yureklerinden
Bir hafif olurlar misali kus...

Supurge salinir uzerinde
Toprak tanelerinin
Sanirsinki sokecek kadınlar topragi
Yerin bagrindan...

Kadınlar darilinca gonulden
Usuldan baslarlar gozyaslariyla
Suladiklari yeri supurmeye
Ama karasi silinmezki bahtin...

Kadınlar supururken avluyu
Turkuler dokulur dillerinden
Ve dans eder supurge
Uzerinde en guzel umutlarin...

Suprugenin sacaklari yayilir
Her darbede biraz daha azalir
Omurden kayan gunler gibi
Ve terler fanilalari gul kokulu kadınlarin...

Kadınlar gecmislerini supururler
Her vurusta daha hirsli ve hizli
Her vurusta daha ilimli ve dikkatli
Daha inatla ve umutla...

Ve sen cocuk
Darilirsın annene
Neden tutmadi seni
Tutar gibi supurgeyi diye...

Bazen korkarsın cocuk
Bu sinirli anneden
Belki birazdan
Supurgesine binip ucacak diye...

Yurursun sonra inadina annenin
Uzerine silinmis yerin
Kucucuk ayak izlerin
Takilir gozlerine annenin...

Yillar gecmeden
Sendе baslarsın supurmeye
Butun kotuluklerin izlerini
Cocuk zihninin zemininden...
07.06.09

Ufuk Nazım

Sür Umudunu

Gizemle saklı arzu.
İçinde kabaran
Ulaşamadığın
Yüzünün hamurudur.
Yaşam toprağın
Ellerinde
Sür umudunu göğe.

Ufuk Nazım

Sürgün

Sende bilirsin
Dünyada bir sürgündür insan
Göçlerle savrulan
Savruldukça arsızlaşan
Bir sürgün.

Bir şey daha
Ne zaman düştü ilk damla
Gözlerindeki pınardan bilmem
Ama unutma azaldıkça göz yaşın
Eksilir merhametin.

Sürgünler ağlar
Sen ağlama acıdan
Çık boş sokaklara ve bağır
Anlamasalarda duyacaklar
Senin yaralı çığlıklarını.

Ufuk Nazım

Süzgün

Süzgün bir gülümseme.
Gözyaşlarıyla bezenmiş;
Yüzündeki çizgiler.
Işıl ışıl aydınlanmış;
Göçebe bir tebessüm,
Asılmış kalmış yüzünde.
Yabanıl bir şarkı;
Mırıldandı diyaframdan.
Bahardan diri;
Göğüsleriyle,
Derin bir iç çekti.
Göge döndü yüzünü;
Sınırsız dolanan aya,
İmrendi.
Ve azaplı uykulardan;
Uyanır gibi ürperdi.
Kuşlarla daha özgür;
Gecenin ıssızlığı,
Daha çekilirdi.
Sızdı geceye;
Derin bir uykuya daldı.

Ufuk Nazım

Süzülene

Uzaklardan Süzülene
Açıp kanatlarını;
Dünya üzerinden.
Süzülüp ulaşıyor bana;
Yalnızlığın.
Zifiri çığlıklarıyla;
Bir evren ki umulmaz,
Kararan ne varsa;
Saklıyor içinde.
Karardıkça yalnızlığın,
Dalıyorum karanlık diplere.
Arıyorum umutlarımı;
Mavinin enginliklerinde.

Ufuk Nazım

Şafağın Gözleri

Yuvalarında kızıl
Kuruyan iki güldü onlar!
Onlar ki
Çelişkili bir ömrün
Yitik gezginleriydi!
Dolanan göğü
Gezgin bir ay misali.
Ve onlardır;
Değiştiren öyküleri.
Merihde beliren
Yaşam zerreleri
Ve Arda boylarından
Yükselen ezgi tınılarıyla
Doğan her günde
Şafağın gözleri oldular.
Aynı yöne bakan
Omuz omuza
Sonsuza akan
Biri diğerinin
Yarısı olan
Bir bütünün
İki parçası gibi
Kavuşmanın tilsimiyle
Duvarların karanlığını
Yıkanlardır onlar.
Değişir elbet öyküler
Kalmışsa içinde
Şafağın gözleri
Ve varmamışsa ölüm
Şevdalının kıyısına.
Öyküler
Değişir elbet!

Ufuk Nazım

Şahanım

Şahanım hala uçuyormusun
Al şafaklarda
Şu ipiltiye kesilmiş sarıda balkıyan
Senmisin Şahanım...

Özgürlüğünü kanat kanat saçan
Dağ üstünden aşip
Ovaya taşan
Senmisin Şahanım...

Aşmışsın kanatların
Ölüme uçarsın Şahanım
Zulüm ardında bir nokta
Sen sonsuzu aşmışsın Şahanım...

18.02.07

Ufuk Nazım

Şarap

Kıpkırmızı şarap,
Yudum yudum hayat.
Sıyırıp kafanın derdini,
Açar;
Güzellerin tenini.
Ellerinle yaşatır seni,
Okşayışlarıyla yırtılır karanlık.
Kıpkırmızı şarap istiyor,
Bu keşmekeşlikten kurtulup,
Tenlerde ter olmak,
Terle yoğrulmak istiyor.
Bu kez,
Ufkun kızılığını;
Göz aklarından,
Görmek istiyor.

Ufuk Nazım

Şarap

Şarap;
Bir emanettir
Geçmişten.
Kutsallığını
Kırmızısında sırtlayandır
Şarap.
Bağbozumu şaraba erer
Şarap gönüle
Sıra gömülür
Fiçilerde üzüm.
Ve sır şaraba erer.
Şarap
İki gönül arası
Irmağa döner
Çağlar durur.

Ufuk Nazım

Şarap Ve Gökyüzü

Şarabın tadını aldın mı?
Nasıl da benziyor hayatın tadına.
Rasathanelerden gökyüzüne baktın mı?
Gökyüzündeki yıldızlar,
Nasıl da benziyor sana.
Hayatın boşluğunu anladın mı?
Bu boşunalık,
Nasıl da evrenimin merkezini,
Senin sonsuz sevgin yapıyor.

Ufuk Nazım

Şaşma

Şaşma o kadar
Binlerce
Bakış açısı saklayan
Binlerce köşeli
Bir evdir
Dünyanın tepesinde.
Her köşesinde
Binlerce pencere...
Önce tırtıllar uyanır
Bu evde
Hisleriyle süzerler dünyayı.
Hislerle beslenip
Kusurlar içselleşen herşeylerini.
Sonra kapanırlar
Kendi ördükleri kozanın içine.
Başkalaşırlar
Her kaygıları bir renk olur...
İşte o pencerelerden yayılırlar
Dünyanın dört bir yanına
Birbirlerinden habersiz...
İşte biz o kelebeklerdeniz
Yıllarca kendi içimize kapandık.
Dertlerimiz döndü renklere;
Ve işte karşılaştık
Rüzgarın gölgesinin içinde
Ruhun gökkuşağında.

Ufuk Nazım

Ŗiir Ŗiir

Ŗiir Ŗiir paylaŖılan
Bütün zamanlarda.
Duygu y¼kl¼ bulutlarla
Geçmek!
Dünyanın üzerinden.
Bir sevda fırtınasında
Yeldeğirmenlerinin
Başı boş pervanelerini
Umutla çevirmek.
Yaşanmamış olan
Geride kalan neyse
Ŗiir Ŗiir yaşamak
Paylaşmak bütün dizelerimizi
Ekmeğimizi bölüşür gibi.
Ŗiir kardeşliğinde
Oturup sofrasına güneşin
Doyurmak yüreklerimizi.

Ufuk Nazım

Şiire Merhaba

Merhaba sayfaların ak yüzüne
Hışirtısındaki ahenge merhaba
Aşkların en güzeline şiire
Kaleme ve kağıda merhaba...

Kuşkuların kuş olup uçsun
Yüreğın yağsız
Yüzün gamsız
Ve umudun gerçek olsun...

Her ne ise seni kuşatan
Yarılsın tam orta yerinden
Sık kurşunu yol versin
Sana yüce dağlar...

Çinden Maçine, Aceme
Yürü başın dik
İnsan oğlu insan yürü
Zulmün üstüne kalemle yürü...

Asma yüzünü
Salma omuzlarını aşağı
Dik dimdik bir nefer gibi
Sabırla, dirençle yürü...

Kalmasın ardında bir tek zalim
Çal suratına zamanın
Mısralarınınla yargıla zulmü
Ve kuşan adeletli geleceği...

11.02.2007

Ufuk Nazım

Şükuflar Gelecek

Sıkıldı icinde kuculen ayniliklarin
Derdi cikmakdi insan icine gulec
Ve biliyorduki sevemezsse
Bu ayniliklar hep boyle surecek...

Olum dedi biri uykudaki guzeli bile bulacak
Ve butun guzellikler giib
Bu dunyada
Bir gun susacak...

Ama herkesin cocuklugu guzel kalacak
Bu yuzden sevin cocuklari
Cocuklardir bu dunyanin
En neseli sevdicekleri...

Sukuflar gelecek laleler acacak
Istanbul bir guzel kokacak
Ve biz mutlu olacagiz
Icinde Gulhane Parkinin...
16.01.10

Ufuk Nazım

Taa İcine Bakti

Gecenlerdeydi
Uzun bir soluktan sonraydi...
Dillerin pesinde yiten yillardan
Ve anlamsizlasan cabalardan sonraydi...
Bir sabahti gozlerinin acildigi an
Bakti dunyaya kucucuk penceresinden...
Sonra yalandan orulu tulu cekti
Taa icine bakti sokagin
Yasli adimlarla dosenmis koca bir yasamdi
Kaldirimlara agliyan tasmaşinin cekiminde
Kah yuruyen kah ozel alanlarına
Buyuk bir gururla iseyen
Sadik bir kopege takildi gozleri...

Ufuk Nazım

Tafra

Tafran yerinde yine.
Kalçaların bir abide;
Göğüslerinde öyle.
Gözlerinde bir savaşçının gözleri,
Ezecekmiş gibi bakıyorsun gene
Ve benim,
Hiç niyetim yok ezilmeye.

Ufuk Nazım

Tahir Canan'a Ozgurluk

Yillar icinden gectik
Sen icinde duvarlarin
Gok senin yuzunde
Tahirin sevdasina kesilmis cezalar
Kimilerine bir masal
Kimilerine kahir misali.
Takilmis gozlerin
Ziyaretci kuyruklerine mahpus ziyaretlerinde
Unutulmus bir cocukluk
Hic sevinememis oylesine donmus bakislar
Babasina istedigini zaman sarilamamis
Babasi yasadada sevsede onu
Ona sarilamamis
Mahpushane koridorlerinde kalmis cocuklugu.
Ve sonunda haykirmis var gucuyle
Tahir Canana Ozgurluk diye
Yilların kanattigi hasret haksizlik
Bu ciglik 12 eylullerle kanatilan
Babalari sirf dusundukleri icin yok edilmiş
Yada hapishanelerde curutulmuş
Koca bir kusagin bizim kusagimizin cigligidir.
Otuz yildir mahpushanede yatan
Tek basina Tahir Canan degil
Yok edilmek istenilen insanlik onurudur.
Tahir Canana Ozgurluk.
(Dostum Ilhan Canan babana ozgurce sarilabilmeni diliyorum)
09.10.2011

Ufuk Nazım

Taj Muhammed

Yasayan bir destandi Taj Muhammed
Afganistanda dogmusdu
Daha adi yoktu oralarda asilarin
Daha kosamadan felc olmustu ayaklari
Imrendi karincalarin yuruyusune
Atlara imrendi akranlarinin atikligine
Golgelerin isiktan kayisina
Kopeklerin isliklarla ileriye atilisina
Ama usanmadi hic yurumekten
Yalinayakda olsa
Ayaklari tutmasada koldegenegine sarildi
Kollarina dayadi hayatini direndi
Yuzunde derin cizgileri uzarken hayatın
O Rusyada doktor oldu inadina olmazlarin
Donemededen ulkesine hebrini aldi acinin
Taliban babasini oldurmustu
Donemezdi ulkesine
Yukledi sirtina gecmisini
Uzak bir ulkenin karanlik iklimine singindi
Kagitsizdi calisamazdi mesleginide yapamazdi
Yedi yilin ardindan dukkanci oldu Taj Muhammed
Kardesleine babalik yapti
Tam onyil gecmisti uzerinden
Ve yeniden basladi kitaplar okumaya
Sabirin sonu selametti ve basladi
Yeniden doktorluk okuluna
Yabanciydi sakatti
Ama yuruyusunda denizlerin azmi sakliydi
Iklimlerin sasirdigi vakitlerdi
Yagmurlarin icinde kendine bir dulda bulmustu yine
Ve yeniden ulkesine donecegi gunlerin
Usanmaz hayalini cizmeye baslamisti gokkusaklariyla
Savaslarin icinden cikmisti Taj Muhammed
Onemli olan kafasinin iciydi
Yurusunun sekli degildi
Ve umut yeniden basliyabilenlerin yuregindeydi
Yeniden elini yosun tutmus bir kayanin altina sokanlarin
Ve oradan unutulmus bir umudu cikarmisti
Yuruyen kervanlarin essiz heyecanini
Inadina uluyan kopeklerin...

11.11.08

Ufuk Nazım

Taksim Meydanı

Taksim meydanı;
Gri bir günün altında
Sonsuz bir hasret.
İngesini arayan şair
Dalmış dışarıya;
Pencereden.
Geçen tramvaya takmış
Bir yanını
Bir yanı
Akıp giden trafikte.
Sonra uzaklar düşmüş
Aklının taa içine.
Dönmüş gözleri
Geri geri
Dalmış içine
Gölgeleri derin
Umutları yeni
Sevda kuşuna
Konmuş...
Resmi bir binadan
Evraklara takmış
Yıllarında
Öyle çıkmış.
Kaşvetinden günün
Yağmur çiseliyor.
Taksim içinde
Bir şair
Düşleri derin
Gülüşleri
Yemyeşil.
Mutlu,
Umutlu
Dalmış içine
Yaşamın...

Ufuk Nazım

Taksim Meydanında duran adama

Orada bir adam duruyor
Ortasında Taksim meydanının
Omuzlarından sarı sıcak gün tutuyor
Kiptisiz sessiz bir adam
Serin bir yeli getirdi Tunel'den gelen tramvay
İçinde cocuksu bir sevinc kabardı
Kendini Gezi Parkında bir ağac gibi düşündü
Dallarında salıncaklar, kus civiltıları
Ve köklerinde derin bir saygıyla
Gecmisten geleceğe taşınan sevgi damlaları
O sıradan bir adamdı diğer milyonlarcası gibiydi
Öylesine durmuşdu belkide kendince bir dağ olmuşdu
Korumak için gencecik bedenleri gaz denizinden
O sıradan bir adamdı yüreğinde atan sevgi ve umut
Diğerlerinininki gibi sıradan ve bulasıcıydı
Ona bakmaları yeterliydi onu anlamaları için
Şimdi yurdumun bütün meydanlarında
Yürekli ve sessiz dağ gibi dikilmiş duran adamlar var
Umutlu saygılı
Bir ağac gibi dimdik
Ve inancla yarını yesertmek için
Tutundular yurtlarına
Onlarki sevendirler tek suçları vardır bu dünyada
Düşünmek bu çıkmaz sokaklarla
Akil almaz hapishanelere dönsütürülen şehirlerini
Çocuklarının geleceklerini yesertmek
Ve biraz olsun anlaşılabilirlik.
18.06.2013

Ufuk Nazım

Taksimde Gezi Parkinin icinde

Gunun yuzunde bir gul
Taksimde Gezi Parkinin icinde
Sana bir degil milyonlar sahip cikmis
Ey onurun en direngen en asil gulu
Dallarinda asilmasin diye genc bedenler
Kendi kanlariyla suladilar senin derin koklerini
Sessizliklerinde cogaltarak direnisi
Kardesligin en guzel meyvelerini topladilar Taksim Meydaninda
Efendiler ne agaclarla kiyin nede canlara
Bu canlarki tozlu Istanbul varoslarindan
Herseye ragmen umutlarin ruzgarindan
Bogazin esintisine karisip
Betonlarin arasindan boy atmis
Kardeslik ormaninin boyun egmez agaclaridir
Sizlerle boy olcustuler
Sizlerin hesaplarinizda milyonlar
Onunuzde polis ordulari
Ardinizda kapitalizmin doyumsuz sirtlanlari
Onlarin yureklerinde insan ve dogu sevgisi
Onlerinde gaz bulutlari TOMA'lar, iskenceler, mapushane duvarlari
Ardlarinda emekci aileleri
Ve delik ceplerinde ogrenci burslarindan arta kalanlar
Dilinde bir inat sesinde kin ve kibir
Bu ulke kimsenin mali degil
Bizlerde sizlerin kullari degiliz
Bu ozgur toplumun bireyleriyiz efendiler
Gelin Gezi Parkina sizde dikilin
Yasiniz, renginiz ve diliniz ne olursa olsun
Dikilin karsisinda zulmun
Aldanmadan yalanlara
Bir parca nefes olun Istanbula
Yaprak yaprak
Dal dal
Basdan sona yesile kesilinceye kadar
Canim Istanbul ...
15.06.2013

Ufuk Nazım

Tank Paletleri

Paletler geçeli
Yüzümüzden
Tanımaz olduk
Birbirimizi.
Uzak iklimlerin
Masallarında
Ütopik kahramanlardık.
Gözlerimizde hü­zün
Dilimizde ağıtlar
Ve sokakda
Tank paletleri.

Ufuk Nazım

Tek Kişilik Ülke

Senin adın neydi?
Rengin neydi?
Bilmiyorum.
Sana dair herşeyi unuttum.
Yüreğime ağan çelikçubuklarla,
Ölüme yaklaşırken,
Yıllardır gurbette,
Ciğerlerim şarabı damıtırken,
Yalnızlığında bir içki olduğunu
Ve karanlığında meze olabileceğini anladım.
Yalnızlık ayyaşıyım artık.
Karanlığa olan tutkum artıyor.
Aranıza dönemem.
Siz gurbettesiniz artık,
Bense ufuk yalnızlığında,
Yalnızlıklar ülkesinde.

Ufuk Nazım

Tekrarlanan Günler

Yol otobüs duraklar
Metro içi kaçan insan bakışları
Tekrarlanan günler
İçinde aynılığın sıkıntısı
Farklılığın eridiğı tüketim sistemleri
Arzlar ve talepler dunyası
Yok olan insanın
Boynu bükük hülyaları
Çölde serap misali
Yalnızlık sonu intiharlar
İşıltılı boş sokaklar
Kayıp ocuk sesleri
İnsancılık oynayan
Dinazorlar lkesi
Oyuncaklarını kırıp
Byyemeyenler
Hep daha büyük
Oyuncakların peşindeler...

28.11.2007

Ufuk Nazım

Tekrarlar

Kendini aramadan;
Düştü yollara.
Önce verdi kararını.
Sonra daldı;
Soğuk düşün sularına.
Apansız sona varınca.
Düştü tekrarların zindanına.
Neyler ki insana;
Tekrarlar.
İnsan olmuşsa bir su damlası.
Kabilin baltası neyler ki;
Su damlasına.
Bir nişan ki;
Ölümün nişanı,
Kabil nişanı.
Sevgilim uykuda;
Öldür beni.
Görmesin gözlerim,
Ayrılığı haykıran
Gözlerini.
Sus;
Kanatma yaramı.
Şimdi gübre içinde;
Tohum telaşındayım.
Ağır ağır boy verip;
Emeceğim günün soluğunu.
Doğacağım karanlığına;
Binlerce gün.
Yığılacağım ışık ışık,
Umutsuz sahteliğine.
Işık ışık vuracağım,
Kara düşlerini.

Ufuk Nazım

Tel Örgüler

Umutlarım gözlerinde.
Umudun güneşte,
O doğuracak umudumuzu.
Öyle acı ki;
Doğan sadece hasret.
Neden tel örgüler?
Neden aramızdasın?
Gücün yetiyorsa,
Güneşi de sakla gözlerimizden

Ufuk Nazım

Tezatlariñ incisi

Gordum seni
Kirik bi kapinin dibinde
Oyle guzel ve dalgin bakiyordunki
Zihnim o anda takildi
Yasim buyurmu buyuyemez
Zamanda diri kaldi askim
Sen ey guzel dilber
Mavi gerdaninda
Isil isildi vapurlarin
Istanbul....
Kavgalariñ ve sevgilerin kadini
Acilariñ ve umutlariñ
Yoksullugun minarelerinin boyunu assada
Sen hala guzelsin
Yuzunde gulec gozlu yoksullariniñ
Bak gene namaza durdular
Sokakda gencler eylemde
Ve hirant vuruldu kallesce
Ve sen gene guzelsin
Tezatlariñ incisi
Ben gene sana asik ve sana uzak
Gerdanin gene isil isil
Varoslarinda aclik ve poyraz
Tepelerinde bulut ve yildizlar
Ve gonlunde benim hasretim yatar...
07.06.2008

Ufuk Nazım

Titrek Yansı

Ölgün sarıda titrek bir yansı;
Bir deniz üstü yalnızlığı.
Sisli bir karanlıkki;
Sis belirsiz.

İçin de titreyen ışık yersiz.
Ve öykünesin gelir;
O bitmeyene,
Güneşe.

Artık küçük karanlıklarda,
Titrek ve solgun değil.
Koskoca bir güneş,
Korkusuz bir umuttur o.

Ulaşır yüreklerin;
En karanlık köşesine
Ve fısıldar;
Kulakçıkların karanlığına umudu.

Ufuk Nazım

Tortusu Yalnızlığın

Bir yaz akşamı;
Hüznü.
Yüreğinde;
Tortusu yalnızlığın.
Ve gözlerinde;
Yiten ayın,
Son yakamozu.

Ufuk Nazım

Toz zerreleri

İrayan neydi
Yüreğinin tınısında eriyen
Zamana inat.
Çırpınışların elbet
Bir sebebi vardı.
Uçsuz bucaksız kırların
Eşsizliğinde
Soluksuz koşmak.
Evet amaç ırayana,
Uçana kaçana
Bir amaç lazım.
Her yol bir hedefe varırken,
O yaman bir hızla
Uçarcasına geçtiğini sanıyordu.
Ama oda sıradandı aynıydı.
Peki nedeni neydi
Bu sıradanlığın.
Sonsuzluğun ortasında
Toz zerreleri
Hep aynıydı.
Rüzgarlardı onları farklı kılan.
Asi devingen rüzgarlar.
Savrulan bir toz zerresiydi o
Bulut bulut yayılan uçuşan.
Fark devinimde.

Ufuk Nazım

Tren

Trendeyim
Gri bir yüz karşımda
Camlar çizgi çizgi
Yağmur damlalarıyla
Bölünmüş şehir
Binlerce direk
Binlerce tel
Ve trenler hala
İşleyen zaman hakimleri
İnatlarında ışıl ışıl
İki rayla uzanıyorlar
Zamanın saltanatında.
Tren ilerliyor
İki yanımızdan
Uzaniyor göğe
Bahar dalları
İnatla çiçek çiçek
Duruyorlar rengarenk
Yağmur damlalarının
Güneşsiz gökkuşakları.
Aklımdan sen geçiyorsun
Ey güzel ülke
Masmavi göğünün altında
Yükselen bahar dalların
Kalmasın diye ayazda
Ne yapmalı!

Ufuk Nazım

Tufan

Koşuyordu,
Alnın da teri.
Yüreğinde kederi,
Düşe kalka koşuyordu.

Zaman da hırçın bir tufan,
Yahut fütursuz bir ırmak.
Kah aşan, kah coşan,
Akıp akıp bir denize ulaşan.

Sildi alnının terini,
Çekti umuttan hançerini,
Şoktu ölümün döşüne;
Uzandı karanlığın döşegine.

Ufuk Nazım

Tuketilen Insanlik

Bir boslukdan gelirdi her sey
Yalanlarin destanlasdigi bu cografyada
Her seye inat parildayan
Guzel guluslu insanlarin pariltili gozleriyle isinirdik...
Ucuk bir mevsimin ruzgarlarla savrulmus
Bulutlu cocuklariydik
Sevgili dunyamizi ozumsuyememis
Ona oykunerek
Kendimizi yalanci dunyalara cevirmisdik.
Bir gun isimis,
Biz butun gunleri perdelerin ardinda karartmisdik
Arayislarimizi baltaliyan
Onca yalanci ogretinin ardinda
Korkarak canim baharlari tuketmis
Ve yalan baharlara inanmisdik.
Sevgiye inanan onca insan onca yurek butun olmus
Sokaklara akarken
Birden butun isiklari sonmus sehirlerin
Aydinliga burundugunu gorduk
Onca sacmalanmis kavram kirliliginin uzerinde
Isildayan sevgi ve kardeslik sarkilariyla
Kendimize bir ufuk acmisdik.
Batinin bagnazlasmis
Yalniz ve bireyci tuketme ozgurlugunun icinden
Ancak bencil varsillar turemisken
Sekillerini aldiklari liberal kaliplarindan cikamadan
Oylece ekonomik krizlerle
Felc olmus insanciklara donusmuslerdi.
Herseyin satildigi ve tuketildigi
Bu yeni yapay ekran dunyalarinda
Insan sesinin heyecanli tinisi kaybolmus
Sadece markalarin ve buyuk sirketlerin
Adi hatirlanir olmusdu.
Kayip kusaklarin icinden
Unutulmus insanlik hikayeleri cikamaz olmusdu.
24.12.2011

Ufuk Nazım

Turkuler

Halkim sazimin bagrinda yatan
Onurlu turkulerin sahipleri
Ak safaklara hasret kalip
Ufuklara dalmis gozlerinizle
Cigirdiginiz bu umutlu ezgilerle
Bulutlari aglatip
Dunyayi yesile ve barisa kesmenin vaktidir
Soluk yuzlu bebelerin
Hic gelmeyen corbasini icerken
Efendileri sehirlerin
Siz sigamazdiniz geceye
Yakardiniz askinizin turkuden mumlarini

25.04.2010

Ufuk Nazım

Turnalar

Yol uzun yol irak
Anama selam edin turnalar...
Adimlarim yavastir bacaklarim kısa
Kantlariuzla varin bizim ellere turnalar...
Zaman gecmistir uzerindan gencligin
Akmistir cok sular kurnalardan
Agbas danalar coktan satilmistir kurbana
Uzak dagbaslarina kanat kanat
Dostlugu tasiyin turnalar...
Adim Ufuktur uzanirim uzak dagbaslarinda
Yurdum kalmistir hayalin sisinde
Ben bir yurt kackiniyim yaban ellerde
Bir siz anlarsiniz derdimi turnalar...
Ben derimki kirilsin elleri kotunun
Umuda kusa dile kursun sikanin
Koyleri yikip topragimi
Sehir agalarina satanin
Hadi donun turnalar uzerinde umudun
Kotuler yaklasmadan akin edin goge turnalar...
18.11.08

Ufuk Nazım

Tut ki

Tutki yıldım
Elindeki balta
Devirirken
Sevda ormanlarını.
Tutki yenildim
Yıkıldım ağaç ağaç.
Ne çıkar.

Sevdam bir ormandır
Ateşe versen ne çıkar.
Işıl ışıl
Bir gecede
Yüzüne bulaşan
Karanlık tutuşur
Ayan beyan
Yüzün çıkar.

Zamane çocuğu
Korkuların büyümüş
Sen cüce kalmışsın
Büyüklerle
Filmlere gitsen
Ne çıkar
Salondan
Gözleri dolu dolu
Bir çocuk çıkar.

Ufuk Nazım

Tutusan Ömürler

Yaktin geceyi
Bir askin en dip aninda
Geceleri tutusturdun
Bildin tutun
Gordun tutun
Bir cigaraya sariliydi hayatın
Ictin omrunun taze yapraklarını
Yaktin gencliginin atesiyle...
Yuzun yalan
Gogun yalan
Tek gercek turkulerimiz dedin
Bagrinda acilmis bir orman
Karsisinda yalanların
Iki bin yuzlu kahpeler devranında
Icin yalan disin yalan
Gozlerine oturmus dumani omrunun
Ve omrun yanmakta iki dudaginın arasinda
Tuttukce cigaran sen azalmaktasin
Geriye kalan
Katranların sindigi kokusmus bir beden
Geriye kalan ozgurlesmis
Serbes cigara alanlarını susleyen izmaritler
25.04.2010

Ufuk Nazım

Türkü Dostum

Dağlar ülkesinin
Heybetini sırtlamış
Dağı olmayan ülkeye
Taşınıyorsun
Türkü dostum
Uğurlar olsun.

Gidiyorsun türkü türkü
Şevda sevda
Öyledir türkü dostum.
Bir insanın vatanı
Sevdiğinin yanındır
Uğurlar olsun.

Ufuk Nazım

Uçaklar Geçiyor

Uçaklar geçiyor göğümüzden
Bırakarak derin çizgilerini
Hasretli yüzlerimize...

Bir şeyler eksiliyor içimizden
Aylardan temmuzken
Ve saksıda büyüyen yalnızlık akşamındayken...

Ve çekilirken karaya gün
Uzuyor gözlerimizde umudun gölgeleri
Güneşimiz batıya kayarken...

Düşünmek yıldızlı göğün altında
Göçenlerin gizemli sessizliğinde
Kervanların ıssızlığını...
18.07.07

Ufuk Nazım

Uçardı Düşler

Uçardı Düşler
İçinde Gebze Haydarpasa banliyosunun
Beklerdi gözler Pendigi
Ha geldik ha geleceğiz
Kafamız cama dayalı
Ha dustuk ha duseceğiz
Dolu bir vagondayız
Gebzeye varınca bosalacagız
Lakin kafamız hep ağır
Ve dolu kalacak yarının yukuyle...
10.01.10

Ufuk Nazım

Uçuyordu

Soğuk bir kış sabahı
Uyandı;
Uçsuz bucaksız kırların ayazında
Atını dörtnala sürüyordu
Özgürlüğe.
Ardında geçmiş
Önünde
Bembeyaz örtüyle örtülü
Gizemli bir bahar
Uzanıyordu.
Zamanın gölgesinden
Dört nala geçti
Ufuklar dan yansıyan
Bir toz zerresi kadar kalmış
Güneşe gidiyordu.
Atının ayaklarında dağılan
Kar taneleri
Toz halinde
Serpiliyordu havaya.
Her adımda
Daha güçlü
Daha hırslı basıyordu yere
Sonra tepelerden
Tepelere atlayacak kadar
Güçlendi ve uzadı ayakları
Uçuyordu güneşe.
Bir yamaç da durdurdu atını
Tere belenmiş bedeninden
Buharlar çıkıyordu
Gözleri neredeyse
Terinin tuzunda erimişdi
Ve güneş çok uzaktı.
Siper edip atını ayaza
Uyudu.
Sonsuz düşlere daldı
Zaman aktı aktı
Yüzyıllar sonra uyandı
Atının kemiklerini gördü
Ulu bir çınarın dibindeydi
Güneşin berrak bir bahara
Doğduğu
Yemyeşil çimenler içinde
Kendini buldu.
Zamanın sarkacında
Güneş bir sabaha
Bir akaşama sarkıyordu
Ve güneş çok uzaktaydı.

Ufuk Nazım

Ugurlar Olsun

Bir bir duserken
Zamandan hayatın gulleri
Uzunca bir havardır yuruyen gecenin icine
Delikanli bir kadin
Yureginde sakliyerek butun sevgisini
Gitti sonsuzluga
Yani basinda Akdeniz vardi
Ekmek pisiriyordu Kadinlari
Antalya Koylerinin
Uzunca bir hasreti animsatti
Bu ekmek kokusu
Ardahanin Kirman Koyunde
Ocaga yatirdi pagac hamurunu
Saci galadi korlarla
Alazlandi gozlerinde baharin
En guzel gulleri
Ve sessizce dokuldu sozcukler
Dudaklarindan taze bir gelinin
Efsaneler olmez
Yeniden yeniden dirilirler
Herkes susarken
Yine onlar soyler dobra dobra
Masaya vurup yumruklarini
Ben razi degilim der...
Ugurlar olsun Feso Nene
30.09.2008

Ufuk Nazım

Uğultun

Yıllardır senin uğultunu dinledim;
Ey nehir!
Şimdi uğultunu duymuyorum.
Bu sefer boğduğun benim.
Ve sen büyük bir deniz olmuşsun;
Ben seni dinlerken,
Nice benim gibileri boğmuşsun.
Masum uğultun,
Nice yiğitlerin,
Haykırışlarını bastırmış.
Ah küçük masum bir dereden;
Nasıl da önüne geleni boğan,
Kapkara bir deniz oluştu.
Nasıl da göz yumduk,
Cesetlerle kapkara bir deniz oluşturduk.

Ufuk Nazım

Ulaşır Yüreeine

Sustu;
Yalnızlığını unutup,
Daldı gecenin karasına.
Takıldı yıldızın sarısına.

Ta içine aktı düşleri,
Karadan kara gecenin.
Kapkara bir düş de,
Gene de sıcak bir gülüş,
Takıldı yüzüne.

Kapkara gecenin,
Saçlarındaki yıldız gibi;
Baktı kendine.
Aktı ışık ışık,
Ulaştı yüreeine.

Ufuk Nazım

Yı

Umarsız

Ulaşılmaz bir varlık
Kendinden kaçan
Nasıl bulurki
Sevgiyi
Umarsızlığı kadar
Korkaktır oysa.
Sessizliği kadar zalim.
Suçsuzdur
Bütün umarsızlar
Umarsızlıkları kadar.

Ufuk Nazım

Umarsız Serseri

Selamlar,
Bugün yalnız ve yalnız sizi,
Kİtalar da boynu bükük dik mağrur,
Yahut umarsızları yazıyorum.
İçiniz de kaç kez oturdum,

Ey sonlarını düşünen yaratıklar.
Yalanlarınızı zevkle dinledim,
Umarsız bir serseri gibi
Kafa salladım sizlere.

Anlamsızlığınızı pekiştirirken,
En iyi dostunuz oldum.
Yarına ilişkin tasalarınız,
Ve manasız kaçırlarınıza ortak oldum.

Elleriyle boşluğu avuçladı.
Anlamsızlığın devi olan bu sefil.
Kararlıydı kendini yaratmaya,
Genede ulaşamıyordu anlama yolların sonun da.

Şimdi sarp ve dikenli bir yolun başın da,
Ne bekliyordu ki,
Bu kadar güçlü müydü?
Kopan bir çığ gibiydi zaman da.

Zamandan hiç bir şey yontamamış,
Hep yontulmuştu,
Yongalarından, nice sobalar tutuşturulmuş,
Nice yuvalar ısıtılmıştı.

Avuçların da nice avuntuyla,
Geçen yıllarına baktı.
Geçip giden güzel insanları düşündü,
Şimdi birer sızıydı onlar yüreğin de.

Ufuk Nazım

Umuda Seğirtmek

Dünyanın;
Bütün akşam üstlerinde
Sobanın kenarında
Mayısmış bir çocuk kalmak
Sessiz ve sakin izlemek
Yalımların arasındaki kuru...
Ve dünyanın
Bütün sabahlarında
Bir balık olmak
Mavinin engin serinliğinde
Kanıp kırılğan ışığa
Umut dolu
Bir yeşile doğru seğirtmek
Ve soluksuz kalmak...

Ufuk Nazım

Umudun Gibi

Zincirlerin;
Gülleridir özgürlüğün.
Sırtla onları;
Taşı umudun gibi.
Zincirlerin gülüm;
Gülse sen,
Dikenlerindir.
Taşı onları;
Kurtuluşun gibi.

Ufuk Nazım

Umudun Yokuşları

Umutla aşdı
Ona giden yokuşları.
Nefes nefese zamanda
Umarsız bir insandı.
Öyle boş boş bakardı
Ağlayan gözlerinde
Umudu boşuna aradı
Yalanlarla avuttu
Kaybolan yıllarını.
Suskunlukla sakladı
Yağmurlar altında
Eriyen bedenini.
Şimdi uzak ona
Umudun yokuşları.
Dağsız memlekette
Yaşanır mı?
Umut süzülüp karanlıktan,
Işır mı hiç göğe.
Kanatların asılır kalır
Gri bir gökyüzünde
Bi haber
Özgürlük senden.
En iyisi
Kırılınsın kanatların.

Ufuk Nazım

Umut

Kolay mı?
Yıllarca umutla yaşıyıp.
Ulaşamadan umuduna.
Sefillik içinde ölmek.

Kolay mı?
Hala çocukken;
Sözlerin umutların,
Ve yılmaz gözlerinle ölmen.

Ufuk Nazım

Umut Kacakciligi

Vurulan 35 kisiydi
Upuzun yatan katirlarla koyun koyuna
Karin icinde yalaguz
Kopek cenkirmelerinin titrettigi ayazda
Donmus gozlerle bakıyorum
Yuzum yok
Icinden tanklarin gecdigi
F16 larla bombalanmis sehirler gibi harabeyim.
Istihbaratlarini verip caylarini yudumlamis birileri
Birileri bombalari birakip ustune insanligin
Gururla inmisler fasizmin topragina.
Bir saatte kac ton bomba inmis
Bilmemki yalnislarin toplami
Bu kesmekes bu riya bu surgun
Bu halbilmezlik gaddarlik
Bu hayinlik ve bu kalles bombalarla parcalanmis
Bu canim genclikleri kullenmis kirveler
Kacak yasayan sarhos zamanlarin
Sinir tanimayan umuttan filizleri
Neden yatarlar sessizligin tipinin ortasinda
Bu her seyi yalan dunyanin.
Bes liraya caymi kacirmis
Yada elli liraya mazotmu
Agalarin keselerine degmez F16 gulleleri
Hic korkmadan son kez gidiyorum kacaga
Cennetin gullerini getirecegim sizlere
Beni sirat koprusunde yakalarmisiniz bilmem
Lakin bu cennet babanizin cenneti degil agalar pasalar
Bombalarinizla ulasamiyacaginiz
Genc yuzlerimize tokatlarinizi indiremiyeceginiz
Bir gune varilir elbet
Uc kurusluk okul harcligim icin getirdigim
Kacak cigaraya bedel oldu omrum
Size cennetten cicek getirmeye gidiyorum
Sevgili ogretmenlerim ben sinifta kaldim
Yasim buyuyemiyecek
Aklimda bir saat deyince gullelerle dovulen
Sinif arkadaslarimda kaldı.
Domdom kursunu degil
Sessizlik bombardimaninda paramparca edilmiş
35 genc yatar Uludere
Katirlari yuklu kimsesiz
Cesetleri buz yuzleri donuk
Cepleri bombos
Bedenleri sarapnel dolu.
07.01.2012

Ufuk Nazım

Umutlarini Unutma Cocuk

Kayip bir yaz aksami
Yeniligin icinde bilinmeyen
O kahpe issilik
Duvarlarda bozulan o kara ezber
Cocukluktan cikilan gec bir
Ergenlik sancisi gibi
Yurek ustunden sanciyen
Bir hasret kamasi gibi
Unutulurmuyum yada unutmuyum
Yada kalles bir metaya tapipta
Savrulurmuyum umutlarin asfaltindan...
Unutursun yada unutmazssin
Ama zamanda mekanda kaybolursun cocuk
Seni bir gece vakti asarlar
Gecmisinin en guzel fidaninda can verirsin
Sonra misali ahiret diriltirler
Kendi gozlerinde yeniden kurarlar
Igrencligin sahtekar yasamini
Oynarsin rolunu sessiz duldasis
Pulsuz ve adressiz bir mektup gibi
Mesajlarin kalir icinde tutunamazsin
Kucuk oyunlarda cirpinan bir bassiz tavuk gibi
Kalirsin oyle komik oyle caresiz
Namlulari gozleridir
Kara agili hain gozleri
Suskunluklari kursunlaridir
Seni senden calarlar cocuk
Dillerin icinde kaybolmazsan
Sarilip umutlarina
Derin ozgurluk uykularina dalmazsan
Seni sana gomerler
Gozlerine duvarlar orerler
Umutlarini unutma cocuk...
28.03.08

Ufuk Nazım

Unut

Unut
Gümrükleri;
Sınırların sonunda ki;
Telden direkleri.
Unut;
Ey sevgili!
Çünkü ben unuttum;
Çoktan umutsuzluğun adını.
Artık vız gelir;
Onların sınırları.

Ufuk Nazım

Unutma Umutlarını

Unutma umutlarını,
Hafızanın zerrelerine;
Kazı umutlarını.
Sakla altın gibi.
Unutma umutlarını,
Onlar ki;
Yalnızlığın bozkırını,
Yeşertecek bulutturlar.
Onlar ki;
Seni yaşamın çarmihına,
Acılarla çakan,
Kapkara mihtırlar.

Ufuk Nazım

Unutsan

Kurşuni bir gök yüzün;
Yüzünde dolanan
Benim ayaklarım.
Ey yar!

Soluğumla sararım tenini.
Sen uzaklarda olsan,
Ne çıkar ki unutsan.
Sevdam yüreğimde yar!

Ufuk Nazım

Unuttuk mu?

Uzarsin sende bir gun
Arsiz bir ayrik otunun
Asi hircinligiyla
Besikler dar gelir
Koklerin deler korkudan saksilari
Cabadan keskin bir tada varilir
Meyvenin mayhos durusunda saklanirken
Koklerinin karanlik pasi
Gozlerinde calkalanir
Hasretin kesilmez kildan urgani
Asilir her gunu gencliginin
Ciglik cigliga.
Ve sen cocuk sen
Delikanli bahrlara dogarsin
Yeniden yeniden
Bir dut agacinin bereketli govdesinden.
Yenilsende adin unutulmaz
Halklarin sadik belleginde
Cunku ihanetin dolu tutmaz
Umudun rahminde...
Unuttuk mu Seyh Bedrettini?
Serez'in islak carsinda yapayalniz
Spartakus'un isil isil yuzunu
Hic yenik saydik mi?
Egemen Roma Ljyonlarinin onunde.
Ya Seyh Samili
En guzel Kafkas atlarindan
Kim indirebildi ruyalarimizda
Azili Rus ordularinin onunde...
Che'yi dizginliyebildimi olum
Fiskiran bir yanardag gibi
Umuttan lavlariyla yakmadimi Guevera
Fasist barikatlarini
Yollar acmadimi
Dunyanin en bakir kardeslik esitlik ormanlarına
Egemenler kazandiklarini sandiklari savaslari
Sadece meydanlarda kazandilar
Ama asil zafer umut ve ask meydanlarında
Halkin gonlunde kazanilindir...

Ufuk Nazım

Unuttuklarimiz

Unuttuklarimiz...
Upuzun cayirlar boyunca
Sereseupe uzanir
Karsisinde gunun...
Yenilip icildiginde icinde
Koca bir senligin
Oturacagiz yuzyillarin sehvetiyle
Icimizde kabaran gencligin kollariyla
Saracagiz gecmisimizi...
20.08.2011

Ufuk Nazım

Unutulan Bir Düş

Sabah oldu
Unutulan
Bir düş gibi geçmişim
Hep yeni ufuklara açılan
Sonsuzca bir sevgi seliyle
Doğan güneş imparatorluğu.
Perdemin bir el darbesiyle
Açılışıyla doğacak.
Karanlığın hezeyanlarından
Işık ışık sıyrılmak.
Korku molozlarının
Arasına sıkışan
Düşün kısırlığından
Günün ilk ışığıyla
Kurtulmak.
Ey güneş
Bereketin sonsuzca olsun
Işığınla
Yeniden yeniden erisin
Donmuş yürekler.
Ey güneş
Sen ki en kutsal anasın
Seni bekleyenleri utandırma
Dakikliğini bozmasın
Hayin bulutlar.

Ufuk Nazım

Unutulmayan

Değişti gök
Sisli bir ömüre
ken bu gride;
muttur!
Bir unutulmayan.
Çiçekler şd
şevgilinin ellerinde
Soğuk bir griyken yaşam
Avularda ısıtıldı,
muttan düşler
Sarı sıcak gülüşler.

Ufuk Nazım

Usanç ve Umut

Bulutlu bir günde
Saçaktan düşen damla gibi
Düştüm tenine
Göçlerde tanıdım seni
Senin kaygıların büyürken
Ben küçüldüm saksılarda
Köküm soluksuz ve susuzken
Armaları yırtılmış semboller
Ve lanet markalar arasında
Yüzüm kayboldu...
Dinledim insancıkları
Kah yücelirlerken
Kah batarlarken
Kardım gözlerime umutlarımı
Umut aşıladım onlara
Bütün aşıları ters tuttu umudun
Ağlayan dalları bir bir döndü
Yüzlerini toprağa
Ve beni aşağılayan hain gözleri
Işıldadı yıldız yıldız karanlıklarda...

Ufuk Nazım

Usandı

Usandı;
Ellerinde umutları,
Ve gözlerinde,
Parıldaayan ışığıyla;
Uzandı upuzun,
Göğün;
Sonsuz döşegine.

Ufuk Nazım

Uyan

Şafaklara türkü yakan,
Uyan.
Bu uyku yalan yalan.
Bak güneş doğdu,
uyan uyan.

Karışmış yüzün de renkler,
Sol gözünden bir parça mavi,
Yalnız senden kalan.
İnadına açılmış,
Ağıt yakanlara bakıyor.

Ağır ağır akan yaşlar,
Seni daha da öldürüyor.
Bilinmez bir anda,
Nasıl da zamansız,
Seni ölüm çağırıyor.

Ufuk Nazım

Uyandı

Soluk bir bahar sabahı
Uyandı.
Ellerinde
Uyuşup kalmış iki göz.
Ovuşa ovuşa
Kıpkızıl iki güneşe dönmüştü.
Sessizliği dinledi.
Aynadan yansıyan yabancıya
Uzaktan yan bir bakış fırlattı.
Olağan bir sıradanlıkla
Günlük uğraşlara daldı.
Ve pencerernin perdesini araladı
Yıllarca ona umut olan
Ufkun kızıl tonajları
Kızıl bir kement gibi
Boğazına dolanıyordu.
Soluksuz kaldığını hissetti
Perdeyi kapadı.
Susamıştı
Elleri ne kadarda güçlüydü
Avuçlarında çalkalanan suyun
Berraklığını izledi
Avuçlarından çizgi çizgi
Boğum boğum
Aydınlık içer gibi
Kana kana içti hayatı.
Şimdi ne yapmalıydı.
İnsanların arasına
Nasıl karışacaktı.
Ah beyaz kanatlarıyla
Sonsuz mavinin sınırsızlığında
Süzülebilseydi.
Her şeyin üzerinde
Sade beyaz bir martı
Kanat kanat
Özgürlük ve sadelik içinde.
Gerçekler acı
Puslu bir havada
Sırtlanların arasına nasıl karışılır
Yaralanmadan.

Ufuk Nazım

Uyandık

Uyandık
Gün berrak
Ve çiğ damlalarının
Serinliği altında
Yüreğimiz ferahtı.
Unutmuştuk
Geçen her derdin
Yüreğimize oturan
Tortusunu.

Uyandık
Köhne uykulardan
Ellerimiz hünerli
Ve umutlu gözlerle
Takılmadan
Geçmişin gizemine
Ağdık göğe
Güneş güneş
Işık ışık...

Ufuk Nazım

Uyanmamak

Uyumak;
Yokluğunda.
Binlerce kez dalıp dalıp;
Uyanmak
Senin kollarında uyumak;
Uyanmamak.

Ufuk Nazım

Uyumak Olmaz

İşte akşam oldu gene
Eve dönüyorsunuz
Telaşlısınız...
Ekmek aldınız mı?
Bu akşam
Ne pişecek ocak ta?
Soframız şen olacak mı?
Sevdiklerinize
Bin selam olsun!
O tatlı heyecan dolu
Bekleyişlerini uzatmayın...
Sonra güzel bir çay demleyin
Yüreğinizin oduyla...
İşte uyku düştü
Güzel gözlerinize
Ama durun
Dayanın biraz daha
Çan Baba dan
İki mısra okumadan
Uyumak olmaz...
Ve işte son mısra
"Ne kadar yalansız yaşarsak O kadar iyi".

Ufuk Nazım

Uzaklar

Unuttum adını,
Yıllara tutundum;
Sana vuruldum,
Ey dalgasında boğulduğum.

Uzaklardan sesleniyorum sana.
Belki okursun,
Belki yok olursun,
Kendi dalganda boğulursun.

İzlerinde kaybolanlar dönüyor.,
Yırtıp unuttuğum unutkanlığımı,
Gerçeklerle dönüyorum
Bu güne.

Olmayan bir zaman gibiyse,
Yaşadığın an.
Unutkanlığın kapkaraysa,
Gece kadar.

İşte döndüm.
Aç kalbinide sunağıma gel.
Rüzgarla dalgayla,
Şiir şiir akan günle döndüm sana.

Ufuk Nazım

Uzaklardan

Uzakdan gordum seni
Cok uzaklardan...
Yuzunde cizgileri hayatın
Ve gulen gozlerinden
Yitik asklar iriyor damla damla...

Uzaklardan gordum seni
Kus kanadında
Cizerek yasamin dairelerini goge
Sana gecmisten golgeler getirdim
Dinmeyen ask ruzgarlariyla...

Dedimya uzakdan gordum seni
Ellerin narindi yine
Ama durusun biraz buruk
Sanki eksilmis bir seyler yuzunden
Sana diger yarini getirdim bak goge...

Uzaklardan gorduk
Gectigimiz o gulen yuzlulerin koyunu
Cesme basındaki ceperde oturmusuz
Sanki koca bir omur
Ve icmisiz baldan zamanin en tatli gunlerini...

Ufuk Nazım

Uzaklasan Kaval Sesine...

Sessizdi gece gözlerin kadar
Yavaşça gidiyordun
Bir kaval sesiydi seni büyüleyen
Dalmıştın içine berrak bir gözenin
Öyle serin ve ağır süzülüyordun
Uzaklaşan bir çağ gibiydin dede.

Ben de duydum sesini o kavalın
Senin aksanında bir çağ devriliyordu
Kaval seni senin dilinle anlatıyordu
Hüznümüz Ani'de sabaha karşı
Dizlerine doğmuş bir kuzunun gözleriydi
Ve umudumuz kavalına takılmış Kürtçe bir ezgiydi...

Her zamanki gibiydi zaman
Yılan Kışla'da ilk adımlarınla yürürkenki gibi
Kura Nehri'ne karşı
Garaba Digorda bir yıkık evde
Boy atar hala ilk gençliğin Ağrıya karşı
Karasudan Hazar'a akarken dost gülüşlerin...

Her zamanki gibiydi zaman
Güneş ağırlığında ve sıcaklığında
Eriyerek yaşama ilerliyorduk
Temiz yüreğinde yeni yollar açılıyordu
Uzun berketli buğday başaklarının içinden
Enginlere uzanıyordun dede.

Son durağındı Konk Köyü
Hazin bir yolculuktan sonra
İstemeselerde zorla tutunmuştunuz
Dilsizliğin seher yellerinde
Ağıllara yürüyen koyun sürüleriyle
Çocuklar büyüttün gülen gözlerinde..

Bir toprak damda yoklukla
İtilmiş horlanmış bir dille
Onurlu ve cessur nesiller sundun
Çağların sahte aynalarını sessizliğine
Mütevazi sevecen hoşgörünle
Sade yaşamınla sen kırdın Dede...

Şimdi isterdimki sen giderken
Yanında olayım sana senin dilinden
Güzel bir şiir yazayım
Aynı yıldızların altında geceyi kollarımızla sarıp
Birlikte sırtlayalım stranlarla doğacak günü
Hoşçakal dede.

Şükrü Dedemin anısına 03.08.2007

Ufuk Nazım

Uzaklığın

Sevgilim;
Uzak sessizliğin,
Yağmurlu bir hüzündür.
Sensizliğim;
Uzaklığında eriyen,
Günle tükenen;
Karım benim.
Sus gene;
Beni tüketme.
Çeliş benimle,
Çatış sessizlik,
En iyi cevap.
Sus yeter ki;
Bulaşmasın sana,
Çaresiz uzaklığım.

Ufuk Nazım

Uzandi Dusleri

Bir Ardahan aksamina
Uzandi dusleri
Karagol Mahallesiinde
Sobasinda tezek ve kozalak yanan
O sicak evde
Yere serilen doseklerde isinan
O kucuk ayaklarinin sevincine
Taa icinde bir yerlerde
Saklalmisti o sevinci
Birden bire sicradi cocuklugundan
Buyumustu elleri iriydi
Ve ayaklari usumusdu...

Ufuk Nazım

Uzat Gc Yollarini

Caqlarin pasli salincaginda
Gicirdayan hatiralar
Rahat verirmi gurbetin
Dertli yollarina...

Her aksam ustü
Geceyle coken
Huzun gibiyken yuzun
Isiklari yakmamak niye...

Vakit geldi uzat umutlarini
Bulutlarin ardinda
Seni bekler gunes
Haydi uzat goc yollarini...
08.01.2009

Ufuk Nazım

Uzun Uzun

Uzun uzun,
Sıra sıra,
Renk renk,
Göge ağar,
Gök narlar.
Gök onlara ağlar,
Gök narlar göge ağar.

Ufuk Nazım

Üc Nokta

Kimsenin bilmediği
Bir siirimin olmasını isterdim
Kimselerin kirletemediği...

Bugünün ve yarının
Sadece kendi ellerimde
Benimin güdümünde olmainıda...

Ozgur olmak isterdim
Butun dillerin diyalektlerinden
Bir maratoncu gibi iramak...

Diyeceksinizki sayfalara sıkışmış
Göz yaşlarından siirlermidir özgürlük
Sayfanızda bir üç noktanız varsa evet...

Dumduz duvarda
Diğer taşlardan farklı yöne dönük olmak
Ve monotonluğu kırmak isterdim...

Eksilmiş belleğimde
Yenilenmiş bir kelime pınarı bulmak
Ve yeniden sayfaları yesertmek...

Yalanların içinde canlı olmak
Ciliz olsada canlı
Yıkılacak olsada canlı olmak...

Çinde ucuza üretilmiş bir ürün gibi
Kırılganlığına yakinken
Genede insan elinin değdiği bir şey olmak...

Lanet olmak gereksiz
Ben çiçek olmak isterdim
Siir siir acilip yayılmak yalnızlığa...
16.04.08

Ufuk Nazım

Ülkelerde Yalnızdır...

Yazılarda kaygı ve umut
Yazılarda özlem ve hasat
Sizlere ulaşmak için yazılan bu satırlar
Bir ülkenin yalnızlığını anlatır
Artık sadece insanlar değil
Ülkelerde yalnızdır...

Ufuk Nazım

Üsküdar

Üsküdar da bir apartmanın,
Yedinci katın da,
Gözlerim takıldı kaldı.
Boğazın suların da.
Denizin mavisi,
Çatıların arasından,
Akıyordu griye,
Ve güneş batıyordu,
Gönlümün son perdesin de.

Ufuk Nazım

Üşüdüm

Usudum simdi
İcinden gecilen
Bu derin zamanin ucunde
Aklimda zincirleri sakidi
O bagli ellerinin ustunden...
Gectim o agulu zamanlardan
Sana geldim
Saatlerin mekanik dansina inat
Kirdim ritimlerini tiktaklarin
Kaldirdim akreple yelkovani
Sana geldim...
Dedimki olamaz boyle bir yurek
Sessiz ve itaatkar kalamaz
Zincirlerin icinden gecmek gerek
Kadirgalar ve kafileler yol almali
Uzaklarin sirrina karilmis
Butun tilsimler dagilmaliydi...
Bundan bagirdim gecenin icinde
Yikildi kirli maskeleri sehirlerin
Ve bir aydogdu geceye
Taptaze apak
Sapsaf bir ay...
24.01.10

Ufuk Nazım

Vaha

Son kıvrımımı bu?
Kıvrır kıvrır saçlarının.
Kendimi binlerce kez,
Yeniden yeniden kaybettiğim,
Tenin de hangi vaha bu?

Ufuk Nazım

Vardık Güneşe

Soğuktu
Başını göğsümde sakladım
Yüzün bir heykel gibi
Sessiz ve özenliydi
Baktım kıvrımlarına
Uzun ve yeşilce
Adını bile unuttum senin
Yoldaşım, arkadaşım
Göçlerin adı kadar
Kırmızı
Akıyoruz tren raylarıyla
İçine hasretlerin
Binlerce durak
Ardımızda kaldı
Dostlar hüzünlü mavide
Bakıyorum sana rüzgarlarla
Bulutlarla bakıyorum
Damlaları saymaktan usandım
Ağlama artık
Bak vardık güneşe
Kaldır ellerini
Güneşi yakalamanın
Vakti geldi.

Ufuk Nazım

Varır

Raylarda ugultusu yillarin
Isil isil uzanir Dogu Ekspresiyle
Daglarin ulkesine
Dillerin icinden gecer
Tarihin irmaklariyla akar
Insanlik bahcesine
Yol bulur
Varir bir guzel derin denize
Ve susar icinde dillerin
Guzelliklerin icinden secer
En guzelini sozcuklerin
Bris,sevgi,kardeslik...
10.01.10

Ufuk Nazım

Varlığın

Seni sevdim dedim,
Sadece varlığını istedim.
Akan zaman da kalmanı.
Seher vakti esen yel gibi,
Doğan kızıl ufuklar gibi.
Hep ol istedim dűnya da.
Benim ol demedim,
Bana gel demedim ki.

Ufuk Nazım

Varoluşun Taneleri

Dere akıyordu
Bir gece
Sessizce sokuldum
Kıyıcığına.
Dinledim
Geceye akan sesini.
İşte o gündür
Doğduğum gün
Su zerreleriydi
Varoluşun
Eşsiz taneleri.
Ve sevgilim
Gözyaşlarının
Tadını anımsadım
Dudaklarımda
Gözlerinde yiten
Ve yerine gelen
Damlalarda
O eşsiz dengede
Yeryüzünün en güzel
Pırıltıları saklıydı

Ufuk Nazım

Ve

Ve tan yerinin sağırlığı kadar,
Derin.
Ve gün batımı kadar,
Krktk.
Ve bir adam boyu,
Sevgi.
Ve kelimelerin anlatamayacağı kadar,
Mutluluk.
Ve avuğlarındaki emek kadar,
Nasır tutmuş.
Ve anlamı ararken vurulmuş;
Gerçeği avlayamadan unutulmuş.

Ufuk Nazım

Ve irkildi zaman

Ve irkildi zaman
Karsisina dikilen insandan
Cagiran cagiran
Korkmadan bagiran bagiran
Hakkini soran
Ve kendine inanan
Insandan
Korktu zaman...
10.01.10

Ufuk Nazım

Vız Vız Zaman

Şıkma canını;
Öylesine geç.
Salına salına;
Küçük ayaklarınla ez.
Seni sıkan;
Vız vız zamanı.

Ufuk Nazım

Vitrin Korkuluklarına

Daha bahar gelmemiistiev soguktu
Usumustu hatiralarin esintisinden yuzu bembeyazdi
Ama hala anmsiyordu icinde kabaran sicakligin sonmeye yuz tutmus isisini
Yalanmiydi ezgiler saza vuran parmakalrindan cikan tini
Hic yalan olurmuydu belkide tek gercekti bu hayat turkusunun
En net ve sevecen sesiydi
Dedimya yuzu duvarda yalnız duran bir kitap kadar uzakti bize
Zaten yaban olmustu istekli yaban
Herseye uzak duran kitaplar okunmak istemezlerdi
Zaten icmisti oyleki parmaklarinin ucundan cikan kelimeler
Kokusmusluktan ayyasliktan darmadaginikti.
Dundu daha bir dostun ardindan konusmuslardı
Soyledikleri belki samimiydi onu yeniden bulmak istiyordu
Ardindan sonsuza dusmek istiyordu ama olamazdiki
Omurun uzununu kisasi olmazdi
Ve bir omur sadece sevdiklerine yakinken yasanirdi
Sonrasi omur durgunluguydu
Yani hayatkesintisi duraklarinda beklenen mucizelerdi...
Simdi psikoloji mazhenlerinde surunen
Boceklere benziyorsunmu diyeceksiniz
Varolusun catirdiyan duvarlari icin yaziyorum sizin icin degil...
Mutlu omaniz gerekir tabi
Sizden dusukleri okurken gururunuz yucelecektir
Rakibiniz sizden asagidir disleriniz kasincaktir
Yucelecek egonuz sizi gidi vitrin korkuluklari sizi...
04.03.2009

Ufuk Nazım

Yaban Baharlarda

Dokulur baharin damlaları
Yasmin en guzel sabahina
Papatyalar acar
Yaban baharların
Uzak serin tarlalarında
Ruzgarin icinde usursun
Ilik ilik bir esintide
Yurursun askla
Yeni savaslar bekler seni
Syzylen yeni berrak damlalara
Benzer senin omrun
Zamanin icinde
Kararsin umutlarını
Akrep ve yelkonvanin hircinligina
Ama sen kazanirsin sonunda
Unutmazssan sevgili ulkeni...
12.05.2008

Ufuk Nazım

Yagmur Yagiyor

Yagmur yagiyor hic durmadan
Griliklerin serin selinden
Damla damla seriliyorlar yere.
Damlalar dalgin bir bekleyisten kurtariyorlar yolcu
Serinliklerinde uzaklarin cicek kokulari sakli.
Yolcu bikkin beklemekten
Yalnizlik duraklarinda omur tuketmekten
Gokten agan milyonlarca damla gibi
Akmak istemekte bir varliga
Duraganliginda caglarin sefillikle gecen hicligi sakli...
Bir resim evinin balkonundan gorunen
Yagmurlu bir gunun resmi.
Gri bir gogun altinda
Sonbaharin renklerini sirtlamis yapraklar
Ve griden kacmanin telasindaki arabalar...
13.11.2010

Ufuk Nazım

Yağ Artık

Yeter artık;
Kasvetli bir orman gibi.
Uzakların rüzgarını;
Bekliyorum.
Gizlendiğin;
O sessizlik bulutundan çık.
Yağ artık.
Umutsuzluğun sağanağında,
Boğacaksan;
Boğ artık

Ufuk Nazım

Yağmadı

Kıvrıla kıvrıla gidiyor,
Akan mavisinde;
Umudumu taşıyor.
İşte kayboldu,
Bir denizin mavisinde.
Umutsuzluğuyla karıştı bulutlara,
Yağmadı yıllarca.

Ufuk Nazım

Yağmur

Uzak sevgilim;
Gökyüzü ağlıyor.
Ben sessizce bakıyorum,
Damla damla yağıyor.
Acım benim;
Sessizliğin kadar büyük.
Yağan yağmur damlaları;
Neyi anlatır?
Seni sesini huzuru,
Beni acımı sevgimi.

Ufuk Nazım

Yağmurlar Ortasında

Seni sevdim.
Susuşunu,
Yağmurlar ortasında.
Sırılsıklam duruşunu.,
Rakının kokusunda;
Bir dem efkar;
Oluşunu sevdim.

Ufuk Nazım

Yağmuru izliyorum

Yağmur yağıyor;
İçindeyim
Bir bekleme durağının,
Yağmuru izliyorum.
Burada yağmurlar
Sadece yolları yıkıyor.
Toprak parçası kalmamış
Islanıp kokacak.
Yarına umudun surgünlerini
Yaprak yaprak sunacak.

Yağmur yağıyor;
İçindeyim
Bir okulun.
Yağmuru izliyorum.
Her düşen damlaya
Fransızca bir kelime
Bir anlam arıyorum.
Sonra Hayallere dalıyorum
Islak çimen kokusuyla
Anadoluya varıyorum.

Yağmur yağıyor;
İçindeyim evimin.
Yağmuru izliyorum.
İçimde benimle yürüyen
Benimle gezen şehirleri
Yağmurlara katıyorum
Sonra kokluyorum
Toprağımı
Gözlerimde;
Kabarana ekliyorum

Yağmur yağıyor;
İçindeyim
Anadoluda
Bir öğrenci yurdunun
Yağmuru izliyorum.
Toprağı soluyorum
Sonra çamur oluyorum
Karışıp ıslak toprağa
Her düşen damlada
Kendimi yeniden buluyorum.

Ufuk Nazım

Yakamoz

Düşüyor aydan,
Bir tebessüm.
Denizin üstün de takılıp,
Gülümseyişi yayılıyor yüreklere.
Kız kulesini yalayıp,
Uzaniyor Üsküdar sahillerine.
Yürekler dalgalara serilip,
Bekliyorlar buluttan çıkacak tebessümü.

Ufuk Nazım

Yalan

Yiktin geceyi
Bir askin en dip aninda
Geceleri tutusturdun
Bildin gordun ve gittin
Yuzun yalan
Gogun yalan
Tek gercek turkulerimiz dedin
Bagrinda acilmis bir orman
Karsisinda yalanlarin
Iki yuzlu insanciklar devraninda
Icin yalan disin yalan...

Ufuk Nazım

Yalandı

Eksikdi gulusleri
Katmadan ruzgarlari corbasina
Koymazdi askinin sofrasina...

Sonraydi cok sonra yikimlardan
Donumlerden goclerden sonraydi
Ilkiydi icisi ask corbasini dostun sofrasinda...

Ikirciklerin icinden gecisi ilkti
Ask yuzunden dustugu bu kacinci yuzdu
Astari yirtilmis bir yorganin icine dustugu bir masaldi...

Gecmisinin saglam temellerinde
Yuruyen askin suyuyla yucelecekti
Iklimlerin en dirisinde baharda dirilecekti yeniden...

Inanmiyacaklardı ona gene
Tukureceklerdi arkasından yere
Kirleteceklerdi yureginin en guzel kiyilarini...

Bir ezgiydi simdi sizan hayatina
Kendi dogrularini canlandiran gercek
Ve onu o yapan tilsimdi muzik...

Ulkeler yalandı guzellikler gercek
Irklar yalandı insanlar gercek
Genclik yalandı omur gercek...
01.03.2009

Ufuk Nazım

Yalanlar

Nasip olmadı bize de.
Çengelköy sahilinde;
Boğaza karşı,
Sevgi yalanları söylemek.
Yani oturamadık bir banka;
Sarmaş dolaş,
Sıralayamadık yalanları.
Ama olsun biz yalanlarımızı,
Hep sakladık.

Ufuk Nazım

Yalın

Düşünüyorken yalın bir biçimde
Biçimin içindeki
Yalın ayaklarını gördü
Dayanamadı koştı betimin içine
Betimin usturuplu sınırlarında
Boğulan benini sırtladı
Olur olmaz tasvirlere daldı
Tasvirler ona güç kattı
Yalınlığı örtüldü betimler öbüre kaydı
Günlerden bir düdü
Dündeki bugüne takıldı gülüşleri
Faşizan bir düştü
Bir kere içine düşmüştü
Belkide benliği büyümüştü
Yalınlığı içinde üşümüştü
Lakin hayat kavuruyordu
Kurşun işliyordu
Ha namluda ha kalemde
Yalında bir dolundu
Öyleyse niyeydi bu ödün
Yalpalamalımı sapmalımı
Bence düşmeli bir köşede
Ve düşünmeli
Yalının sessiz erdemini
Yaşamın sade ışıltılarıyla
Sakin bir nehirin akışını dinlemeli
Yücelmek için değil
Yalında kalabilmek için.

Ufuk Nazım

Yalnız Kelimeler

İşte soluk
İşte gerçek.
Yamru yumru yollarda
Yürürken sana doğru.
Işık ışık
Kırılıp tenimden
Yansırken yüreğime.
Sıcacık bir gülümseyiştin
Karanlığın yüzünde.
Bütün ağaçlarıyla
Bana fısıldayan
O büyük orman
Sendin.
Yalnızca sen.
Yalnız kelimeler.

Ufuk Nazım

Yalnızlığıyla Yatana

Zamanın;
Hangi kıyısı bu.
Ey gemi.
Dalgasız sefilliğini;
İster miydin?
Sen ki yorgun gövdeni;
Atansın kıyıya.
Şimdiyse çaresiz;
Yalnızlığınla yatansın.

Ufuk Nazım

Yamaçlarda Kalan

Yamaçlarda dolanıyor gözlerim.
Unutulmuş bir dalını arıyorum,
Ağaran teninde;
Kendimi arıyorum.

Sanki birazdan sökecek,
Gözlerimdeki ateş;
Üzerinden çığ gibi dökülecek,
Hasretinin kütlesinde donacak gözlerim.

Belki gözlerim gene aranıp duracak;
Yamacın sırtına uzanacak;
Güneşin ellerini.
Ve güneş kurtaracak gözlerimi.

Ve şair gene diyecek;
Uzak yamaçlarda takılan gözleriyle.
Ah ağaran teninde bir dal olabilseydim;
Alçalmadan yücelerden sevebilseydim.

Ufuk Nazım

Yangın

Bu kaçınıcı yangındır?
Teninde.
Bu kaçınıcı kavruşum,
Bedeninde.

İklimlerimi çaldın;
Beni sevdiğin kadar güzeldim;
Yalanmış sevgin;
Ve ben o kadar çirkinmişim

Ufuk Nazım

Yalnız Ve Yalın

İşte yalnızım;
Yalın derin
Ve kapkara.
Sessiz kederli,
Ve umutluyum.
Gözlerin yanı başımda;
Duvarlara kazılmış,
Sözlerin karşımda.

Ufuk Nazım

Yansılar

Eşsiz yansılar da kaybettim,
Işıyan o eşsiz tenini.
Sana soğuk iklimler taşıyan,
Bir kar havasıydım.
Sana ulaşmak için,
Yağdım ha yağdım.
Tam da ulaşmışken tenine,
Eridim.
Mutluluk ve son,
Aynı tende.

Ufuk Nazım

Yapayalnizdi

Sendemi diyeceksin
Bende kaybettim kendimi
Deli ufuklarin huzunlu kipkizil cigliginda
Bir dusun iskiniydi ilkin hersey
Inatla buyuyup kendinden
Kocaman canavarlar yaratti
Hirsla kamcilanan egolar senliginde
Arkasina dondugunde anladiki
Yapayalnizdi.
15.05.12

Ufuk Nazım

Yar

Yok mu seninde sonun.
Ağaçların altında geçer mi?
Biter mi sandın ömrüm.
Ölüm ey yar!
Aşkının toprağında yatıyor.
Atmasa da gönlüm.
Ağaçların dallarında;
Sana doğru akıyor kanım.
Her son bahar dökülürüm.
Binlerce yaprakla savrulurum;
Nefesinde kaybolurum gene yar.

Ufuk Nazım

Yarım Kalan

Yaşamdan silinen
Bir şeyler vardı
Elbet!
Yarım kalan
Herşeyle birlikte
Uçuşan;
Fikirler ve akan
Kavramlar ırmağında
Soluklanan günün alnında,
Yarım kalan
Bir şeyler vardı.
Sebebini aramak mı?
Neden?
Bunca yılımızı
Kendimizi arayarak,
Bulunca da
Kalan yıllarımızı
Kendimizden kaçarak
Geçirmedik mi?
Yarım kalmışlık,
Her sözde
Her cümlede
Ve her farklı anlatımın
Dökülen satırında
Zaten yaşıyor.
Yaşayacak elbet!
Eksikliğin dibinde
Kendinden uzak,
Sevgiden ve yeşilin
En güzelinden uzak.
Sebep ne ola ki;
Sonsuzluğun sınırsızlığında
Kendine sınırlar çizip
Özgürlük naraları atan
İnsanın;
Yaşamı doldurma uğraşına.
Çelişen neydi
Çelişkilerin rahminden
Doğacak mıydı mutlu insan?
Soruları sormak mı istemiyorduk,
Yoksa cevaplarını vermek mi?
Sorular yarınlara atılan
Anlam dilenen yamalardı.

Ufuk Nazım

Yarım Uykular

Seni düşünmek;
Yarım uykulardan uyanıp.
Gizemine dalmaktır;
Ey sevgili.
Günü doğurup;
Denizlere bırakmaktır,
Düşünen kor alev beynini.
Dalgalara düşmektir;
Koşulsuzca.
Seni sevmek;
Bir gonca gülün,
Kuruyan dinginliği gibi;
Varırken ki gül kurusuna;
Rengini bulmaktır,
Sevgilim.

Ufuk Nazım

Yarının Güllerine

Soluk bir ay duruluyor,
Senin tenin de.
Paslı çiğlikleriyle bir salıncak,
Bir park yalnızlığı,
Uzaktan bir çocuk çığığı.
Yalnız bir gül,
Fanuslar da soluyor.
Yarının gülleri betonlarla çevrili,
Yarının gülleri soluk.
Ay dan medet umar da solar,
Bir buğulu çay yalnızlığı.
Sabahın bıraktığı çiğler de olmasa,
Ne kadar yalnız kalırdı,
Yarının gülleri.

Ufuk Nazım

Yarin Eksik

Senin yarin eksik
Cabalarinda bu eksiklik yatar
Ugraslarin bunu bulmaya
Lakin bilemezssin eksigini
Ve zaman gecer yorulursun
Bikarsin yarim kendinden
Usanirsin tamlarin hasetinden
Yarimi yasamak gerek
Ve doldurmak eksigi kendince
Omurunce...
16.01.10

Ufuk Nazım

Yarini Dusunememek

Yarini dusunememek kadar acidir
Savasin icinde buyumek
Kursunlanan yasamlarin icinde
Kana bulanmis yatiyorlar
Insanligimizin utanmaz unutkan belleginde
Haberlerde cerez niyetine sunulan savastir
Satilmislik medeniyetlerinde
Insafsiz bir infaz furyasinda
Her sey metadir satilacak
Vitrinlerin isiltili raflarinda
Musteri bekleyen yasamlar
Silah namlularindan bizlere gulumsuyor
Kapitalizmin ozgurluk tanrilari
Bireyin egolarindan dirile dursun
Acligin cellatlari can almaya devam eder...
29.12.09

Ufuk Nazım

Yasama Sevinci

Sarsiliyordu butun gecmisi
Uzaklasan dost atlilarin titrettigi
Yerin derinliklerinde
Bir dustu icinde
Fokurduyordu
Gencliginin volkanlarindan
Yalanlardan sonra
Kirilacak kalplerin
Saglam kalacak diger yarisinda
Saklanan cocuk heyecaniydi
Yasama sevinci...
Ufuk Nazim

Ufuk Nazım

Yasamak Guzeldir

En guzeli yasamak
Agir agir icine cekerken
Gecmisin kuflu dumanini
Genzinin yanmasina aldirmadan
Uzaklarin gizemli sis perdesini aralamak
Belki bir oyundu hepsi
Koskoca beynindeki
Kucuk mavi bilyenin yansilariydi
Hepsi hepsi senin yasamin degildiki
Etrafinin devinimiydi yasam
Ve seni ceken bu kutlelerin gucunde
Savrulan zavalli bedenin
Mahkumdu git gellere
Gidende sendin geriye gelende
Yinede efkarina demdir
Yasayabilmek ne guzeldir
Icinde kalabaliklarin
Kucucuk bir noktada
Sonlanacagini bilerek yasam cumlenin
Ve oynamak kelimelerle noktaya kadar
Sekmak kayalardan kelimelere
Ne guzeldir yasamak...
06.09.2010

Ufuk Nazım

Yaşadım

Yaşadım!
En ağır bulutların
En acı buhranların içinde.
Susadım
Kana kana
Yudum yudum
İçtim ayrılığı.
Bilinmezliğin surlarını
Bir adımda aştım
Saray saray dolandım
Geçmişin girdabında.
Sustum
Erip bir çınarın
Yapraklı yalnızlığına
Rüzgar rüzgar fisıldadım
Ayrılığı...
Yapraktan gözlerimle
Seyre daldım
Ağaran geceyi...

Ufuk Nazım

Yaşam

Soğuk bir zeminde;
Eşelenen böcek.
Zamanda eğik bir,
Çınar dalı.
Yokuşlarda kambur,
Bir insan mı?
Ezgilerle yayılan,
Bir türkü mü?
Yaşam.

Ufuk Nazım

Yaşam Gibi

Güle gülen yazar
Bir günün anlamını düşünüyor ...
Gözlerini kısmış kandilin ışığında
Trabzonda Sümela Manastırında
Tozlu kitaplara dalmış
Bir papazın çilesi nasılsa...
Yeniçeri Ocağı Bektaşilerinin babası
Hacıbektaş Velinin çilehanesinde
İçine dalmış gözleriyle karanlığa dalışı aynıdır...
Belkide ince bir çizgide yürüme telaşından
Bunca dert keder ve zorluk ...
Pontusların helenizm ideasına giderken
Yitirdikleri bir kanadından kan damlayan
O kutsal kuşun türküsü gibi...
Ya da Kürtlerin Gilgameş Destanında
Yüreğinin sesini davulundan çıkarmayı başaran
Gilgameşin yükselişinden sonra
Ölümsüzlüğün peşinde yitirdiği özü gibi...
Türklerin dünyayı yurt edinen yayılışındaki
Eski günlere olan bir bozkurt özlemiyle
Dalgalandıran hüznü bayrağı gibi...
Arapların yeryüzündeki şansları
Kara kuyularının içindeki kara su ile
Bahtlarının karartılması gibi...
Yaşamın bir günü yada yarın ne kadardır ...
Bir ömür mü bir sonsuzmu?
Yoksa sadece yitik bir gün mü?
Yada yaşam ulaşılması gereken bir ütopyamıdır?

Ufuk Nazım

Yaşam Oyunu

Yaşamak yalanlarla
Hayat ve yalanlı denge
Sessiz bir ızdırapda olsa
Oyuna devam eder insan...

Ufuk Nazım

Yaşamak

Kelimeler ışığıydı hayatın
Düştüğünde bir çocuk yere
Onu kelimelerle kaldırmaktı
Benim için yaşamak.

Yaşamak karlı bir havada
Yürümekti kelimeleriyle şiirlerin
Her kar tanesini bir şiirmişcesine
Pür dikkat okumaktı yaşamak.

Duymakti daralan bir damarın
Agrili enfarktini yureğinde
Ve yeni yollar aramakti siirlerle
Insanlığın yureğini yasatmak için...

Ufuk Nazım

Yaşamaya Dair

Bilirmisin,
Suratlardaki,
Taşa kesilmiş hüznü.
Yazıp yazıpta,
Unutulan düşünü.Yarını beklerken,
Kahrolan bugünü.
Ben hepsini bilirim;
Yaşlanmadan ölmeyi,
Bilirim bilirim dost,
Taştan ekmek çıkarmayı,
Nasırlı ellerle avrat okşamayı,
Gülerken ağlamayı,
Bilirim de;
Ellerimi açıp yanlara,
Korkuluk bile olamam.

Ufuk Nazım

Yaşamda Ağrılı

İlk insanlar değiliz.
Milyarlarca;
Nakarattan biriyiz.
Ve ayarlıyız ölüme.
Yaşamda ağrılı,
Buhranlarda ezik,
Ve dört mevsim altında,
Renk değıştireniz.
Buzullarda, ekvatorunda,
Yahut Anadolu'da;
Aç gezeniz.

Ufuk Nazım

Yaşamdasin

Bir tramvaydasın
Akordeondan akan
Ezginin içinden
Bakıyorsun Brüksele.

Bir tramvaydasın
Bir cami avlusundaki
Guvercinlerin kanadından
Tasiyorsun İstanbula.

Bir tüneldesin
Kısacik geçiyorsun
Yokuş yukarı
Yolun sonu İstiklal.

Bir tüneldesin
Yerin altından
Uzunca koşuyor tramvay
Montgommery'e.

Adi İstanbul olsun
Ya da Brüksel.
Yaşamdasin kardeşim
Bin bir duraklı yaşamda.

Yolun şose olsun
Ya da ray
Bir ezgi gibi
Akmalısın arkadaş.

Ufuk Nazım

Yaşamın İçinde

Şimdi uzun bir yol sessizliğidir
Kemiren düşlerini....
Uzun bir yaşamın içinde
Bir parça kuru ekmeği kemiren
Büyümemiş bir çocuktur o...
Yollara aşık
Köprülerle dost
Gelecekle kavgalı bir çocuk...

10.04.2007

Ufuk Nazım

Yaşamsın

Akan akan,
Aktıkça çoşan,
Coştukça aşan,
Aştıkça taşan,
Elbet bir denize ulaşan:
Yaşamsın yaşam.

Ufuk Nazım

YaşamTüneli

Karanlık bir tüneldeyim,
Bu tüneller,
Kapkara bir ölüme gidiyor.
Burada gölgeler yok;
Sahtelikler gurbetinde,
Yansılar,
Uzak suretler var.
Ah anamın ak sütü;
Ah sabah güneşinden çaldığım;
Bir tutam gün ışığı,
Ah masmavi entarili gök;
Nerdesiniz nerdesiniz?
Bu karanlık tünelde,
Kendimi arıyorum.
Sonsuzlukta;
Güneşle gülümseyen yüzüm,
Nerdesin nerdesin.

Ufuk Nazım

Yaşar

Yaşar beş aylık
Adaparından bir bebek
Mosmor yüzünde
İki damla yaş gibi
Küçücük gözleri.
Nefesini yarım alıyor
Sanki parasızlığından
Yarım ekmek alır gibi
Bakkaldan.
Ve hastaydı yaşar
Belki yaşardı yaşar
Kalbi dayansaydı
Anasının
Yoksulluğa dayandığı gibi.
Belkide
Elinde çırpındığı
Doktor amcanın teriydi
Onun ilacı
Lakin hiç damlamadı
İnsan teri yüzüne.
Yaşamın bekçileri yoksul
Yaşar yoksul
Ve yaşayanla yaşatan
Aynı tarafta değersizdi
Parasızlıktan.
Anasına söylediler
Yaşar öldü diye
Kolaymıydı
Anaydı o ana.
Yoksul gövdesiyle
Taşımıştı yaşarı dokuz ay.
Doğurmuştu kan ter içinde.
Yaşar ağlayamamıştı bile
Doktora koşmuştu
Parasız pulsuzdu
İşte şimdi yaşarsızdı.
Yaşar yaşamadı diye
İnsanlık öldü diye
Yaşarın yaşamı
Satın alınamadı diye
Anası yatağından
Kalkamadı yıllarca
Rüyasında yaşar büyüdü
Simit sattı
Ayakkabı boyadı
Okul okudu
Doktor oldu yaşar
Yaşasın diye çocuklar
Yoksulluklarından
Ölmesinler diye
Anası büyüttü
Rüyalarında yaşarı

Yaşarlar çıktı rüyalardan
Yaşama daldılar
Anadoluya yaşam saçtılar
Bir gün satıldı yaşarlar
Paralı patronlara
Unuttular değerini yaşamın.

Ufuk Nazım

Yavan

Yavan bir tattın,
Umutsuzluk.
Oysaki sen yoktun,
Ve sen hiç var olmayacaktın yaşamda.
Kırarken ezgilerle karanlığı,
Bir solukluk,
Mısralar yazarken.
Seni yıkmaktı amacım.
Ve dağ başlarında,
Köpüren derelerle,
Yazdım umudu yemyeşil dağlara.
Sil silebilirsen.
Kırılğan bir maviyi,
Bulutlarla boğarken,
Estim rüzgarlarla,
Hızımı kes kesebilirsen.
Karanlığın ordularına karşı doğdum,
Ufkun sonsuzundan,
Işığımı boğ boğabilirsen.

Ufuk Nazım

Yayılır İçinde

Yayilir icinde bir umut
Serin bir huzurdur simdi
Atesli gunlerden sonra
Esen yureginde...

Simdi bir kipirti yoklar bedenini
Gulumsetir seni
Bilinmeyen sakli bir umudun
Kucucuk ayaklarinin samatasi...

Sonunda dusmustur kaleleri karanligin
Sabaha uyanirsin
Dunyanin butun guzellikleriyle
Gun topraga dustugunde sen umuda varacaksin...
29.11.2008

Ufuk Nazım

Yazmak gerek

Yazmak gerek
Okuyamasa da yazdiklarini
Donemezssende geriye
Siemezssende yalnislari ni
Yazmak gerek...
Var oldugun bu dunya devam edecek
Ama sen yazmadigin an biteceksin...
Borclar alip faturalar odeyip
Bir gun gelince gideceksin...
Butun tapularin kalacak
Ama senin icindeki her sey
Yok olacak seninle...
Bu nedenle yazmak varolustur
Yazmak buyuk bir centik atmaktir
Dunya denilen bu kapinin bagrina...
30.12.09

Ufuk Nazım

Yelkenleri Açın

Ey sonsuz çağrışimler;
Sonsuz devinimler içindeki,
Zavallı insan.
Bakın uçlardan bakan,
Ulu insanlara.
Uyanın zavallılar.
Zamanın en büyük düşmanları;
Kırın bütün saatleri,
Yol alın.
Bütün çapaları çekin.
Bütün yelkenleri açın.
Haydi ininizden çıkın.

Ufuk Nazım

Yeniden

Sonbahar
Yapraklar dökülüyor
Ömrümün
Bu yeni sayfasında
Düşen ilk yapraklar
Ağır aksak,değirmi
Bir kağrı hızıyla
Zaman ilerliyor.
Yeniden alfabetik çocuk
Yeniden öğrenci
Yeniden yeniden
Çarpıyor yürek
Ve sevgilinin dudaklarında
Yeniden yeniden
Bulunuyor umut.

04.09.05

Ufuk Nazım

Yeniden Yeniden

Yeniden yeniden,
Çarpmak kıyılara.
Ve yeniden ıramak;
Doğup ufuklardan,
Göğün düzüne.
Yıkmaq yeniden yeniden;
Yıkmaq.
Ve ıramak;
Uzak ufuklara.

Ufuk Nazım

Yenilikler

Yenilikler icinde yeni bir yil
Basliyani ve biteni belirtme derdinde
Yirtilasi takvim yapraklari...

Yalanlarini taclandiridi
Yenilikler katti basina cumlelerinin
Ve kaybettikleri icin icti sabaha kadar...

Sokaklar yine soguk
Yine yoksullar ac ve catisiz
Ve yine zulum basimizda butun kohnemisligiyle...

Degisen neydi icinde
Hiclik en bas kosede
Ve uzerinde lekeleri umarsiz yasaminin...

Yillar asla yenilenmez
Akan zaman nehirinin icinde
Her zerresi aynidir gunlerden damlalarinin...

Cakacak simsekler icinden
Bir gun bir kivilcim sekecek
Ve tutusacak kotulerin zamani...

Elleri bagli arkasindan
Gozleri serilmis coktan yere
Ve kursunlanmis yuregi en guzel yerinden...

Simdi serbestliginden leyla olsada
Domuza hasret domuzbaginin kasifleri
Zaman cozecek o bagi ve sizin bogaziniza gecirecek...

Kullandigin her seyi atamazssin cope
Sayin devlet hakkini vermen gerek
Saliver simdi cellatlarini onlara ekstra isler gerek...

Yeni yilin en buyuk piyangosu cellatlara cikti
Yikilasi adalet!
Cocuklar zindanlara katiller sokaklara...

Satirlarini bileyecekler
Ve cikacaklar Diyarbakir sokaklarına
Enselerinden vuracaklar gencecik fidanlari...

Ardlarinda karakollar ve ordular
Koguslarinda internet baglantilariyla
Yargilanamaz efendileridir onlar devleti-alinin...
07.01.2011

Ufuk Nazım

Yeryüzünce

Yaşa
Dünya dillerince.
Dilince dir
Vardığın yer.
Yeryüzünce uzun
Yabancı dillerce renkli.
Yaşamak
Anadilinden çıkarıp
Dilin kabuğunu
Yalın dilinle
Hece hece
Kelime kelime
Yayılmaktır yeryüzünce.

Ufuk Nazım

Yeşer

Sarsıldığını görüyorum çağların,
Zalimler dönemecinde.
Bir cehennem barut kokusunda,
Ta can evinden vurulmuş zincirlere;
Promete.
Beynindeki karamsarlığın,
Ta içinde;
Yeşeren bir umut;
Haykırıyor ta Urgakinadan.
Kan damlayan zaman süreci,
Yıkılmalıdır;
Hür insanlık dünyasından.

Ufuk Nazım

Yeter dedi

Yeter dedi icindeki sessizlik
Konusmak degildi cozum
Susmak misali koklu bir agac
Huzun ruzgarlarinda.

Sonra uyandıktan sonra
Her şeyin icinde suphe tohumlari
Bizler bu toplumun
Paranoyak evlatlariyiz
Icimizde kaygidan derin yarlar var.

Dunden bugune esen ruzgarlarin
Golgelerinde saklanir umut
Misali serseri bir bulut
Savrulur gogumuzun en guzel yerine
Dogacak yeni yuzlerin habercisi gibi.

Ufuk Nazım

Yeteriz

Sevgilim
Toprağa yığdım gözlerimi
Yeşerecek tohumlar için
Sustum
Bulutlar akarken ufuklara
Sen bana doğru akarken
Yığılma öyle heyecanıyla
Yaşlanmasın gözlerin
Ağma ıraklara
Gel bana yavaş da olsa
Gel bana
Yıkılsın kararan bahtlar
Sen bana bak
Dağlar gibi
Sonra sus
Gül sussun kurusun
Gül kurusu toza
Toz sonsuza
Sonsuz ufka aksın
Sen bana ak
Irmak ırmak
Damla damla
Dol gönlüme
İnsanlar
Sessiz sedasız geçsin
Telaşına uyup zamanın
Unutsunlar konuşmayı
Umut etmeyi bize ne
Sen ve ben
Yeteriz bu ömre

Ufuk Nazım

Yıkılan

Sevdimi birini
Yoksa o hep kendinimi sevdi
Yıkılan koca bir ulkeydi icinde
Surlarin yalnızlığını duydu yureginde
Kendi icine akinlar yapan
Barbar bir askerdi simdi...

Ufuk Nazım

Yıkılma Öyle

Yıkılma öyle geceye.
Sanma ki saklanırsın;
Sen o pırlıl pırl gözlerinle;
Saklanamazsın geceye.
Rimeller içinde,
Tutsak mı gözlerin?
Ah o;
Kapkara zülüflerin.
Amansız gülüşlerin.
Kaç benden,
Kapkara geceye.
Yarın olur;
Dönersin göğüme.

Ufuk Nazım

Yıkıyor Yel

Yıkıyor yel;
Bizi ayıran sınırları.
Ufuktan güneş;
Gülömsüyor yele.
Uçuyor yel,
Yel süzölüp güneşten;
Saçlarında bitiyor.
Sevgilim.

Ufuk Nazım

Yıldız

Yıldız;
Gecenin çarmihında,
Ağlar yalnızlığına.
Meydan okuyarak karanlığa;
Güneşi arattırmaz dostlarına.
Tutunamayıp düşerken biri,
Samanyolu'nun sırtından.
Onu çekemeyenlerdir,
Dilek tutanlar.
Ve karanlığa yenilmiştir yıldız.
Artık soğuyan,
Soğudukça soğurulan,
Bir kaya yığınıdır yıldız.
Şimdi uzaklardan;
Yerini alan yıldız bakıyor.

Ufuk Nazım

Yıldızlar

Yıldızlar
Gecenin çarmihında
Yalnızlıklarına ağlarlar.
Karanlığa meydan okurlar
Işıktan gözyaşlarıyla.

Tutunamayıp
Düşerken biri
Büyük ayının sırtından
Onu çekemeyenlerdir
Dilek tutanlar.

Ufuk Nazım

Yırtılan Gök

Yırtılan göğün;
Kızıl tortusu kalmış,
Ufuklarda.
Ve güneş;
Renk ahenk,
Kahkahalarla boyamış,
Tutuşan bir gök kuşağını,
Ancak yağmurlar harlar.
Unutma su;
Her an yaratandır.
Ve renklerin maviden aksini;
Tayf tayf yayandır.

Ufuk Nazım

Yilginlik Turkusu

Bosalir yurekten kan
Yuzden gulus
Vucuttan fer

Bir yilginlik turkusu baslar
Yillara asilmis caresizlik
Kuf kokularina karismis naftalin

Cabadan cikan umut
Yorulan yillarla soner
Atesi yasamin

Ve sen susarsin
Nehirleri kurumus ulkelerden
Yagmurlara kacarsin...
10.04.2010

Ufuk Nazım

Yilmaz

Yilmaz hic yilmadi
Boyalı ellerinde bulutları sakladı
Koltuk altlarında
Dünyanın en güzel kokulu ekmeklerini
Korkmadan kopardı papatyaları
Annesi için...

Yilmaz hic susmadi
En gevrek simitleri o sattı
Susamlarında onun çocukluğu kokuyordu
Sabah kahvaltılarının vazgeçilmezi
Gevrek simitleri
Ne yazık ki karnesindeki simitlerin sebebiydi...

Yilmaz hic aglamadi
Çünkü o bir koskacıydı
Gebze Haydarpasa treninde
Koska helvalar sattı
Konduktorun zulmünden korktu
Ama hareket eden trenden asla...

Yilmazlar sessizce geçtiler onumuzden
Çocuk omuzlarında kocaman yürekleriyle
Zamansız büyümüş gözleriyle
Çok çabuk oldular
Büyük şehirlerin kirisik alinli çocuklarıydı onlar...

Ufuk Nazım

Yiten Omurler

Dusun bir gok icinde sen
Ve sen izlemekdesin icinden gogun
Uzayan bakislarinla
Takmaktasin guluslerini akan zamana
Misali gunes...
Simdi insen gulduklerini izlesen
Ve desenki nedendir sebep
Sizin ugraslariniz benim guluslerimdir...
Kirmizi duruslariniz yesil kosuslariniz
Ve zamansiz sususlariniz
Brukselin icinde bir metro kadar olur
Sizin butun omurunuz
Belki biraz tramvay biarazda otobus
Ama omure zarardir arabalariniz
Her durusda bin ah
Her kalkisda bin umut
Ve bir turlu varilamayan kucuk uzakliklarda
Yiten omurler...

Ufuk Nazım

Yitik Gemi

Yitik bir gemi,
Dalgalardan yorgun bedenini,
Kıyıya vurmuş.
Yorgun alnın da kuruyor,
Denizin suyu.
Ve denizden ona kalan,
Tuzlu ve kırık bir gövdedir.
Kaybettiklerini düşünüyor,
Son dalga da bile.
Direnen bedenini,
Ve şimdiki dalgasız sefilliğini.

Ufuk Nazım

Yoğunluğuna

Doğruların kıyısından,
Geçtiler yoğunluğuna.
Ve uzaklardan geçen;
Güneşin atlısına,
Verip selamlarını.
Şu içtiler;
Özgürlüğün pınarından.

Ufuk Nazım

Yokluğunda

Yokluğunda gülüm;
Küsüyor toprak.
Yürümüyor filizleri;
Umutların.
Sürmüyor güneş;
Gök tarlada atını.

Ufuk Nazım

Yolcu

Kan doldu gözlerime.
Seni bekliyorum,
Ey şafakların,
Kızıl saçlı yolcusu.
Haydi doğ gözlerime.

Ufuk Nazım

Yollar

Yollar hiç bu kadar;
Darmadağın.
Hiç bu kadar dolaşık;
Gelmedi gözüme.
Bir ırmağın düğümü;
Kendi denizinde üzülür.
şu yolların düğümü;
şana varınca zlecekti.
Yollarımı benden çalan;
İşte gidiyorum...

Ufuk Nazım

Yolların Şiiri

Karlı yollar
Kristallerinden
Bakıyorum hayata
Ey kar!
Her köşesinde
Başka bir yaşam
Her köşesinde
Ayrı bir tat
Ayrı bir dil.
Ardahan da
Karlı bir akşam
Ay dolu dolu yağıyor
Yüzümüze.
Brükselin karlı
Aysız bir akşamı
Bir trendeyiz
Sevgilim ve ben.
Sevgilim karşımda
Kitap okuyor
Dünyanın en güzel
En bereketli
Memesini emer gibi
Ben düşünüyorum
Her köşesinde
Bir ışık gülü yanan
Avrupalı bir şehirde.
Göçen bir kuşun
Derin hüznüyle
Ağır ağır
Aşıyoruz yolları.

Ufuk Nazım

Yollarin Icinde

Garip bir tesadufdur bulundugun yer
Ve sen kedinden uzakta
Sana uzanan her uzamdan
Keskin ve soguk kacmaktasin.
Yollarin icinde saklidir gizleri yasamin
Goclerin icinde biter en guzel hikayeler
Ve en guzel cicekler yol kenarlarinda saklanir.
Gozlerini suslerken yorgun mor goz kapaklarin
Sen bir geceyi daha güne devirdin
Sogumus cayinla aklinda uzakliklar
Ve celisip ipillesen isik huzmeleri gibi
Butun bir omrunun saatleri...
Yatagin gicirtisidir seni kahreden
Her uzanisinda sana gecen günü haberliyen
Ve saatler yasamin cellatlaridir
Her saniyede binlerce omru deviren
Icinde yatan butun guzelliklerin
En guzeli nedir ki
Sensin tabiki insan kardesim
Sevgiyle atan yuregin
Saygiyla egilen basin
Ve gerektiğinde bukulemeyecek bilegin...
Bundandir sebep umutla doldurulan yollarin ilerleyisi
Ve uzakliklarin gün ve gün yakinlasmasi
Icinde zamanin inanmak
Butunune hayatın yani kendine inanmak
Gozlerinde var olan bu butun
Sensiz yok olacak
Kendini unutmamak için yazmalisin
Kendini yeniden bulmak için
Icinde curusmus gelecegin...
28.10.2010

Ufuk Nazım

Yoralar Seni

Yoralar seni
Ve ayniligin ilmegine dolarlar
Baglanirsin yalandan baglarla
Kandirip aldanmis kendini...
Halbuki hal baskadir
Asikar olan bir aynilik girdabinda
Donmektir misali yelkovan
Vurmaktir her adimda
Kendine en agir darbeyi...
Lakin sende yalan cok onsanoglu
Senin kandiramiyacagin canli yok...
Gunun zulmun sevgin
Zerrelerini tutsaklastirmakta yasamin
Odalara kapatmaktadir
En guzelini omur iklimlerinin...
Ikilemler ikircikler ekmektir
Gonul tarlasina
Berrak huzurlu gunlerin...
Karartmaktadir korku iklimleriyle
Paranoid kisir yasam donguleriyle
Insanin yolunu...
Ama gunes bakidir
Ve gorunuyor hala
Hala bir yolu vardir
Gunesi zaptemenin
Yerden goge...
07.06.09

Ufuk Nazım

Yorulдум

Yorulдум
Yabani bir hayvan gibi
Kaçmaktan...
Soluklanmak
Gelmiyor aklıma...
Bana benzeyenlerin sesleri
Beni dahada bağlıyor...
Her yanım gri
Her yanım yeşil...
Boğazımda bir acı
Dünden kalma soğuktan
Soluklanmak
Ah sonsuzcasına gerilip....
İnanmak
Bırakıp benini kaybolmak...
Çakılmak
Zamanın hırçın çarmihına...
Açılmak
Gricede olsa bir denizde...
Durulmak
İnsanlığın bulanık yüzünde...

Ufuk Nazım

Yosun

Duvarlarında yosun var gonlumun
Kuzey yamacları gibi
Bir uzun sedir ağacının...
Ve soluyorum kokusunu yosunun
Sanki içindeyim
Bir koca okyanusun
Yaşam sürüyor içinde
Bir vektör iriyor
Hızlı bir biçimde
Sonsuzun içine
Bir eylem kırılıyor
İvme yol alıyor
Ve susuyor grafikleri
Kayıp bir uzay boşluğunda
Direncsiz salınımlarla
Gereksiz güçler toplamında
Butun kütleler eşit
Butun uzaklıklar sonsuz...
07.06.09

Ufuk Nazım

Yurdumuz Kitaplar

Bir düştü
Belki bütün gördüklerimiz.
Biz uzak yamaçların
Haylaz çocuklarıyız.
Adımızı çağırın
Herkes'e doğru
Doludizgin
Koşan ve ulaşanınız.
Zamanın hırçın çocukları
Bu çağın üvey evlatlarıyız.
Adımız şiir
Yurdumuz kitaplardır.
Yürümek zihinlere,
Bir Anadolu sabahından
Uzamak uzak ufuklara;
Sevgi ışınlarıyla
Güne verip selam
Dalmak yalnızlığın
Dev yüreğine.

Ufuk Nazım

Yurumek

Kalabalikti yine cadde
Ne guzeldir
Yurumek insanlarin arasinda
Siradan mutlu civiltilarla
Bilmeden gidecegin yeri
Ve dusunmeden yarini
Ayaklarinin hukuksuz yon aldigi
Canli sokaklarda yurumek...
Bornova gecelerini aydinlatan
Isiltili sokaklarin
Turkulerle suslenmis
O essiz heyecanini
Yeniden katarak icine
Yurumek yurumek yurumek...
24.12.09

Ufuk Nazım

Yurumek Gerek

Yuruyorduk yurudukce azaldigimizi bilerek
Daha hizli daha cevik adimlarla
Varligimizi topragin derinliklerine izleyerek yuruduk...
Sonlarin huznunu isliyordu alici kuslar uzaklarda
Donuslerine katarak genclik telaslarimizi
Daha bir hiz aliyorduk uzaklarin gizeminden...
Yasamak neydiki hedeflenmis ok misali
Cakilip hedefe basariyla sonlanmak mi?
Yada kanatlanip sonsuza uzanmak mi?
Uzayan tek bir yoldur
Icimizin serinliginden siyirilip
Hayatin sarmallarinda kaybolan.
Benligimizin deltalarinda buyuttugumuz o yuce agacin
Gunese yucelen boyunda sakli kalmaya
Ve susmaya and icmis gencligimizin dilsizligi...
Yalan dongulerinde unutulmak
Ayniligin issiz ve los sokaklarinda
Kendini kalabaliklara benzetererek
Ve kendini yozlasmis aynalarda cogaltarak
Surunmek bir hic icin hiclik
Ve her sey icin hiclik misali.
Mutlu olmak karsisinda hiclerin
Gulumsemek her sey ve hicbirseyin adina
Mutlu olmak bir umut bir sicaklik tasimak yureklere
Yoksullugun icinden bilincle ve emekle
Yeniden yeniden gulumsemek
Hicler ordusuna ve yurumek ardindan gelecekelerine inanarak
Mutluluk ve baris ekmek halklarin tarlasina...
Ac cocuk bakislarina son verebilmek
Esit bir gelcekte daha guzel gunler gorebilmek icin
Siir yolunda yurmek gerek...
25.09.2010

Ufuk Nazım

Yuruyen Nehirler

Yuruyen nehirler adina konustu
Uzerinden gectigim daglar ovalar ve zaman
Sizlerin o essiz sinenizden aldigim
Gul kokulari,umut
Ve mekansiz akimin sirrinda
Ilerlemenin hazziyla
Her an vardigim tilsimli diyarlarin
Coskulu ezgileri...
Su sesinde dirildi zaman
Medeniyetler kuruldu kiyilarimda
Kana bulandim hirsli gozlerinde insan
Bentler kurdun yollarima
Uzaklarim susuz kaldi...
11.12.09

Ufuk Nazım

Yuruyusunun Sonu

Yoruldu icinde asirlarin
Dusundu icinde uzun bir kervanin
Yuruyusunun sonunu
Yikilan ve kurulan duvarlarin huznunu
Bulmaliydi yasamin gizini
Uzunlugu yada kisaligi yaland omurunun
Oynadigi kelimeler degildi
Kendi yuzuydu degisen kalemin ucunda
Kah gulen kah uzulen
Kollarinin gucunde eriyen
Kirilan gururundan siyrilan
Ve bugune gelendi o
Toplami butun hatalarinin
Esitti simdiye
Dogrulariysa coktan iramisti
Sonsuza...
06.12.2008

Ufuk Nazım

Yüceler

Ah ağaçlarından biri olabilseydim,
Kar yağın teninde;
Ağaran bir dalın olabilseydim.
Hiç alçalmadan;
Yücelerden sevebilseydim.

Ufuk Nazım

Yüreeği Burkulana

Yalnızdık...
Sığınmıştığ,
Haz dünyasındaki;
Toz bulutlarına.
Kaçarken dünyadan;
Gözü yaşlı,
Aç bir çocuğa yakalandık.
Ve çocuğun göz yaşların da,
Eridi tozdan bulutlar.
Bir ceylan vurulmuştu işte,
Ve aslanların yüreeği burkulmuştu.
Mutluluğumun sebebi,
Ardımdaki çocuğun;
Nasırlı elleriymiş,
Nerden bilirdim.
Döndüm arkama,
Baktım çocuklara.
Hep arkada kalanlara,
Unutulanlara.
Gördüm,
Yüzlerindeki gülümsemeyi;
Yüzümden yansıtıp,
Yaydım yaşamıma.
Ve hep gülümsedim,
Yaşama.

Ufuk Nazım

Yüreğimde

Biricik sevgilim
Karım
Nazlı gözlerinde
Bir sevinçki
Dolanır durur
Lodosun sıcağı gibi
Yüreğimde.
Calısıyor
Evimiz için
Ekmek parası kazanıyor
Küçük elleriyle
Kuruyor soframızı
Zamanın
En parıltılı damlası
En solmaz gülü
Benim sevgilim
Gülkurusu sevdiceğim.

Ufuk Nazım

Yüregimin Kıyıları

Yapraklar oynuyor;
Rüzgarda.
Alına salına;
Bir vapur geçiyor,
Yüregimin kıyılarından
Dalgalar kırılıp,
Akıyor uzaklara.
Ve bir gün daha;
Sönüyor ufuklarda.

Ufuk Nazım

Yüzün

Uzak bir busedir;
Dudaklarındaki tebessüm.
Ve yüreğimin,
En taze dalıdır.,
Yüzün.
Sakın ha yüzüne;
Takılmasın hüznün.

Ufuk Nazım

Zalimler Dönemeci

Cesaret bir kültüredür
Madalyonun arkasında
Her an parıldayan.
Bize sürekli
Son imgesi veren
Buluşlar;
Bir şeyleri
Gizleme uğraşındalar.
Sunulan yalanları
Tükete duralım
Lakin;
Sofralarımızda eksik
Bir şeyler var artık.
Eksikliğini hissettiğimiz
Fakat anımsayamadığımız.
Savaşlara
Övgüler düzen ırkçılar
Modellerini dayatan
Birlik ülkeleri
Ve ellerinde
Köle kanları kurumadan
Hümanist naralar atıp
Mahkemeler kuran
Varsıl devletler.
Karışıp dönüyor
Zamanın buklelerinde
Anlamsız yıllara dönüşüyor
Bu saçma sancılar.
Yapay bir sistemin
Yapay sancıları
Ve halklar gittikçe
Daha karanlık
Bir noktaya çekiliyor.
Sanki tarihin yolunda
Bir dönemeçteyiz
Zalimler dönemecinde
Ya savrulup gidecek
Bu zalimler.
Yada son hızla
Sürecekler tanklarını
İnsanlığın yüreğine.

Ufuk Nazım

Zaman

Çay deme eriyor;
Baharın izi gibi.
Elle silinen bir zaman;
Sözde akıyor.
Ve demli bir çay;
Buğusunda eriyor;
Zaman.
Telaşsız yudumlanıyor;
Tatlı zamanların çayı.
Ağır ağır;
Aşılıyor zaman.

Ufuk Nazım

Zaman Ayyaşları

Zaman;
Aşma bizi.
Biz ki;
Senin en iyi dostlarımız.
Sana takılan;
Saniye saniye sayan,
Zaman ayyaşlarıyız.

Ufuk Nazım

Zamanda Ufalanan

Nedir ölümün sebebi?
Kohrolası zülüm mü?
Yoksa ömürlerini,
Mahkûmiyet gibi geçirip,
Cenneti ölümdede arayan bizler mi?
Bozkırlarımızda su yerine,
Akarken kan.
Çelişkilerde yoğrulurken insan.
İnsan kardeşine kurşun sıkan,
Senin sevgiyi yaratan ellerin.
Düşün kapkara postallar,
Senin ayaklarında insan.
Neden üzerimizde kapkara postalların?
El uzatıyorum karanlığa,
Ne olur tutun elimden.

Ufuk Nazım

Zamanın Esirleri

Anlamı arayan,
Binlerce gözdendi.
Sayfalar da kaybetti,
Umutların en güzellerini.

Esrik esti zaman da.
Bir böceğe benziyordu,
Masanın soğuk zeminin de.
Bilgi kırıntılarını kemiren.

Her seferin de unutan,
Bir balık gibiydi.
Kendi denizin de
Çürüyen.

Ufuk Nazım

Zamansız Söylence

Zamansız bir söylence bu.
Kar altın da saklanan doruklar da
Yahut bin yıllık bir çınarın kabuklarında
Saklı kalan bir söylence.

İlk öpüşün verdiği o buruklukta.
Belli bir boşunlığın çekiminde ki
Tasasız bir katilin,
Bütün canları aldığında ki gibi.

Kıvrımların da salınan entarinin,
Ona hiç bir hayırı yoktu,
Halbu ki
Anlamıydı katilin gözün de kanın yıkımın.

Yaratmak ve yıkmak iki tanrısal olgu,
Bahşedilen ve yaratımın bedeli sayılan kanama.
Günah sayılan ve iç güdünün eseri olan,
Yıkımın ve yaratımın hazzı iki saklı bilmece.

Kabilin kanlı baltası ve söylencelerin yarattığı,
İnsanlık soyunu yaratan bereketli rahimler.
Gene de yaratma içgüdüsünde ki haz,
Saklanıyor yaratanın kan kaybın da.

Yaratıcı olmazlara karşı dikilir,
Ve hiç bir zaman tanrılardan olmaz yarattıkları.
Onlar ereği alınan erkillerdir,
Bedelli köleliğin yaratım hazzı ANA.

Ufuk Nazım

Zerdüşt Gibi

Yaşamak
Bir deli ugraştı.
Sürekli eksilmek
Küçülmekti.
Sonlu sayıları sayan
Sonsuzunu
Sayamayacağı
Sayılara bağlayan
Küçüklerdik.
Bir gün
Zerdüşt olup
Çıkardı bizi ayaklarımız
Dağların doruklarına.
Bütün hayvanlarla dertleştik
Sakallarımızda
Yuvalar kurdu örümcekler.
Güneşe sarıldık
Her sabah.
Her akşam
Ayla koklaştık.
Ruhumuzda gökkuşakları
Yağmurla günle gülüştük.
Kana kana içtik
Yaşamın gözelerinden
Hayatı.
Doğayla kardeşlik
Ve uzaktık
Namlularından zamanın.

27.01.2006

Ufuk Nazım

Zifiri

Gok mavi
Karisik beyaz bulutlar kaymakda batiya dogru
Balkonda icindeyim
Tatli tatli esen yelin
Tutarsizlik duraklarinda
Bir bosa bekleme anindayiz
Insansiz sessiz ve izssiz
Ses versem icine zifiri kara gecenin
Duyan olmaz belki
Derlerki bu ulkenin dilinden seslen
Rivayet odurki nice yigitleri yemistir
Bu gavur elleri
Gencliklerinin baharinda
Curutmus ipisil gencecik guluslerini
Sif sessizlikden dilsizlikden
Derdini acamadan yitmis genclikleri
Bir ben bilirim onlarin hancerlenmis gencliklerini
Bir ben duydum ezilmis bir yigidin
Sessiz durgun bakislarindan akan acinin rengini
Karadir babam kara
Bahti gibi gocun kapkara zifiri
Koturum kalmis hic dogrulamamis genclikleri
Gocmen kus misali desem
Segirtip ucacak zamansiz
Donacak gogun yuzunde sonsuzca
Ama inanki orada cok mutlu olacak...
08.07.11

Ufuk Nazım

Zifiri Yalnızlık

Zifiri bir yalnızlık.
Tuzdan keskin;
Gülden dikenli.
Hepyek bakıyor;
Yalnızlığa atılan,
Bütün zarlar.
Çok uzaklarda;
Bir orman yangınıyken,
Dudakların.
Ve ben;
Sarnıçlar altında,
Saklanırken karanlıklardan.
Göğün mavi dehlizlerinde;
Kızıl dudaklarını ararken.
Gene uzak yamaçlarda kaldın;
Ve ben uzak ufuklardan,
İzledim senin eşsiz kızılığını.

Ufuk Nazım

Zihnimde Kara

Uyandım
Gökte bulut
Zihnimde kara...

Aylardan haziran
Tatlı bir tebessüm gibiyken
Bu kıtada hava çığlık gibi...

Ders çalıştım
Penceremden içeri giren
Sen değildin güneş...

Sıkıntım dağılmadı
Şiir yazdım üstüne göğün
Gri işlemez mi işledi...

Yazık iki günmüş
Bu ülkenin yazı
Genede umutla bekliyorum..

Kendim için değil
Kuşlar ve ağaçlar beter oldu
Bu sebepten dertliyim.

Neresindesin evrenin
Ey güneş
Unutma bu soğuk kıtayıda.

Biliyorum kızgınsın
Güneş hayinlerine
Kendini göstermiyorsun.

Ama ben asyalıyım
Kırma beni
Doğudan bir parça göster kendini.

Ufuk Nazım

Zihnimde Uçurumlarıda

Şiirler saçmaladığı vakit
Bende gideceğim
Son şiirimin ardından
Anlamsızlığın içinde kendimi saklayıp
Kapıyı sıkıca kapatıp gideceğim...

Benden sonrada
Anlamsızlar içinde birileri
Anlamli ölümlere soyunacak
Delikanlı sonbaharlarda
Kızılca bir eylül kanıyacak...

Zihnimde uçurumlarıda götürüyorum
Zihnimde seni
Senin sonsuz derinlikteki sevginide
Gerçek sevgiyi sevgiliyi aşkı
Ve sevdayıda yani...

Ufuk Nazım

Zihnimin En Berrak Anına

Korkular nedendirki?
Acep sende yırtılırmısın?
Diğerleri gibi.
İçimde büyüttüm seni
Kelimeleri harmanlayıp
Kalıplara vurdum
Düşlerimi sana kattım.
Sen zihnimin
En berrak anısın.
Göceksin sende
En güzel anında
Takılıp kanadına
Bir şiirin.
Kendini pazarlayacaksın
Vitrinlerde
Şekillere gireceksin.
Adlar takacaklar sana
Vesikalı bir orospu gibi
Kalacaksın
Köşelerinde şehrin.

27.01.2006

Ufuk Nazım